

Autoare: ANITA CHARLES

Titlu original: AUTUMN WEDDING

Titlu românesc: NUNTĂ DE TOAMNĂ

Traducător: Mihnea Columbeanu

Rosmarin, tânăra soră vitregă a lui Robert Saint-Cère, era o adevărată fată-problemă, iar Robert a ajuns la concluzia că singura soluție a acestei probleme era să-i aducă fetei o mamă adoptivă - lucru pe care l-a și făcut, însurându-se cu domnișoara ei de companie, Fern Gilchrist. Dar ce părere avea Fern despre asta? Cum putea ea să fie atât o soție potrivită pentru Robert, cât și o mamă bună pentru Rosmarin, când nu reușea să scape de ideea că soțul ei se însurase cu ea nu din dragoste, ci într-un moment de criză? Și ce legătură existase între el și Denise de Courville? Iar acum, care era situația dintre ei?

7 Ești tot ce-mi doresc de la asta, și credeam că am să te pierd...!

— Dar, Robert, murmură ea întrebător, n-aș fi ghicit niciodată!

Privind-o, Robert clătină din cap.

— Fiindcă ești foarte neghioabă și foarte englezoaică! o dojeni el, cu vechea severitate revenindu-i parțial.

Apoi o strânse la piept, aproape cu disperare.

— O, micuța mea adorată, ești atât de dulce, și te-am iubit din clipa când ai devenit soția mea! Ba nu... încă dinainte, cum ți-am și spus... De când ai consimțit să ne logodim! Dar știam că nu te-aș fi putut convinge că un om poate începe într-o clipă să simtă o asemenea atracție, și voiam să-ți las timp să mă cunoști și să mă crezi că, atunci când îți spun ceva, nu e decât adevărul și numai adevărul!

— De-asta... de-asta stăteai la Paris pe perioade atât de îndelungate? întrebă ea cu sfială.

Robert gemu, deznăjduit de naivitatea ei.

— Dacă-ai ști de câte ori am fost cât pe ce să sar în mașină și să pornesc spre Les Muguets!... Dacă-ai ști cât de des am vrut să-ți telefonez, să-ți scriu scrisori în care să-ți spun cât de mult te ador, iar faptul că nu știam dacă m-ai iubi și tu sau nu mă scotea din minți!...

— Dar te iubesc, răspunse ea simplu.

Ochii negri și adânci ai lui Robert se învăpăiară ca două stele.

— O, dragostea mea, murmură el și, fiindcă lui Fern îi revenise culoarea în obraji și se vedea clar că n-avea să se dezintegreze, cedă dorinței violente care-l domina în acel moment și-i acoperi gura cu a lui. Cu o mică exclamație de extaz, Fern îi cuprinse gâtul cu brațele, iar sărutul se prelungi la nesfârșit...

— Cât de flămând am așteptat sărutarea asta...! mărturisi el într-un târziu.

— O, Robert! șopti Fern.

Se priviră în ochi.

— Și, uneori, am crezut că voi flămânzi toată viața...

Capitolul 1

Ușa din față a casei stătea deschisă. Era o casă încântătoare, construită din piatră cenușie, cu turnuri rotunde în fiecare colț și ferestre ogivale cam înguste, dar care lăsau totuși să intre destulă lumină.

În spatele casei creșteau câțiva castani, iar în față aleea scurtă urca spre un drum prăfuit, ars de soare. Undeva, dincolo de drum, curgea un râu, iar murmurul acestuia se auzea limpede în tăcerea desăvârșită a după-amiezii. Plopii care creșteau pe malurile lui puteau fi văzuți unduindu-se în arșiță pe albastrul intens al cerului.

Scurta vară din St. Luke era în toi, și tot peisajul înota în frumusețea ei. Pădurile care urcau pe pantele de dincolo de râu, castelul ce se înălța deasupra copacilor,

fiind unul dintre cele mai frumoase din tot districtul, piscul îndepărtat care făcea parte din Masivul Central și mai păstrase puțină zăpadă așternută peste el ca zahărul pe un tort.

Aveau să mai treacă multe săptămâni până când începeau să cadă frunzele, dar cu mult timp înainte de asta copacii aveau să se îmbrace în haina ruginie a toamnei. Regiunea urma să se trezească la viață ca dintr-un somn lung, însuflețindu-se scurt dar intens, pentru ca apoi să se așeze în calmul și apatia iernii.

Fern Gilchrist petrecuse o vară întreagă în acea frumoasă vale a Dordognei, dar se temea foarte mult că sorții aveau s-o împiedice să vadă cum arăta iarna. Mult mai probabil ar fi fost să i se înmâneze un bilet care s-o ducă înapoi în apartamentul mătușii sale Bettina din Bayswater, Londra, probabil cu salariul pe o lună în compensație pentru rezilierea contractului.

Își mușcă buza, în timp ce stătea lângă un arbust de azalee, privind ușa din față a casei și raza aurie de lumină care cădea oblic pe trepte. Din clipă-n clipă – doar dacă nu cumva dăduse greș total – eleva ei urma să iasă îmbrăcată în haine de călărie, iar Étienne avea să apară de după colțul casei, aducând de dârlogi doi cai murgii, până la baza scării.

Pulul îi încetinise chinuitor, apoi făcu un mic salt de amarnică dezamăgire, când silueta zveltă a fetei se profilă în fasciculul de lumină aurie, iar Étienne făcu o plecăciune exagerată și-și împreună mâinile în formă de treaptă, pentru a o ajuta să încalece. Ocoliră în trap ușor tufișul de azalee, în timp ce Rosmarin râdea încântată fiindcă se avântase într-o nouă sfidare, iar englezoaica aceea tânără și proastă avea să se simtă și mai prost, fiind nevoită să recunoască în fața lui Robert că nu putea ține sub control

o fată de șaisprezece ani.

Étienne - care, la optsprezece ani, arăta mult mai adult și periculos de atrăgător decât ar fi fost firesc să fie orice tânăr de vârsta lui - era grațios și ironic, încrezător în puterea lui de a stârni rebeliuni dacă acestea corespundeau cu ceea ce considera el că era necesar și distractiv.

O provocase vizibil pe Rosmarin să riște un galop pe alee, căci ropotul copitelor se auzi puternic dar scurt înainte de a năvăli pe poarta de fier forjat mereu deschisă, împrăștiind găinile care scurmuau prin praf. Gâgâitul a două găște scoase din minți ajunse până la urechile lui Fern, împreună cu râsul ascuțit al lui Rosmarin... și glasul calm, sarcastic, al lui Étienne, care o încuraja să facă eforturi mai mari.

Fern rămase la lumina soarelui, mușcându-și buzele și întrebându-se ce să facă. Să-și înainteze preavizul imediat, sau să încerce să obțină un oarecare sprijin din partea stăpânului casei...?

Dar încercase deja asta, fără niciun rezultat. Pe Robert Saint-Cère nu-l interesa deloc s-o ajute și, în plus, ar fi fost extrem de nemulțumit dacă Fern apela din nou la el. Cu ultima ocazie îi spusese destul de brutal că era angajată ca să-și folosească inițiativa și să facă față dificultăților pe măsură ce se iveau. Dacă nu putea, însemna că nu era bună de nimic.

În orice caz, privise cu o antipatie profundă, și era clar cât îi displăcea că trebuia să-și asume răspunderea pentru sora și fratele lui vitreg. În ochii lui, aceștia erau singurele muște în laptele unei comode vieți de burlac pe care și-o trăia cu nespusă plăcere, între Paris - unde lucra ca avocat de mare succes - și satul acesta retras, în care pretindea să aibă cât mai multă liniște.

Îi reamintise lui Fern că, potrivit celor spuse de Lady Inskip, o prietenă a bunicii lui, care i-o recomandase, avea toate calitățile necesare pentru a se ocupa de tineri și îi revenea sarcina de a se achita singură, fără a-l deranja cu fel de fel de consultații.

Singurul lucru de care nu-și dădea el seama era că sora și fratele lui vitreg nu erau niște tineri normali. Pe de o parte, Étienne era prea matur ca să stea toată ziua acasă, la țară, fără să facă nimic, iar pe de altă parte, Rosmarin ar fi avut enorm de câștigat de pe urma disciplinei dintr-o școală cu internat bine organizată. ar Fern avusese atâta minte ca să-și dea seama că, dacă-i atrăgea atenția asupra acestui lucru, ar fi rămas fără slujbă, deși la început în atribuțiile ei nu intrase și sarcina de a face față perioadelor de acută plictiseală ale lui Étienne.

Când Fern acceptase postul, Étienne cocheta cu ideea de a deveni medic, dar o gripă gravă, urmată de o pneumonie, îi schimbase planurile, și i se permisesse să se complacă într-o convalescență prelungită, care cu timpul se transformase într-o lenevie ce părea să nu se mai sfârșească.

Rozându-și buza de jos cu cei doi dinți din față, frumoși și bine îngrijiți, Fern ajunsese la concluzia că sosise, cu prisosință, momentul de a se recunoaște înfrântă. Adevărul sărea în ochi. Nu putea accepta în continuare să fie desconsiderată, luată în râs, batjocorită – cu două zile în urmă, fusese lăsată încuiată în camera sa timp de două ore, pe când eleva ei se dusesese cu Étienne la cinematograful local; și numai faptul că era agilă și putuse ieși pe fereastră îi scurtase încarcerarea cu încă două ore.

Căci, la întoarcere, Robert și Étienne se hotărâseră să întârzie la o înghețată, și întregul episod li se păruse un

prilej de a se amuza copios.

Iar în ajun, toate manualele de școală ale lui Robert fuseseră aruncate în râu, rezultatul fiind un amuzament și mai copios.

Fern se hotărî: nu mai dorea acea slujbă. Voia să fie respectată și să aibă o elevă rezonabilă... Își alungă cu hotărâre din minte gândul că trebuia să lase în urmă toate acele frumuseți, zilele însorite și atenția binevoitoare a excelentului personal casnic din serviciul lui Robert Saint-Cère, precum și viața de lux pe care n-avea cum s-o mai regăsească în Bayswater.

Era un lucru pe care trebuia să-l facă dintr-odată și cu hotărâre, atâta vreme cât era în culmea indignării, iar Monsieur, cum i se spunea, se afla la Les Muguets. Sosise pe neașteptate în seara trecută, pe la orele unsprezece, iar până acum nimănui din personalul casei nu i se îngăduise să-l vadă. Fern bănuia că intenționa să stea un timp „retras”, așa cum făcea după ce pleda în câte un proces foarte dificil – și, eventual, îl pierdea!

Dar faptul că talentul lui oratoric nu-i slujise la nimic n-o privea pe Fern. Tânăra nu avea nicio îndoială că Robert Saint-Cère putea deveni un personaj impresionant când încerca să-i convingă pe judecători că avea dreptatea de partea lui, iar clientul său era fie îngrozitor de neînțeleș, fie inocent ca un prunc nou-născut; pentru ea, însă, acest lucru nu mai însemna acum absolut nimic. Ca tutore, Robert Saint-Cère lăsa mult de dorit, iar ca șef al ei nu inspira deloc încredere.

Și nu numai încredere... Era un șef complet ratat, pentru că, pe lângă că fusese dispus să plătească un salariu absurd de mare, se împotriva întru totul oricăror consultări cu subalternul lui. Iar pe aceasta i-o împinseseră în brațe, mai mult sau mai puțin, intriganta lui bunică și

Lady Inskip, fosta ei colegă de școală.

Fern porni hotărâtă pe alee, spre casă, încercând să nu ia în seamă miresmele florilor care pluteau prin atmosferă și murmurul leneș al râului atât de îmbietor și calmant într-o după-amiază de vară ca aceea. Peste mai puțin de o săptămână, după toate probabilitățile, urma să se întoarcă în țara cețurilor autumnale și a frigurilor hibernale timpurii. Florile aveau să rămână în urmă, iar cele de la florării erau scumpe și culese din sere... chiar și crizantemele de sezon, care în orice caz miroseau a iarnă.

Când intră în casă, Fern o văzu în hol pe bătrâna Yvette, menajera. Ca de obicei, aceasta îi zâmbi expansiv tinerei englezoaice, dar când Fern îi spuse că dorea să stea de vorbă cu Monsieur Saint-Cère păru dintr-odată cuprinsă de îndoială.

— Dar Monsieur a dat instrucțiuni stricte să nu fie deranjat, răspunse Yvette, desfăcându-și dramatic mâinile, ca și cum orice interpretare greșită a instrucțiunilor ar fi însemnat să le cadă tavanul în cap. Trebuie neapărat să se odihnească, după drumul de la Paris. A condus personal mașina și nu are dispoziție pentru discuții despre problemele casnice.

— Dar asta nu e o problemă casnică, obiectă Fern. Este o problemă personală.

Yvette o privi surprinsă.

— Nu cumva vrei să-i vorbești despre... Mademoiselle?

Bătrâna știa prea bine că Mademoiselle era un cui în capul guvernantei englezoaice, iar Étienne era un cui și mai ascuțit, însă chiar și dacă dorea să-și dea demisia, după-amiaza aceea nu era perioada cea mai favorabilă. Monsieur Robert era atât de inabordabil, încât nici chiar ea – care-i legase șireturile și-l spălase pe mâini înainte de

masă pe vremea când era de-o șchioapă - n-ar fi îndrăznit să-l deranjeze întrebându-l ce dorea să mănânce la prânz.

— Eu în locul dumatăle, Mademoiselle, aş aştepta până mâine... sau, şi mai bine, până poimâine, sugeră ea şovăitor.

Fern, însă, clătină din cap.

— Îmi pare rău dacă eşti de părere că am ales un moment nepotrivit, dar ceea ce am eu de spus nu poate să mai aştepte. Vrei, te rog, să întrebi dacă Monsieur Saint-Cère e de acord să mă primească?

Yvette îşi desfăcu din nou mâinile.

— Aproape sigur va refuza să te primească în apartamentele lui.

— Atunci spune-i că, dacă aşa stau lucrurile, voi pleca fără să mai discut cu el, replică Fern pe un ton atât de categoric, încât menajera nu se îndoii că exact aşa avea să facă.

— Foarte bine, Mademoiselle, răspunse ea. Aşteaptă aici şi voi ciocăni la uşa bibliotecii. Dacă Monsieur răspunse că pot intra, îi voi transmite ceea ce mi-ai cerut să-i spun!

Capitolul 2

Fu evident că Monsieur îi permise Yvettei să-i invadeze sanctuarul, căci peste câteva minute menajera reveni ca s-o informeze pe Fern că şeful ei o aştepta.

Când Yvette o privi cu subînţeles, Fern deduse că întrevederea nu trebuia să fie prea lungă şi intră în bibliotecă ferm hotărâtă să rezolve problema cât mai curând posibil, cerând să fie eliberată dintr-o funcţie care încetase să mai fie de vreun folos cuiva. Dar nu ţinuse seama de ocupantul încăperii răcoroase şi cufundate în penumbră, care continuă să scrie la birou, ignorând-o deliberat aproape un minut după ce Fern se opri în faţa

lui.

Nici măcar n-o pofti să ia loc, și nici nu dădu vreun alt semn că i-ar fi luat în seamă prezența. Își ținea capul brunet aplecat – un cap cu păr negru și lucios asemenea celui al lui Étienne, dar având fruntea mult mai înaltă și trăsături cu contururi mai obtuze. După părerea lui Fern, capul lui Robert Saint-Cère arăta mult mai bine decât cel al fratelui său vitreg. Avea un chip mai aspru, cu o formă mai pătrată, și părea să conțină o materie cenușie mai pătrunzătoare. Stătea deasupra unor umeri bine legați, iar cele câteva şuvițe argintii din părul său aspru, la tâmpile, îi dădeau o distincție incontestabilă.

Nu părea să aibă mai mult de treizeci și patru de ani, maximum treizeci și cinci, dar avea ținuta și aroganța unui avocat cu multă experiență. Ochii lui Fern coborâra spre linia strânsă aspru a buzelor, de sub care se repezea înainte o bărbie pătrată, ajungând la concluzia că n-ar fi avut niciun rost să i se împotrivească acelui om. Îvingea întotdeauna – sau aproape întotdeauna.

Și atunci, nu pentru prima dată, îi observă mâinile, iar cea în care ținea stiloul o frapă prin finețea și suplețea ei atât de remarcabile pentru un om neînduplecat ca el.

Stiloul se opri din scris, iar Robert Saint-Cère vorbi repezit:

— Ei? Ce este? Despre ce doreai să-mi vorbești, Mademoiselle?

Fern se simți ciudat de descumpănită. Deschise gura să vorbească, apoi constată că nu-și mai găsea cuvintele. Câteva momente, chiar, nu reuși să scoată o vorbă.

— Ei?

Îndemnul lui monosilabic trăda nervozitate. O privea pătrunzător cu ochii săi negri, iar colțurile gurii i se arcuiră ironic, cu o undă infimă de senzualitate.

— Ai avut un motiv pentru a veni la mine, nu-i așa, Mademoiselle?

— Da.

Rezemându-se ușor de birou, se sprijini de marginea acestuia cu o mână mult mică și mai fină decât a lui Robert Saint-Cère. Spre surprinderea ei, avocatul se ridică brusc în picioare, scuzându-se pentru că uitase s-o invite să ia loc.

Fern purta o rochie de in bleu pal, cu cordon alb și un decolteu destul de larg, care lăsa să i se observe gâtul bronzat și umerii grațioși, deși cam slabi. Când se așează, părul blond i se undui pe lângă gât, arătând ca petalele aurii ale unei flori de ciuboțica-cucului în contrast cu bronzul delicat al pielii.

— Am avut o săptămână grea, domnișoară Gilchrist, spuse Robert Saint-Cère, pe același ton aspru de la început, și te rog să mă scuzi, dar n-am chef de discuții. Dacă nu cumva sora mea are probleme cu sănătatea, sau ea și Étienne au fost poate asasinați, ori premeditează s-o omoare pe bucătăreasă, n-ai putea aștepta până mâine cu ceea ce consideri că e atât de important să aud?

— Mă tem că nu, Monsieur, răspunse Fern, simțind cum, în fața plictiselii și a dezinteresului din tonul lui, îi revenea hotărârea. De fapt, ceea ce s-a întâmplat azi a fost pentru mine un fel de picătură care a umplut paharul și consider că trebuie să aflați neîntârziat că nu cred că-mi mai pot continua activitatea ca guvernantă și domnișoară de companie a lui Rosmarin.

— A, chiar așa?

Sprâncenele lui dese și negre se ridicară puțin.

— A trebui să-mi explici ce-a fost cu această „picătură”. Ce anume vrei să spui? E ceva mai serios decât o figură de stil?

— Este... o figură de stil, recunosc Fern, înroșindu-se ușor în obraji, dar adevărul e că așa mă simt... am ajuns la limită, la capătul răbdării, și nu e decât o pierdere de timp și o cheltuială fără rost din partea dumneavoastră, să ne închipuim că aş fi necesară în vreun fel aici și că sora dumneavoastră vitregă poate avea de câștigat de pe urma prezenței mele.

Robert Saint-Cère o privi cu sprâncenele arcuite, iar Fern se așteptă un moment să declare cu răceală că aceea era o recunoaștere a propriei ei nepriceperi, pe care ar fi putut la fel de bine s-o mărturisească în urmă cu câteva luni; dar, spre surprinderea ei, avocatul îi oferă o țigară.

— E chiar atât de rău? murmură el, șocând-o și mai mult când se aplecă peste birou, pentru a apropia flacăra brichetei de aur de vârful țigării pe care Fern o acceptase mai mult de uimire, decât din vreun alt motiv.

Lăsă un nor de fum aromat să plutească spre ea, în timp ce trăgea în piept, apoi suflă fumul, îngândurat.

— Vorbește-mi despre ziua aceasta dezastruoasă pe care ai avut-o de îndurat, îi ceru el. Descrie-mi și alte zile care ți-au pus la fel de greu răbdarea la încercare. Nu încerca să mă menajezi, pentru că altfel nemulțumirile dumitale și-ar pierde complet rostul.

Fern profită de ocazia care i se ivise și, deși la început avu unele scrupule - ba chiar și îndoieli neașteptate - pentru că Rosmarin Saint-Cère era, în fond, foarte tânără, iar cel mai răspunzător pentru neconținutul ei spirit rebel era Étienne, povesti despre după-amiaza când fusese închisă în cameră, despre alte după-amiezi când Rosmarin refuzase pur și simplu să învețe, și despre acea după-amiază anume când, pentru a treia zi în șir, ea și Étienne plecaseră călare spre o destinație necunoscută, urmând să se înapoieze când le trăsnea lor prin cap, și

numai cu scopul de a-i face în ciudă tinerei englezoaice.

— Nu crezi că doar buna dispoziție i-a determinat să săvârșească acest ultim delict? se interesă Saint-Cère.

— Nu, răspunse Fern. Evident că sunt bine dispuși, desigur, și le place să sfideze disciplina – orice formă de disciplină! Dar scopul lor principal este acela de a mă supăra – și, supărându-mă încontinuu, de a scăpa de mine. Și, dacă așa stau lucrurile, trebuie să mărturisesc că, deși nu sunt supărată, îmi recunosc totuși limitele și vă propun să-mi găsiți o înlocuitoare care nu va fi handicapată de aceleași neajunsuri.

Un moment, Saint-Cère zâmbi – era pentru prima dată când Fern îl vedea zâmbind ca și cum ceva l-ar fi amuzat cu adevărat. Apoi, spuse încet:

— Va să zică, nu ești supărată... ceea ce tot e ceva! ar nu mai poți „face față” – așa v-ați exprima voi, englezii, nu?

— Întocmai, Monsieur.

Înghițindu-și umilința, Fern se întrebă de ce acum, când insista cu atâta înverșunare să dezerteze de la atribuțiile ei, Saint-Cère nu tuna și fulgera.

— Dar altor tineri, din Anglia, le-ai „făcut față”?

— Erau mult mai tineri, Monsieur.

— Simpli copii, vrei să spui?

— Da.

Saint-Cère o studia lung, deliberat, observându-i – după cum Fern nu avea nicio îndoială – până și detaliile rochiei.

— Câți ani ai, Mademoiselle? întrebă el curios.

— Douăzeci și patru.

— În acest caz, observă el, mutându-și privirea spre fumul care se ridica în rotocoale deasupra țigării, dumneata și Rosmarin ar trebui să aveți multe în comun. I-ai putea fi o soră mai mare, iar ea ar putea să uite că ești

angajată pentru a o constrânge să dobândească ceva mai multe cunoștințe și bune maniere decât cele cu care a intenționat natura s-o înzestreze, fără ajutorul nimănui. Dar poate că asta înseamnă să cel prea mult de la o tânără dotată ea însăși cu niște maniere excelente, care în unele privințe este un adevărat produs finit, nu-i așa?

De astă dată, Fern se înroși la față și mai intens, tonul lui sec făcând-o să se simtă neașteptat de stânjenită. Ba chiar, din cine știe ce motiv, teribil de stânjenită.

— Dimpotrivă, Monsieur, se grăbi ea să-l asigure, am vrut să fac totul pentru Rosmarin și m-am străduit. M-am străduit din răputeri, însă refuză să coopereze. A refuzat încontionuu să coopereze și nu văd ce-aș putea face mai mult de-atât...

Își desfăcu puțin mâinile, cu acel gest francez pe care-l deprinsese de la cei din jur.

— Poate că, dacă n-ar fi atât de influențată de Étienne...

Saint-Cère se încruntă.

— Despre Étienne vom vorbi mai târziu. Pe moment, discutăm despre Rosmarin.

Se ridică, începând să se plimbe prin cameră.

— Există anumite motive pentru care am ținut în mod deosebit ca Rosmarin să fie educată acasă, motive printre care, continuă el pe un tot din ce în ce mai sec, se include și incapacitatea ei de a se acomoda în orice instituție de învățământ, unde probabil ar avea numai de câștigat. De două ori am cerut să fie retrasă de la anumite școli și mărturisesc că nu mi-ar plăcea să solicit același lucru și pentru a treia, ba poate chiar și a patra oară.

— Lady Inskip mi-a explicat că ați avut anumite dificultăți cu ea, spuse încurcată Fern.

— Anumite dificultăți?

Saint-Cère se strâmbă, apoi pe chip îi apăru o expresie extrem de sardonică.

— Mă rog, poate că unele fete sunt dificile...

— În special cele fără mamă, interveni Fern cu o anumită blândețe. Le lipsește ceva de neînlocuit.

— Așa? o întrerupse el, cu interesul parcă trezindu-se dintr-odată. Aceasta este opinia dumitale sinceră, Mademoiselle? Aș putea înțelege că ai avut privilegiul unei prezențe materne în perioada dumitale de creștere?

Sub privirea iscoditoare din ochii lui, Fern simți cum obrajii i se înroșeau de indignare.

— Mama mea a murit acum doi ani, Monsieur, dar pe tatăl meu nu mi-l mai amintesc, spuse ea rigid.

Saint-Cère rămase tăcut. Lucirea întrebătoare i se stinse din ochi, lăsând-o totuși pe Fern cu sentimentul că nu simțea nicio undă de compasiune. Și nici n-avea nevoie de așa ceva din partea lui! Își spuse ea, cu o nemulțumire crescândă.

— Așadar, spuse Saint-Cère în cele din urmă, reluându-și plimbarea prin cameră, ai avut o mamă care te-a educat cum se cuvine și ești calificată pentru a te ocupa de cei mai puțin norocoși decât dumneata, iar pentru Rosmarin ai putea totuși să faci mult.

Se opri în fața ei, îndreptând spre ea un deget ușor îngălbenit de nicotină.

— Dumneata, pentru care Lady Inskip a garantat cu atâta entuziasm, și care nu ești deloc atât de neglijabilă pe cât ai vrea să cred, dacă ar fi să mă iau după indignarea din acești ochi albaștri ai dumitale! Consideri că ai nimerit într-o combinație dezavantajoasă, cum se spune, și vrei să te retragi... Dar nu te pot lăsa să pleci, pentru că atât de multe lucruri pe cap încât nu mă pot lipsi de dumneata!

Uimită, Fern ridică ochii spre chipul lui.

— Dar, Monsieur, îi reaminti ea, tocmai v-am spus că, în ceea ce o privește pe Rosmarin, nu am nicio șansă...

— Știu, știu, o întrerupse el iritat. Dar tocmai din cauza lui Rosmarin trebuie să te ții aici...

— Poate că, suferă din nou Fern, nesigură, dacă Étienne ar pleca...

Saint-Cère pocni din degete.

— Étienne va pleca la momentul potrivit, dar deocamdată trebuie să ținem seama de sora mea vitregă. Ea e problema, și de ea trebuie să te ocupi. Mi-a venit o idee, dar e puțin cam trasă de păr... și s-ar putea să nu fii de acord. Oricum...

Se încruntă atât de tare, încât sprâncenele dese și negre i se întâlniră la rădăcina nasului.

— ...ar fi o prostie să nu accepți, pentru că tot viitorul dumitale ar putea depinde de o asemenea idee. Totuși, trebuie să-mi lași puțin timp de gândire...

Reîncepu să se plimbe prin cameră, mai viguros de astă dată, iar Fern se întrebă la ce propunere se gândea pentru a o convinge să rămână. Ceva în legătură cu o mărire de salariu, poate...? Sau ceva mai multă cooperare din partea lui în relațiile cu Rosmarin? Ori s-o fi gândit cât de ușor și rapid putea fi alungat Étienne...?

Dar, în privința lui Étienne, cel puțin, n-ar fi trebuit să fie nicio problemă. De câțva timp, se înțelegea vag că urma să studieze medicina. Și-atunci, de ce-și pierdea vremea lenevind toată vara la Les Muguets?

La ora aceea din zi, în bibliotecă domnea o liniște cu totul aparte, neauzindu-se nici cel mai slab sunet din afară, nici măcar ticăitul pendulei deosebit de frumoase din hol. Murmurul lumii exterioare, confidențele neconținute ale râului, zumzetul albinelor, țărâitul greierilor, cotcodăcitul găinilor, toate aceste sunete păreau împiedicate să intre în

încăpere și, cel puțin atâta timp cât stăpânul se afla în casă, covorul gros de pe podea amortiza toate sunetele din interior.

În lipsa lui, Yvette putea face cât de multă gălăgie poftea, cu aspiratoarele, aparatele electrice de lustruit și celelalte, dar în intervalele când Robert Saint-Cère era prezent în reședință bătrâna trebuia să folosească numai pământufuri de șters praful și mături cu paie moi. De fapt, avea mare noroc dacă i se permitea accesul în bibliotecă atunci când avocatul lucra.

Fern îi privi silueta cu spinare dreaptă străbătând înapoi și-ncolo covorul de culoarea prunei și se simți ușor hipnotizată de meticulozitatea cu care-și calcula pașii. Își smulse privirea dinspre pantofii lui perfect lustruiți, studiind un șir de cărți de pe peretele din fața ei. Știa că erau în majoritate tomuri de drept, dar unele erau legate foarte frumos, pe când altele erau aproape ferfenițe de semn că fuseseră consultate fără conținere.

Biroul era foarte frumos, plin cu nenumărate hârtii și mape de pergament legate cu panglici roșii. Panglicile roșii o fascinau. Va să zică, erau folosite chiar și în Franța... casete negre lăcuite și serviete solite din piele. Pe suprafața lucioasă a biroului zăcea aruncat neglijent un obiect destiu de curios... o brățară femeiască, aurie, lucitoare. Era bătută în pietre ca diamantele și avea un lanț de siguranță dublu, semn că era foarte valoroasă.

Fern tresări când Saint-Cère se opri din nou în apropierea ei. Mai precis, chiar lângă scaun.

— Da, este o idee excelentă, remarcă el, parcă extrem de mulțumit de sine. Am examinat-o din toate unghiurile și nu-i găsesc niciun cusur. Ești matură, fără obligații, îți câștigi existența prin forțe proprii... Pentru dumneata ar fi o rezolvare, iar pentru mine, o soluție...

Pentru Rosmarin ar însemna compania unei persoane pe care n-ar îndrăzni s-o jignească și, poate, cu timpul, între voi două s-ar lega o prietenie. Va fi spre binele amândurora.

Fern îl privi, clipind din ochi.

— Îmi pare rău, Monsieur, dar n-am nici cea mai vagă idee desopre ce vorbiți. Sugați să rămân... ca prietenă a lui Rosmarin, nu ca guvernantă? Dar nu cred că așa ceva ar ameliora prea mult situația...

— Fată dragă, nu fi proastă, o admonestă el sever. Bineînțeles că situația nu s-ar ameliora, dacă ai rămâne doar ca domnișoară de companie, ca Miss Fern Gilchrist, care deja a eșuat lamentabil! Dar, ca Madame Saint-Cère... ca soție a mea! Asta ar schimba totul!

Fern se întrebă dacă nu cumva arșița și emoțiile zilei îi cam tulburaseră judecata.

— Soția... dumneavoastră, Monsieur? repetă ea prosteste.

Robert Saint-Cère deveni dintr-odată extrem de pragmatic.

— Cu numele doar, desigur. Este un aranjament pe care-l folosim adesea în Franța și, între dumneata și mine, ar trebui să reușească de minune. Sunt un om extrem de ocupat, care nu mai are timp și pentru familie, iar dumneata vei avea tot timpul ca să te concentrezi asupra singurei ființe omenești din casă pentru care mă simt răspunzător. Étienne este cu totul altfel și, în orice caz, nu te va privi cu nimic.

Fern se ridică încet în picioare. Încă mai era aproape sigură că o înșela auzul.

— Monsieur, spuse ea cu voce gătită, cred că glumiți.

— Nu glumesc niciodată când e vorba de probleme

cât de cât importante pentru mine, replică el, cu un soi de sublimă dezinvoltură. Iar dacă urmează să ne căsătorim, ar fi bine să-ncepi să mă numești „Robert”. Monsieur ar face prea mulți prieteni de-ai mei să ridice din sprâncene până le-ar dispărea sub breton!

Capitolul 3

Probabil că Fern ar fi avut multe de spus ca să-i alunge acea convingere incredibil de naivă că, după ce o încredința cât de serioasă era propunerea pe care i-o făcuse, ea ar fi acceptat fără un moment de ezitare, dar tocmai atunci Yvette bătut în ușa, cu o îndrăzneală deloc neglijabilă, spre a spune că trebuia să știe ce avea de pregătit pentru cină.

Stăpânul ei îi răspunse nervos să facă mâncărurile obișnuite, fără a-l deranja cu asemenea fleacuri, dar menajera – care era uimită că Fern răpise deja atât de mult din timpul șefului, și se gândise să intre pentru a-i a fetei o șansă de scăpare (sau lui Saint-Cère o ocazie de a se debarasa de ea!) – nu se lăsă alungată atât de ușor.

O privi cu subînțeleș pe Fern, adăugând în același timp că bucătăreasa spusese că peștele era stricat, așa că nu putea face sufleu de pește, dar ultima mazăre verde rămasă se putea servi cu omletă și, desigur, salată; Saint-Cère, însă, era atât de iritat de intervenția ei încât îi ordonă, fără să țină seama de vechimea ei în slujbă, să-l lase în pace și să nu mai îndrăznească să-l întrerupă din nou.

— Nici chiar dacă peștele a ajuns într-un asemenea hal de descompunere încât nu i l-ai putea da nici măcar pisicii! se răsti el, cu o scăpărare de nemulțumire în ochi.

Yvette îl privi o clipă cam de sus, deși cunoștea pedeapsa pentru întreruperi când stăpânul casei nu voia să fie deranjat. Însă nu era în stare să înțeleagă de ce

Mademoiselle Gilchrist arăta cam năucită, nici cum de nu fusese dată pe ușă afară cu mult timp înainte.

— Mă mai gândeam și că, poate, Mademoiselle Gilchrist ar vrea să știe că Mademoiselle Rosmarin s-a întors de la partida de călărie... reluă ea cu speranță.

Stăpânul ei i-o reteză scurt:

— Ieși afară!

— Desigur, Monsieur, bombăni bătrâna, închizând ușa.

Și se duse la bucătărie, pentru a-i spune bucătăresei că guvernanta englezoaică era supusă unui adevărat calvar și n-ar fi fost deloc de mirare dacă, după ce ieșea din bibliotecă, avea să-nceapă imediat să-și facă bagajele.

În bibliotecă, Fern profită de ocazie pentru a spune repede:

— Din moment ce Rosmarin s-a întors, cred că ar trebui să mă duc la ea...

Robert păru surprins.

— Imediat ce voi avea consimțământul tău oficial cu privire la logodna noastră, ne vom duce la ea împreună, ca s-o anunțăm despreschimbările care vor avea loc aici. Acest lucru te va pune imediat într-o situație cu totul nouă și, prin urmare, cu cât îi dăm vestea mai repede, cu atât mai simplă va deveni și relația dintre voi.

Fern înghiți în sec.

— N-aș crede, Monsieur. Pe de o parte, nu mi-aș putea da consimțământul pentru un aranjament atât de fantezist. Eu, când am să mă mărit, voi...

— Da?

Robert o privea cu aceeași strălucire iritată în ochi ca adineaori, când abia așteptase să scape de Yvette.

— Când ai să te măriți... ce vei face?

— Nici n-aș putea să concep o căsătorie de

conveniență, așa cum... cum se pare că sunteți dispus să acceptați...

Robert își aruncă pe spate capul, izbucnind într-un râs atât de năvalnic încât o descumpăni total. Râdea cu amuzament sincer, dar și crud de disprețuitor.

— Deci, atitudinea ta englezească este cea care contravine ideii mele, nu-i așa? Pentru tine, o „căsătorie de conveniență”, cum ai numit-o, ar fi o căsătorie deplorabilă, deși avantajele depășesc cu mult orice dezavantaje la care te-ai putea gândi. Eu, un bărbat cu prestigiu și dare de mână, doresc să fac și din tine o femeie cu prestigiu și dare de mână, și în plus vei întemeia o viață de familie fericită pentru o fată care n-a cunoscut așa ceva niciodată. Asta nu înseamnă chiar nimic pentru tine?

Fern avu senzația că stătea la bara martorilor, iar avocatul o interoga cu deliberare. Răspunse aproape umilă:

— Sigur că înseamnă...

— Ei, continuă el mai tăios, atunci de ce tot vii cu obiecții? Ai vreo antipatie personală față de mine? adăugă, pe un ton cam sec.

— În niciun caz, se grăbi Fern să-l asigure.

Robert o privi cu o expresie tenebroasă, pătrunzătoare și calculată.

— Până acum, e adevărat că n-ai prea avut ocazia să aflu dacă s-ar putea să-ți plac vreodată, recunosc eu el; dar nu avem în vedere o căsătorie din „dragoste” - cum spuneți voi, englezii, cu miopia voastră tipică, adăugă pe un ton batjocoritor care o făcu să roșească, deși ar fi dat orice ca să nu trădeze o asemenea slăbiciune vulnerabilă într-un moment de o importanță atât de vitală.

Fern înghiți iar în sec.

— E un semn de miopie să te îndrăgostești,

Monsieur?

Robert ridică din umeri, cu o lucire enigmatică în ochi.

— A te îndrăgosti e un lucru minunat, dar numai în momentele potrivite. A te căsători din dragoste e o prostie, urmă el, pe un ton de parcă ar fi vorbit despre vărsatul de vânt contractat la o vârstă mai înaintată decât cea a adolescenței.

În ochii albaștri ai lui Fern se citea sentimentul că, pentru ea, Robert Saint-Cère era un fel de extraterestru. O ființă de pe altă planetă, crezând într-un mod de viață care pe ea o șoca.

Dându-și seama că era șocată, după ezitarea din ochii ei albaștri, Robert îi zâmbi binevoitor și cu o undă de indulgență.

— Haide, fată dragă, privește situația din punctul de vedere al propriilor tale interese. O tânără drăguță ca tine ar trebui să aibă haine frumoase...

Ochii i se îngustară, ca și cum atunci ar fi văzut-o pentru prima oară așa cum era de fapt... o fată neobișnuit de drăguță, cu un aer mai degrabă delicat, în pofida stratului de bronz sănătos care, într-un fel, o făcea să arate și mai atrăgătoare. Culoarea albastră a ochilor ei, de pildă... era albastrul violetelor ascunse în adâncurile unei păduri umbroase; iar obrajii îi erau cam supti, când n-ar fi stricat să fie mai plini; și micile adâncituri ale gâtului ei suplu ar fi trebuit să fie umplute.

Un regim cu smântână și aer curat i-ar fi priit de minune, iar liniștea constantă de la țară ar fi fost absolut benefică pentru o fată care arăta ca și cum viața sofisticată, cu lumini strălucitoare și companie însuflețită, ar fi fost prea mult pentru ea.

Niciun moment nu-i trecu prin minte că, între liniștea

de la țară și agitația unui oraș, exista și un mod de viață alternativ, care putea să-i umple golurile din obraji fragili și să aducă lumină în acei ochi mult prea gravi.

— O tânără ca tine are nevoie de un alt fel de rochie, nu asta albastră ca o uniformă pe care o porți, remarcă el.

Se duse la birou și luă brățara. O ținu un moment în mână, privind cum se reflecta lumina în diamantele mici dar magnific tăiate și cum lucea aurul pal, scump.

— Și mai are nevoie și de bijuterii cu care să-și împodobească hainele, adăugă, după care o întrebă curios: îți plac bijuteriile?

Fern păru surprinsă.

— Nu... nu prea.

Apoi preciză:

— Niciodată n-am avut bijuterii de valoare.

Robert aruncă brățara spre ea, cu un gest neglijent.

— Atunci, ia-o pe-asla. Poate fi un cadou de logodnă, dacă preferi așa.

Era atât de uimită, încât făcu câțiva pași înapoi și, în loc de a prinde brățara în palmă, o lăsă să cadă pe covor, între ei, cu un zgomot înfundat. Încruntându-se, Robert se aplecă, o ridică și i-o oferă din nou.

— Dar să ai grijă de ea, o sfătui, fiindcă până acum n-a fost asigurată. Însă o s-o rezolvăm și pe asta, într-o zi, două.

Fern se simțea atât de jignită - deși n-ar fi putut spune prea clar de ce - încât nu numai că refuză și a doua oară brățara, dar îl mai și privi ca și cum ar fi fost un șarpe care încerca s-o asemenească într-un paradis sordid, unde niciodată n-ar fi pus de bunăvoie piciorul. Tremurând, pradă unui sentiment vecin cu oroarea, spuse:

— Nu, mulțumesc. Chiar dacă aș accepta să ne căsătorim, n-aș primi cadouri de la dumneavoastră... Nu

asemenea cadouri, se grăbi ea să adauge, ca și cum simpla valoare a brățării ar fi fost în sine o ofensă. Și nu putea înțelege de ce, după ce stătuse pe birou, fusese aruncată spre ea cu atâta nepăsare. Era clar că Robert nici nu se gândise să-i dăruiască vreo bijuterie, când Fern intrase în cameră.

O încerca ideea răutăcioasă că brățara împodobise mâna unei cunoștințe de-ale lui, iar Robert intrase în posesia ei dintr-un motiv pe care nu putea să-l ghicească.

Sau că intenționase să i-o dăruiască altcuiva, înainte de a se răzgândi, oferindu-i-o ei.

Văzând-o cum bătea în retragere, Robert ridică iar din sprâncene. Apoi se încruntă.

— Ce tânără extraordinară ești! comentă el, punând brățara la loc pe birou. Foarte bine, dacă n-o vrei, eu nu te oblig s-o primești. Dar vorbesc cât se poate de serios când te cer în căsătorie. Mi se pare un aranjament aproape imbatabil și sunt sigur că Lady Inskip ar aproba din toată inima.

O privi lung, pe sub sprâncenele îmbinate.

— Pare să-ți dorească tot binele.

Fern se hotărî să-i spună pe tonul cel mai hotărât de care era în stare că în niciun fel de împejurări nu s-ar fi putut gândi să se mărite cu el, când sună telefonul, trezindu-i speranța că o scosese din încurcătură. Dar, deși ridică receptorul și rosti nervos câteva cuvinte, Robert continuă să i se adreseze ei.

— Doar nu cumva ți-o fi intrat cap ideii romantice că să te căsătorești din dragoste, nu-i așa...?

Fern porni din nou spre ușă.

— Alo, alo! repetă el în receptor, bătând nervos cu degetul în furcă. Cine-i la telefon...?

O privi pe Fern scurt, încruntat.

— Dacă există în Anglia vreun tânăr de care ești îndrăgostită, poți să-l și dai uitării. Ce e? Funcționar de bancă, vânzător de mașini? În orice caz, nu ți-ar fi de niciun folos. Funcționarii bancari așteaptă ani de zile până să ajungă manageri, iar comerțul cu mașini e o ocupație foarte precară.

Continuând să se retragă, Fern se pregăti să spună grăbită că nu exista niciun tânăr. Nu făcu decât să clatine din cap.

— Nu e niciuna, nici alta?

Saint-Cère trânti receptorul în furcă, teribil de încruntat.

— Atunci, ce e? Militar, marinar...?

Fern continuă să clatine din cap.

— Orice-ar fi, o repezi șeful ei, poți să uiți de el! îi voi telefona lui Lady Inskip mâine dimineată, pentru a-i cere să-ți ordone să-ți bagi mințile-n cap. Iar dacă nu reușește, voi pleca la Londra ca să vorbesc cu mătușa ta...

Telefonul sună din nou, iar Fern reuși să iasă.

Avea senzația că scăpase dintr-o situație care o lăsa cu respirația tăiată, o copleșea, și în același timp era fantastic de incredibilă. Faptul că un bărbat cu care nu purtase mai mult de-o jumătate de duzină de conversații, din ziua când se cunoscuseră, o cerea în căsătorie, era la fel de neverosimil ca și cum ar fi ordonat să fie închisă într-unul din turnurile în formă de solniță până când eleva ei se cumintea.

Un singur lucru știa, fără urmă de îndoială: nu se putea mărita cu el... Nici în ruptul capului.

* * *

A doua zi dimineată, spre marea surprindere a lui Fern, Rosmarin își prezentă scuzele pentru felul cum se purtase.

De obicei, luaa micul dejun împreună, în colțul frumoasei salle-à-manger, iar Étienne area mult mai târziu, spre nemulțumirea menajerei.

De regulă, Rosmarin vorbea foarte puțin, stând doar cu o mutră plictisită și năzuroasă, și fugea imediat ce se sătura ghiftuindu-se din belșug cu chifle și cafea. Nu-i prea plăceau fructele, iar Fern încercase s-o convingă să bea un pahar de suc de portocale înainte de a-și turna cafeaua, căci pentru o fată de șaisprezece ani era nesănătos de palidă, având adesea ochii duși în fundul capului dimineața, ca și cum ar fi dormit prost.

Acum, părea să aibă foarte puțină poftă de mâncare și se mulțumi cu sucul de portocale și un croissant, înainte de a spune stânjenită – ca și cum și-ar fi repetat discursul dinainte – și fără s-o privească pe Fern:

— Știu că ieri după-amiază n-ar fi trebuit să plec așa și vreau să mă scuz. Sper că-mi veți accepta scuzele și veți uita că sunt... cam dificilă!

— Și cum rămâne cu celelalte după-amiezi când ai dispărut fără să-mi spui unde te duceai? întrebă calmă Fern.

Rosmarin fărâmița restul de corn cu degetele ei bronzate, nervoase.

— Îmi prezint scuzele și pentru ele.

— Și pentru că-ți neglijezi lecțiile, și pentru că m-ai încuiat în cameră când te-ai dus la cinema? Și pentru că-l asculți numai pe Étienne și puțin îți pasă de tot ceea ce am eu de spus? continuă Fern pe un ton sec.

— Pentru toate lucrurile pe care n-ar fi trebuit să le fac, mormăi bosumflată Rosmarin.

Fern o privi curioasă.

— Ai dormit prost? întrebă ea, observându-i cearcănele de sub ochi. Așa se pare, după cum arăți.

— Niciodată nu dorm bine când e zăpușeală, răspunse fata.

— Am avut multe nopți călduroase de când am venit eu la Les Muguets, îi aminti Fern. De fapt, nici nu-mi amintesc o singură noapte răcoroasă, de când am sosit. În toate ai dormit prost?

Rosmarin făcu o mișcare nervoasă, ca un fluture străpuns cu un ac.

— În niciun caz. Dar aseară m-am certat îngrozitor cu Étienne, care zice că se întoarce la Paris, că s-a plictisit de viața de-aici. Știu că, uneori, Étienne poate fi un porc îngrozitor de nesuferit, dar o să-mi fie dor de el... Fără el, nici nu știu ce-am să fac, continuă ea, înghițind un nod. Știu că-i place să vă enerveze și, în parte, ne-am certat tocmai pentru că eu v-am luat apărarea. Dar, dacă Étienne pleacă... doar dumneavoastră o să mai rămâneți aici!

— Probabil nu ți-a trecut prin minte că și eu s-ar putea să plec înapoi în Anglia, nu peste mult, așa-i? Întrebă încet Fern.

Rosmarin scoase un sunet ciudat, ca un fel de gâfâit.

— Yvette mi-a spus că ieri după-amiază ați avut o lungă discuție cu Robert și se temea să nu vă fi înaintat preavizul!

Întinse o mână cu unghiile tăiate neglijent, apucând strâns încheietura englezoaicei.

— Dar n-ați făcut-o, nu-i așa? Vreau să zic... numai asta nu vreau! Sau, cel puțin, dacă Étienne pleacă... N-aș putea rămâne aici și fără dumneavoastră, și fără el!

Fern era impresionată - dar, după câte se părea, nu chiar atât de impresionată pe cât ar fi sperat Rosmarin.

— Și dacă Étienne rămâne aici? Atunci, te-ai bucura ca eu să plec? Asta vrei să spui? Întrebă ea încet.

— Nu... nu. Nu, nu cred că aş fi fericită dacă ați

pleca, iar Étienne e hotărât să ne părăsească în curând. Robert spune că trebuie...

— Sigur că trebuie.

Lui Fern îi era clar că fata refuza cu încăpățănare să recunoască faptul că Étienne nu mai era doar un tovarăș de joacă, și ar fi dorit s-o facă să înțeleagă că devenise deja un adult, cu un rol matur în viață.

— În vara asta, Étienne a fost bolnav și i s-a acordat o lungă perioadă de convalescență; dar acum s-a vindecat complet și trebuie să învețe pentru cariera lui. Nu poate face asta lenevind la Les Muguets. Și-n plus, ești fată și ai nevoie de prietene de vârsta ta... nu de compania constantă a unui frate, oricât de devotată i-ai fi.

— Cine-a spus că-i sunt devotată lui Étienne? întrebă Rosmarin, repezindu-și înainte buza de jos. Nu sunt devotată nimănui... Pe Étienne, însă, îl admir, fiindcă face toate lucrurile pe care aș vrea și eu să le fac. Călărește, înoată și conduce mașina cum nimeni din districtul ăsta n-ar îndrăzni.

— Vrei să spui că-i place riscul, remarcă Fern, amintindu-și o ocaziea când Étienne, în mașina lui sport strălucitoare, aproape reușise s-o șteargă complet de pe suprafața pământului. Dar asta nu garantează că și pe tine te-ar satisface aceleași lucruri. Pe moment, ești doar o călăreață de nivel mediu, știu că înoți bine și, fără îndoială, după un timp fratele tău, Robert, îți va permite să ai și o mașină. Eu să fiu în locul tău, însă, n-aș insista să-mi aleg un monstru albastru cu eșapament zgomotos. Vecinii nu ți-ar fi tocmai recunoscători.

— Nicio grijă, replică ironic Rosmarin. Robert nu mă lasă să-mi iau nimic, dacă insist că vreau. Așa e el, știți...

Ochii lui Fern se măriră surprinși - deși știa de câțva timp că pe tânăra domnișoară Saint-Cère și pe fratele ei

vitreg nu-i dădea afecțiunea afară din casă.

— N-am vrut să mă duc la școală în altă localitate, așa că anume m-a trimis. Am vrut să mă lase să mă împrietenesc cu unii copii din sat, dar a refuzat categoric să-i permită vreunuia să vină aici. Știe că Étienne se înnebunește după agricultură, dar îl obligă să studieze medicina.

— Étienne se înnebunește după agricultură? repetă Fern, extrem de surprinsă.

Rosmarin dădu din cap cu convingere.

— A, da! Iar mama noastră i-a lăsat destui bani ca să-și cumpere o fermă bună, dar Robert pur și simplu nici nu vrea s-audă. Eu îmi doream o guvernantă mai bătrână, mămoasă și drăguță, iar el mi-a ales una tânără, ca dumneavoastră...

— Îmi pare rău pentru asta, spuse cu sinceritate Fern, înțelegând pentru prima oară de ce Rosmarin o privise încă de la început cu atâta ostilitate. Dar presupun că s-a gândit că ai prefera compania unei guvernante mai tinere, și aveai nevoie de cineva, să știi... pe lângă Étienne, adăugă ea, dându-și seama că nu trebuia să-l excludă complet. Și sunt sigură că nu-ți dorește decât binele... Da, serios, adăugă ea, în timp ce fata continua să clatine cu scepticism din capul ei cu păr negru și bogat, ca o coamă.

— Puțin îi pasă de mine. Nu i-a convenit că tata s-a recăsătorit, iar când am venit aici ne-a urât din primul moment, pe amândoi, și de-atunci ne urăște încontinuu. Dacă nu eram noi, nici n-ar fi trebuit să-și piardă atâtea săptămâni la Les Muguets... Întâmplător, mama i-a dat numele ăsta, și tot ea a sădit un strat de crini acolo, într-unul din cele mai umbroase colțuri, adăugă ea, arătând arătând cu capul spre fereastră. Ar putea să stea la Paris, distrându-se de minune cu prietenii, iar dacă noi n-am

exista, ar avea de două ori mai puține responsabilități. Dar existăm, așa că le dă de înțeles tuturor localnicilor ce pacoste suntem pe capul lui, și cât îl chinuim, iar oamenii îl compătimesc fiindcă e burlac și n-are cu cine să împartă povara. Într-o vreme, am sperat să se căsătorească, și ca soția lui să fie... să fie altfel...

Se întrerupse, mușcându-și buza de jos ca și cum ar fi fost gata s-o ia gura pe dinainte, și sări de pe scaun, începând să se învâртеască nervoasă prin cameră.

Fern o privea, ușor încruntată. În cămașa ei decolorată, deschisă la gât, și nelipsiții pantaloni de călărie, cu coama neagră în jurul feței palide, Rosmarin nu mai arăta ca o fată răzgâiată și îmbufnată, fiind mai degrabă o adolescentă extrem de nefericită și nesigură, care avea mare nevoie să fie înțeleasă de cineva. Lăsată de capul ei, s-ar fi maturizat nu numai cu nasul pe sus, ci și cu o serie întreagă de inhibiții de care risca să nu se mai dezbare niciodată.

Și, pentru prima dată, tânăra englezoaică îi simți singurătatea ca pe o stare substanțială, vie, de care putea să se agațe.

— Spune-mi, îi ceru ea cam nesigură, ziceai că într-o vreme ai vrut ca fratele tău vitreg, Robert, să se însoare... Încă mai vrei s-o faci, și să-și aducă aici nevasta, ca să locuiți împreună?

Rosmarin se opri, întorcându-se spre ea cu o expresie îngrozită:

— O, nu, nu! strigă ea, șocată. N-aș putea să suport una ca asta! Înțelegeți, știu ce gen de femeie și-ar alege, dacă s-ar gândi vreodată serios să se-nsoare... Când eram mai mică, visam doar la genul de soție cu care aș fi vrut să-l văd. Și, credeți-mă, n-ar fi deloc pe gustul lui Robert!

— Așa...? întrebă Fern, simțind o tulburare stranie în

suflet, ca și cum dintr-odată că ajunsese pe marginea unei prăpăstii, și o forță nevăzută o împingea tot mai aproape. Și cu ce fel de soție ți-ar plăcea să-l vezi?

Ochii negri ai fetei deveniră mai întunecoși, mai concentrați, apoi și-i aținti asupra lui Fern, în timp ce pe buze îi apărea un ușor surâs.

— Păi, cu una ca dumneavoastră, cred... Drăguță și frumoasă, blândă și bună... Dumneavoastră n-aveți stofă de guvernantă - nu sunteți destul de încăpățânată, să știți! - dar cred că ați fi o soție bună și nu ne-ați face să ne simțim excluși...

Zâmbetul îi deveni mai cald și mai visător.

— Îmi pare rău că m-am purtat atât de urât cu dumneavoastră, domnișoară Gilchrist... Deși, ați spus că vă pot numi Fern, nu-i așa? continuă ea, mai însuflețită. După ce pleacă Étienne, cred că veți pleca și dumneavoastră, și-atunci...

Înghiți un nod.

— ...atunci, am să rămân singură cu Robert! Sau, mai degrabă cu Yvette, fiindcă nu va mai îndrăzni să mă trimită din nou la școală...

Fern rămase nemișcată, așezată la masa mică împodobită cu flori, pentru micul dejun, și cu toate că mai târziu avea să-și dea seama că ea vorbise, pe moment nu fu complet sigură, când spuse:

— Rosmarin, aseară Monsieur Saint-Cère m-a cerut de soție!

Un moment, fata rămase încremenită. Apoi, cu un chiuuit de fericire, se avântă spre ea.

— V-a cerut în căsătorie!... Pe dumneavoastră... pe tine te-a cerut? Și ce i-ai spus? Ai răspuns „da”, desigur, nu-i așa?... O, Fern, Fern, ai spus „da”? Nu l-ai... de dragul meu, nu l-ai refuza, așa-i?

Îngenunche lângă scaunul lui Fern, cuprinzându-i talia cu brațele ei suple și bronzate, iar în momentul când îi privi ochii strălucitori Fern știu că viitorul ei devenise unul, bătut în cuie.

— Deci, ești... de acord? întrebă ea, încă întrebându-se dacă vocea aceea subțire, abia auzită, era a ei. De fapt, am spus „nu”. Am crezut că era singurul răspuns posibil!

Capitolul 4

Fern stătea așezată pe un scaun, în camera ei, răsucindu-și pe deget inelul de logodnă ca și cum ar fi strâns-o prea tare, dureros. Nu se putea obișnui cu senzația lui.

Era un inel frumos, cu un singur diamant, și costase neîndoielnic o sumă considerabilă. Fusesse procurat abia în acea dimineață și toată lumea îl admirase - de la tânăra timidă care o ajuta pe Yvette la muncile gospodărești și până la Étienne, care fluierase sonor și limpede, încercând apoi să ghicească prețul. Numai Fern îl simțea ca pe o cătușă și se întreba cum de-și putuse imagina vreodată că-i plăceau diamantele.

Robert n-o consultase înainte de a-i cumpăra inelul, dar Fern era sigură că pentru el diamantele reprezentau o investiție, una care nu prea putea da greș, dacă insista să ia un diamant bun și clar, fără defecte. În timp ce-și răsucea încontinuu inelul pe deget, numeroasele fațete ale nestematei reflectau lumina, iar Fern și-l imaginape Robert aplecat deasupra tejghelei acoperite cu geam din magazinul de bijuterii, inspectând inelul pe care voia să-l cumpere, cu ajutorul uneia dintre acele lupe de mare putere pe care le folosesc bijutierii.

Dacă ar fi existat cel mai mic cusur, Robert l-ar fi depistat, indiferent cât îl asigura vânzătorul că diamantul era perfect.

Prin urmare, era clar că pecetea vieții ei schimbate merita francii plătiți dacă, prin cine știe ce ghinion, inelul se pierdea sau suferea vreo stricăciune.

Se auzi o bătaie în ușă și intră Rosmarin, roșie în obraji și emoționată, cu ochii neobișnuit de strălucitori.

— Robert a spus că e gata de plecare, dacă și tu ești, anunță ea, foindu-se de pe un picior pe altul, semn că-i era imposibil să stea la un loc. Mașina așteaptă pe alee, și voi veni și eu... Nu-i așa că-i superb? Nicio clipă n-am crezut că m-ar lăsa și pe mine să-l ajut să-ți aleagă lucrurile, sau să se ofere să-mi cumpere și mie ceva nou!

Și, cu un Youpii!!! surescitat, execută o piruetă. În timp ce Fern își puneă pălăria și căuta în sertarul de sus o pereche de mănuși albe curate, Rosmarin începu să se învâртеască precum o balerină, după care se opri în fața ei, cu o expresie mai neliniștită.

— Îmi stă bine așa cum sunt? întrebă ea, atingându-și bluza care era perfect curată, deși pe blugi avea vreo două pete. Sau ar fi mai bine să mă schimb?

Fern făcu un efort să-i prezintă o opinie critică obiectivă.

— Cu siguranță, trebuie să te schimbi, răspunse ea. Fratele tău nu te-ar lăsa să apari în lume cu ținuta asta. Probabil ți-ar cere să aștepți în mașină, sau te-ar trimite înapoi să te schimbi înainte de a porni.

Ceea ce l-ar fi făcut să fie prost dispus, adăugă Fern în sinea ei, astfel că toată expediția ar fi fost compromisă, din punctul de vedere al lui Rosmarin.

Fata chicoti.

— Robert e întotdeauna atât de corect, nu-i așa? Vreau să zic, nici n-ar visa să umble îmbrăcat ca Étienne... Și toate prietenele lui sunt la fel! Încă n-ai văzut-o pe niciuna, dar așteaptă numai pân-ai să le vezi!

Deodată, își dădu seama ce spunea și se înroși la față, încurcată.

— Vreau să zic, explică ea grăbită, că se fardează gros și sunt îngrozitor de deștepte... Sau, cele pe care le-a adus el aici erau întotdeauna deștepte! Știi, uneori dăm câte o petrecere...

— Mai bine fugi și schimbă-te, o sfătui Fern. Și grăbește-te, dacă nu vrei să-ți lași fratele să aștepte!

Coborî la parter, unde se opri în hol, stânjenită. Se tot întreba: „De ce?... De ce, de ce, de ce o făcuse? De ce se lăsase pusă într-o situație atât de imposibilă încât nici măcar nu știa ce să-i spună bărbatului care o aștepta afară?

Îl vedea prin ușa deschisă a casei, așezat la volan, ca un om fără nicio grijă și neobișnuit de bine dispus. Capul lui cu păr negru era la fel de elegant și lucios ca și caroseria mașinii, și purta un costum impecabil, ca și cum ar fi plecat să ia masa la Paris cu un client important. Cât despre croiala costumului, aceasta era, ca întotdeauna, ireproșabilă.

Și totuși, planurile pentru acea dimineață constau doar într-o vizită în cel mai apropiat oraș, pentru a afla dacă singurul magazin mai onorabil din partea locului putea satisface necesitățile vestimentare ale viitoarei lui mirese, astfel încât să se poată căsătorit cât de curând posibil.

Fern îl văzu pe Étienne ieșind pe o ușă laterală a casei și apropiindu-se de mașina lucitoare care aștepta pe alee. Oricât ar fi încercat, nu se putea gândi la Étienne ca la un viitor cumnat... Și nici în Rosmarin nu putea să vadă o cumnată. Nu se putea imagina pe sine ca stăpână a acelei case, cu atmosfera ei de confort și mobila luxoasă, și nici pe Yvette nu și-o putea închipui ca pe o servitoare

bătrână căreia avea dreptul să-i dea ordine. Și în niciun caz nu se putea gândi la Robert Saint-Cère ca la un viitor soț, nici pe ea însăși nu se putea vedea o clipă măcar ca soție a unui asemenea om!

Și totuși, pentru că o fată care se simțea singură o înduioșase atât de profund încât n-ar fi putut să-și conceapă viitorul fără a face nimic ca s-o ajute, acceptase să devină membră a unei familii din care nimeni nu avea cu adevărat timp pentru ea...

Iar Robert Saint-Cère zâmbise ca un bărbat convins că e un cunoscător perfect al sexului opus, și că numai o femeie cu vederi foarte mărginite ar refuza un viitor atât de luminos numai pentru câteva vise femeiești aiurite.

În timp ce Fern stătea pradă tuturor acestor frământări, Rosmarin coborî în grabă scara, în spatele ei. Arăta atât de jalnic, în rochia roz decolorată pe care și-o luase, încât Fern uită de orice alte griji și hotărî pe loc că, indiferent ce altceva mai cumpăra, Rosmarin avea nevoie de haine noi.

Înainte, nu-și dăduse seama niciodată că garderoba ei era atât de sărăcăcioasă și de învechită. Orice femeie cu simț de răspundere ar fi avut grijă să i-o actualizeze de mult.

— Teamă mi-e că mă cam strânge la subsuori, recunosc Rosmarin cu răsuflarea tăiată. Dar e singura rochie neruptă care mi-a mai rămas. Și, după ce-am căutat puțin, le-am găsit și pe astea, adăugă ea, fâlfâind pe sub nasul lui Fern o pereche de mănuși. Nu-mi place să le port dar, dacă tu ai mănuși, m-am gândit că ar trebui să-mi iau și eu.

Fern îi puse o mână pe umăr, cu un gest protector, în timp ce coborau treptele spre mașină. Étienne, privindu-le, fluieră admirativ.

— Ce mai pereche de frumusețe! exclamă el.

Îi zâmbi surorii sale, care stătea cam încurcată, apoi îi făcu cu ochiul lui Fern. Aceasta purta un taior galben ca floarea de narcisă și arăta absolut încântător. Își strânsese părul blond într-un coc mic la ceafă, fiind în același timp frumoasă, distinsă și elegantă.

Toate aceste lucruri se citeau în ochii lui Étienne, dar tânărul era deja un cunoscător al atracției feminine și, peste câțiva ani, avea să fie mai mult decât „cunoscător”. Fern nu se simțea deloc măgulită de lucirea admirativă apărută în ochii lui negri ca noaptea, și era absolut conștientă că, dacă fratele lui n-ar fi stat alături, Étienne i-ar fi putut chiar spune ceva destinat numai ei, plin de subînțelesuri și riscând s-o înfurie foarte tare... pentru un timp.

Mai făcuse așa ceva, iar rezultatul fusese întotdeauna același. Fern ajunsese la concluzia că Étienne nu-i plăcea deloc.

Robert nu făcu decât s-o privească, fără a trăda mai mult decât o vagă surprindere, apoi îi deschise portiera mașinii. Rosmarin, însă, spuse dezamăgită:

— Of, sperasem să-mi dai voie să stau eu lângă tine, Robert...!

Apoi, înroșindu-se la față de emoție, adăugă:

— Mă gândeam că poate mă lași și pe mine să conduc, măcar pe o scurtă distanță!

Robert îi zâmbi cu o exprese neobișnuit de înțeleghătoare, dar răspunse ferm:

— Mașina asta n-ai voie s-o conduci, Copilu'. Poți să stai lângă mine, dacă vrei.

N-o consultase pe Fern, n-o întrebase dacă avea vreo obiecție. Nu părea să-i fi trecut prin minte că, în calitate de viitoare soție a lui, ar fi avut și ea dreptul să fie consultată;

și, cu toate că Fern ar fi cedat în orice caz insistențelor lui Rosmarin, era atât de ușurată de gândul că nu trebuia să se așeze lângă el, încât se repezi pe bancheta din spate cu o grabă destul de nedemnă, înainte ca Rosmarin să-și aducă aminte de bunele maniere, insistând să stea pe locul care i se cuvenea.

Porniră. Étienne trânti portierele mașinii. Înainte de a o închide pe cea de lângă Robert, îi făcu acestuia cu ochiul, vizibil.

— Vezi să nu-și cumpere prea multe haine trăsnet din Sainte Marthe, mon ami, altfel niciodată n-o să mai fie mulțumită într-un sătuc ca ăsta!

Robert nu catadicsi să-i răspundă. Dar, pe bancheta din spate a mașinii, Fern simți că obrajii i se înfierbântau, căci în Sainte Marthe nu exista nicio șansă de a găsi ceva cât de cât modern, iar observația fusese făcută numai și numai dintr-un simț răutăcios al umorului.

Era o zi frumoasă, nu la fel de fierbinte ca în ultima vreme, iar drumul până la Sainte Marthe fu plăcut. Era mărginit de copaci și, dincolo de aceștia, se vedeau poieni verzi și umbroase ca într-o pădure primordială. Ocazional, treceau prin dreptul câte unei căsuțe ca acelea pe care încă le mai foloseau cărbunarii din partea locului sau al câte unei barăci în fața căreia scurmuau găini. Satul Les Muguets avea doar o singură stradă îngustă și un han în fața căreia o bătrână și două capre erau singurele care tulburau liniștea locurilor.

Bătrâna avusese un incident cu un băiat de prăvălie și un coș de zarzavaturi, dintre care cele mai multe zăceau acum în mijlocul drumului. Robert claxonă nervos, iar baba se uită urât la strălucitoarea pildă de mijloc modern de transport. Hangiul ieși pe ușă și o alungă, iar caprele fură adunate pe lângă nenumăratele ei fuste, făcând loc

mașinii. Deodată, hangiul observă că la volan se afla Monsieur Saint-Cère și îl salută expansiv, cu un zâmbet radios.

Rosmarin conversa dezinvolt cu fratele ei vitreg și, deși părea să-l antipatizeze, iar între ei era o diferență de vârstă atât de mare, nu avea nicio inhibiție față de el. Iar Robert, fiind neobișnuit de bine dispus, îi zâmbea și asculta tot ceea ce-i spunea, răspunzând din când în când pe un ton de umor indulgent.

— Habar n-ai tu ce bine știu să conduc! spuse Rosmarin privindu-l pieziș, cu reproș. Știu că conduc chiar foarte bine... Étienne m-a învățat, și zice că niciodată nu-mi pierd capul.

— Ăsta-i un lucru foarte important, recunoscui tutorele ei, cu buzele arcuite într-un zâmbet sec. E important să nu-ți pierzi niciodată capul, orice s-ar întâmpla.

Rosmarin îl privi cam nedumerită.

— Eu vorbeam despre șofat, spuse ea. Ce altceva m-ar mai putea face să-mi pierd capul?

— Dragostea, replică Robert, părând să se distreze copios. Când vei mai crește, ai să te îndrgostești și-o să-ți treacă de nenumărate ori, dar atâta vreme cât nu uiți că, atunci când va veni momentul să te măriți, o vei face dintr-un motiv mult mai practic decât cele emoționale, n-am să mă supăr pe tine.

Fata păru să cugete la acest lucru, apoi remarcă:

— Vrei să spui că, atunci când va veni vremea, ai să-mi alegi tu bărbatul?

Era prea tânără și prea lipsită de experiență ca să considere acest lucru un pericol la adresa fericirii ei viitoare, sau o încălcare a limitelor impuse fratelui ei vitreg ca ocrotitor legal; dar era de părere că subiectul

părea cam ciudat, de vreme ce el era cel care-și propunea să se căsătorească. Aruncând o privire peste umăr, îi zâmbi conspirativ lui Fern.

— Ia spune-mi, șopti ea la urechea lui Robert, aș comite o indiscreție față de Fern dacă te-aș întreba de câte ori te-ai îndrgostit tu și ți-a trecut?

— O mare indiscreție, replică Robert, pe un ton atât de firesc încât Fern simți că roșea toată.

— Și i-ai recomanda să n-o facă?

— Mai mult ca sigur, dovlecelul meu, răspunse el, ocolind o pisică ce alesese tocmai acel moment ca să traverseze drumul.

Rosmarin se răsuci în scaun, făcându-i cu ochiul tinerei englezoaice.

— Și n-ai fi curios să știi de câte ori și Fern s-a...?

— Rosmarin, fii atentă la pălăria aia atroce din vitrina de-acolo! exclamă înnebunită Fern, distrăgându-i atenția chiar în momentul când treceau peste podul care traversa râul leneș ce împărțea în două orășelul Sainte Marthe, intrând în scuar.

Robert opri mașina pe caldarâmul din fața primăriei cu arhitectură medievală și, înainte de a opri motorul, comentă către sora lui:

— Ar fi foarte bine dacă n-ai încerca s-o faci pe domnișoara Gilchrist să se simtă prost, micuțo. Se mărită cu mine din motive foarte practice, cu care mai ales tu ar trebui să fii de acord, iar eu mă însor cu ea în scopuri la fel de practice. Situația este destul de delicată, dacă înțelegi ce vreau să spun... Așa că pe viitor fii puțin mai atentă, da?

Și, spunând acestea, își vârî cheile în buzunar.

În timp ce Rosmarin și Fern porneau pe o stradă lăturanică, fata rămase destul de tăcută. Robert declarase că avea de rezolvat niște probleme de-ale lui și urmau să

se întâlnească mai târziu, la masă. Dar dorința lui de a scăpa fusese atât de evidentă, încât tânăra franțuzoaică – fără îndoială, pentru că mintea ei franceză ageră era de zece ori mai pătrunzătoare decât a lui Fern – se simțea vag stingherită.

Fern o simțea privind-o destul de ciudat în timp ce mergeau grăbite pe stradă și nu se miră prea tare când Rosmarin o luă de braț, strângându-i-l ușor.

— Nu te deranjează că Robert e atât de preocupat? o întreabă ea în engleză, vorbind cam întretăiat. Nu consideri că ar trebui să fie... puțin mai atent, eventual? Doar vă veți căsători în curând!

Fern reuși să râdă destul de natural, ca și cum ar fi fost amuzată de îngrijorarea pupilei ei, nervând să se observe că aceasta o mișca mai profund decât își amintea să i se fi întâmplat vreodată.

— Simplul fapt că urmează să ne căsătorim curând mi se pare un motiv întemeiat pentru ca Robert să se refugieze în preocupările lui, răspunse ea. Gândește-te, vom fi împreună toată viața, și vom avea destule ocazii pentru atenția pe care o consideri atât de necesară!

Rosmarin păru destul de satisfăcută, dar Fern nu-și putu stăpâni un mic fior de deznădejde la gândul că pe ea și Robert îi aștepta un timp atât de îndelungat în care să ajungă să se cunoască. Ca să-și adune curajul, se opri în fața unei vitrine unde erau expuse confecții de catifea și pene, și descoperi că, pe lângă hidoșenia generală a câtorva dintre articole, existau și produse utile, ca lenjeria și dresurile, așa că se hotărî să-și înceapă cumpărăturile strict necesare fără să caute mai departe.

— Monsieur Gaston Garrard are cea mai bogată selecție de rochii, pantofi și altele, o asigură Rosmarin, începând s-o tragă spre magazinul lui Monsieur Gaston

Garrard de pe Strada Mare. Mereu mergem acolo când avem nevoie de ceva și putem cumpăra și pe credit. Robert a spus să facem așa, încheie ea, privind-o pe Fern parcă temându-se să nu fi uitat.

Fern, însă, nu avea de gând să cheltuiască bani străini înainte de a avea dreptul s-o facă. I-o spusese și lui Robert, în seara trecută, când acesta îi sugerase să-i scoată de la bancă o sumă de bani.

— Îți mulțumesc, dar am destui pentru a-mi plăti toate lucrurile de care am nevoie... Și prefer să procedez așa, dacă n-ai nimic împotriva!

Robert o privise în prima clipă uimit, apoi amuzat.

— Fată dragă, dacă așa vrei tu... atunci, așa să faci! Dar de ce să-ți cheltuiești banii, când nu e nevoie? Săptămâna viitoare, pe vremea asta, vei avea dreptul la un procentaj fix din toate veniturile mele!

— Da, dar până săptămâna viitoare mai avem de așteptat câteva zile, îi amintise ea. Și, pe moment, nu am dreptul să-ți cer nimic.

Robert ridicase din umeri.

— Cum vrei, repetase el.

Apoi spusese un lucru enigmatic, care o făcuse să se înroșească în obraji.

— După felul cum te exprimi, s-ar crede că aștepti nunta arzând de nerăbdare... „Mai avem de așteptat câteva zile”! Dar nu mă amăgesc cu gândul că așa ar fi, de vreme că nici măcar nu ești nerăbdătoare să-ți câptușești cuibul acum, când ai ocazia!

Fern fusese atât de jignită de această acuzație cinică, încât fu cât pe ce să contramandeze pe loc toate planurile, și numai gândul la Rosmarin o opri.

Tot din considerație pentru Rosmarin, renunță magazinul pe care nu-l agreau membrii familiei Saint-Cère,

pentru a fi salutată cu o politețe excesivă de Monsieur Gaston Garrard însuși. Acesta își chemă asistentul principal ca s-o servească, iar Rosmarin începu să-i facă tot felul de recomandări.

La început, fata se arătă dezamăgită când Fern îi spuse clar că nu avea intenția să devină mireasa lui Monsieur Robert Saint-Cère târând după ea o trenă de satin și cu brațele pline de trandafiri. Dar, când înțelese că n-avea să rămână fără o rochie de domnișoară de onoare, moralul i se ridică din nou și aleseră împreună o fermecătoare rochie de șifon într-o nuanță divină de albastru, care-i accentua ochii mari și negri. Mai căpătă pantofi potriviți și, desigur, mănuși, apoi fu echipată cu o serie întreagă de fuste, pantaloni, pulovere și câteva pijamale atrăgătoare care o făcură s-o îmbrățișeze pe Fern.

— Nu vād de ce nu ți-ai lua tot ce-ți dorești, atâta vreme cât nu costă prea mult, răspunse Fern. Îmi plătesc singură toate lucrurile, așa că pentru ale tale fratele tău poate semna un cec.

Pe fața lui Rosmarin se așternu din nou o umbră.

— Nu ți-ai ales o cămașă de noapte drăguță pentru tine, spuse ea. Ai una pe care încă n-ai purtat-o, sau crezi că nu prea contează ce porți în noaptea nunții?

Și, pentru prima dată, Fern avu senzația că roșea din cap până-n picioare de jenă. Neputându-i răspunde sincer, mormăi că avea una pe care o primise cadou de ziua ei și o păstrase pentru o ocazie deosebită.

— Iar o nuntă este o ocazie deosebită, nu-i așa? insistă Rosmarin, ca și cum ar fi vrut să fie absolut sigură. Nunta oricui, vreau să zic!

— Nunta oricui, îi dădu dreptate Fern

Și o conduse spre o tejghea unde erau expuse niște poșete de seară atrăgătoare, din brocart, întrebând-o dacă

nu i-ar fi plăcut una.

— N-ai de unde să știi, s-ar putea să te duci la vreo petrecere interesantă, nu peste mult, spuse ea, iar Rosmarin se însufleți pe dată.

— Tu probabil ai să pleci în curând cu Robert, la Paris, presupuse ea, și-atunci vei avea nevoie și tu de o poșetă. Ai să-ți cumperi una acum, sau aștepți ca Robert să-ți dăruiască una deosebită, din zale de aur, sau de mătase neagră cu mâner bătut în diamante?

— Voi aștepta, răspunse Fern.

Ieșiră din magazin, Rosmarin strângându-și fericită în brațe cumpărăturile și privind-o cu o expresie pe care Fern nu i-o mai văzuse niciodată... complet fericită și fără nicio inhibiție.

În drum spre piață, fură oprite de o florăreasă care le întinse niște trandafiri cu cozi lungi. Rosmarin n-ar fi luat-o în seamă, dar Fern se opri.

— Cât costă? întrebă ea.

Femeia spuse un preț, iar Fern alese doi trandafiri și vârî unul în decolteul rochiei de bumbac al lui Rosmarin, iar pe celălalt și-l prinse la reverul jachetei de in galben. Întrucât trandafirul lui Rosmarin era roz, asortat cu rochia ei, o făcea să arate și mai frumoasă; dar fata nu putea înțelege de ce Fern alesese un mov-roșcat de modă veche, când existaseră unii galbeni exotici pe care ea tare i-ar mai fi dorit.

— Mătușa mea Bettina avea în grădină o tufă de trandafiri din ăștia mov-roșiatici, pe vremea când locuia în Surrey, îi explică Fern, și miroseau divin.

Dar, când se aplecă să inspire parfumul, își dădu seama că nu din acel motiv alesese trandafirul roșu. Bătrâna florăreasă, privind-o cu o licărire poznașă în ochi, îi spusese:

— Trandafirii roșii sunt pour l'amour, mademoiselle!

Și, cu toate că-și scosese din cap promisiunea nebuloasă a dragostei, și nimeni n-avea să-i aducă vreodată trandafiri roșii spunându-i că erau un simbol al sentimentelor pe care le avea pentru ea, Fern știa că măcar o dată trebuia să poarte emblema unei emoții pe care nu mai avea nicio șansă s-o cunoască.

Întârziaseră puțin la întâlnirea cu Robert și, când intrară în holul decorat cu palmieri al singurului hotel mic din Sainte Marthe, cu sufletul la gură, aveau fețele înroșite și ochii strălucitori.

Robert, uitându-se la ceas pentru a zecea oară de când se așezase lângă un acvariu cu pești de apă dulce care pe parcursul zilei aveau să ajungă în stomacele clienților, fu atât de uimit de înfățișarea lor adolescentină încât uită să le spună că aștepta de zece minute.

Obrajii lui Fern erau înroșiți de vinovăție, desigur, dar adusese cu ea parfumul puternic al trandafirului roșu de la rever. Părul auriu i se revărsa pe umeri, iar dintr-un pachet atârna un capăt de dantelă.

Robert o privi lung și, spre propria lui uimire, nu știa ce să spună. Nu-i trecu prin minte nici măcar să le întrebe de ce întârziaseră atât.

Rosmarin îi arătă trandafirul roz din corsaj, dezvăluindu-i imediat că Fern i-l cumpăraseră.

— Ei și-a cumpărat unul roșu, dar nu-i un roșu foarte frumos...

Robert le conduse la masa lor și, după ce se așezară, o privi din nou pe Fern. Stânjenită, căci credea că era supărat pe ea, iar trandafirul roșu începuse deja să se pleoștească pe materialul galben, și-l desprinsese cu stângăcie și îl puse lângă farfurie.

Robert consultă lista de vinuri.

— Cred vă vom lua o șampanie, spuse el.

Rosmarin îl privi cu ochi mari, scânteietori.

— Șampanie?! O, ce bine! Niciodată n-am mai băut șampanie!

— Nu vei primi decât o jumătate de pahar, replică rece fratele ei; apoi se hotărî să fie mai îngăduitor. Dar, în fond, asta-i un fel de sărbătorire. Voi ați făcut cumpărături pentru un eveniment deosebit, iar eu am fost la primărie ca să fac toate aranjamentele necesare.

Îi înapoie lui Fern pașaportul ei britanic.

— De ăsta nu vei mai avea nevoie, spuse el calm. Din clipa când ai să te căsătorești cu mine, vei primi cetățenia franceză.

O privi o secundă drept în ochi. Fern, fără a-și da seama ce făcea, începu să smulgă petalele trandafirului.

După ce-și terminară masa, cele două fete plecară să mai facă unele cumpărături. Când se reîntâlniră cu Robert la mașină, ceasul din turla bisericii tocmai bătea ora patru.

În timp ce se pregătea să se așeze pe bancheta din spate a mașinii, Fern fu oprită de viitorul ei soț.

— Cred că de data asta vei sta lângă mine, îi spuse el, iar Rosmarin își poate înghesui în spate picioarele astea lungi ale ei. Poate să-ți dea și trandafirii.

Fern îl privi cu uimire.

Rosmarin îi dădu fratelui ei buchetul de trandafiri galbeni, iar el la rândul lui i-l înmână lui Fern. Aveau aproape aceeași culoare cu a costumului ei, doar puțin mai închisă decât auriul părului.

— Pentru mine? Întrebă ea cu voce slabă.

Robert îi adresă un zâmbet cam strâmb.

— Seamănă puțin cu tine, cred. Pe ziua de azi, în orice caz!

Apoi, ca și cum ar fi trebuit să-și atenueze declarația,

adăugă:

— Îmi pare rău că nu sunt roșii. Dar bătrâna îi vânduse pe toți cei roșii și, în orice caz, nu cred că ți s-ar fi potrivit prea bine. Tu ce zici? Încheie el, cu zâmbetul devenindu-i mai pieziș ca oricând.

Capitolul 5

În ziua când Fern deveni Madame Saint-Cère, vremea se strică. Intervalul de caniculă insuportabilă și absolut nefirească pentru acea perioadă a anului se încheie cu o furtună violentă, în timpul micii ceremonii care se oficia la primăria locală.

Fulgerele explodau, tunetele se rostogoleau, și era atât de întuneric încât, în salonul primarului, le fu aproape imposibil să semneze documentele. Ca pentru a spori și mai mult starea de confuzie, se produse și o pană de curent, astfel încât fură aduse lumânări și puse în fața proaspeților căsătoriți, dintre care niciunul nu părea să fie prea tulburat de vitregiile naturii.

Fern se afla într-o stare de spirit prea tulbure ca să fie absolut conștientă ce făcea, și ar fi fost nevoie de mai mult decât o furtună – sau o ceremonie civilă – pentru a risipi calmul lui Robert Saint-Cère, după cum își dădu ea seama când toate formalitățile luară sfârșit și nu mai avură niciun motiv de a rămâne în atmosfera înăbușitoare din oficiul stării civile.

Fumul de la lumânări și mirosul de piele veche al mobilei nu erau deloc agreabile, iar Robert declară ferm că era momentul să se întoarcă la mașină. Primarul le strânse mâinile și, sentimental, le ură viață lungă și fericită – era foarte gras, cu un șir întreg de bărbii, iar într-un ochi îi lucea chiar și o lacrimă, în timp ce le strângea mâinile în palmele sale umede, dorindu-le insistent numai bine; dintre numeroasele lui îndatorii de primar, oficierea

căsătoriilor civile era cea care-i plăcea cel mai mult.

Pentru un francez, era peste măsură de sentimental.

Continua să plouă cu găleata, iar Rosmarin protestă că avea să i se strice rochia. Aproape că plângea, iar Fern, al cărei costum subțire gri pal, cu alb pe alocuri, îi dădea senzația că materialul i se lipsea de piele din cauza căldurii, ar fi propus să aștepte până mai slăbea ploaia, fie și numai ca s-o cruțe pe Rosmarin.

Robert însă rămase neînduplecat, iar Étienne își ridică gulerul cu un gest exagerat și o luă la fugă cel dintâi, prin ploaie, spre mașina parcată. Fern îl urmă cu brațul cuprinzând protector umerii lui Rosmarin și, când se așezară cu toții în mașină, erau atât de uzi încât Robert, măsurându-i cu privirea înainte de a porni, își lăsă capul pe spate, izbucnind în hohote de râs.

— În viața mea n-am văzut o adunătură mai comică pentru o nuntă! remarcă el, fără să-i pese că și impecabilul lui costum gri-petrol arăta cam feștelit. Zări buchetul de flori albastre moleșite din mâna surorii lui vitrege și-și dădu seama că timpul sacrificat ca să inventeze o nouă pieptănătură pentru părul ei cam lăptos se risipise inutil. Imediat însă, văzu privirea dezaprobatoare a lui Fern și redeveni serios.

Fern nu avea niciun buchet de flori, iar părul ei pieptănat cu grijă părea să fi fost chiar avantajat de ploaie. Sclipea, iar cele câteva picături care i se prelingeau pe obraji scânteiau și ele. Verigheta nouă de aur îi scăpăra pe inelarul mâinii neînmănușate, iar când Robert coborî ochii într-acolo, expresia îi deveni și mai serioasă.

Nici măcar o dată, în timpul scurtei ceremonii de la primărie, privirea lui nu fusese atât de gânditoare. Primul tunet bubuise tocmai când Fern se pregătea să primească verigheta pe deget. Tunetul îi provocase o tresărire,

aproape făcând-o să-și retragă mâna, iar Robert trebuise să i-o țină pe loc cu forța. Degetele lui calde și hotărâte, în timp ce-i aplica inelul, îi produsese lui Fern o senzație de furnicături neobișnuite până-n vârfurile degetelor și în susul brațului, spre umăr.

Ridicase privirea spre el și văzuse că avea în ochi o expresie mai gravă ca niciodată. Gravă și extrem de întunecată.

— Nu cumva te bate gândul să te răzgândești, nu-i așa? întrease el foarte încet, în engleză, astfel încât primarul să nu-l înțeleagă.

Fern clătinase din cap cam prosteste, iar Robert continuase să se uite la ea cu aceeași strălucire ciudată în ochi, rămânând cu mâna ei într-a lui, deși îi pusese verigheta.

Trecuse astfel un moment de tensiune, până când primarul îi declarase soț și soție. Atunci, Robert îi sărutase ușor mâna.

— Acum e prea târziu, spusese el încet.

Iar Fern repetase în sinea ei, cam derutată: „Într-adevăr; e prea târziu... prea târziu!”

În mașină, când Robert râse pe neașteptate, Fern avu senzația că-i tresărea un nerv deosebit de sensibil din trup. Iar Robert, după câte se părea, îi dădu seama... căci, tot trumul până acasă, nu mai râse deloc. Chiar și când ajunseră la Les Muguets rămase neobișnuit de tăcut, trimițându-l în casă, după o umbrelă, pe Étienne – care protestă că și el purta un costum nou și nu știa când avea să-și mai ia unul – pentru ca rochia de șifon albastru a lui Rosmarin să nu se ude și a doua oară.

Yvette îi aștepta în hol, împreună cu bucătăreasa și cu Cecile, fata care ajuta la treburile casei. Menajera vorbi în numele tuturor, urându-le toate formele de fericire

posibilă stăpânului și noii ei stăpâne. Dar, deși zâmbea sincer, iar cuvintele îi sunau cald, Fern nu-și făcu iluzii cu privire la ușoara uimire din ochii ei.

Nu reușea să înțeleagă ce anume precipitase acea căsătorie și pur și simplu nu pricepea de ce Robert, care avea un cerc atât de larg de cunoștințe de sex feminin, alesese pentru a-i fi soție o mică guvernantă englezoaică.

În ceea ce-o privea pe mica guvernantă englezoaică, aceasta era drăguță, iar Yvette se înțelesese foarte bine cu ea până atunci, iar dacă Robert ar fi fost un altfel de om, i-ar fi putut fi soția ideală. Dar, dacă nu cumva i se schimbaseră complet concepțiile despre viață și lume, noua lui soție nu prea avea șanse să reziste prea mult în preajma lui... Era prea incoloră și insipidă. Și părea să aibă prea puține șanse de a-și susține drepturile, sfidându-l din când în când, cum ar fi fost nevoită să facă o femeie căsătorită cu el.

Apoi, însă, Yvette își aminti cât insistase să aibă o întrevvedere cu el – și că, în urma acelei convorbiri, Robert anunțase logodna!

Oare era posibil s-o fi subestimate pe noua Madame Saint-Cère, iar aceasta să fie mai deșteaptă decât o crezuse? Mai deșteaptă decât femeia care fusese atât de sigură că urma să devină Madame Saint-Cère, încât devenise o idee cam prea neglijentă...!

Yvette regtise doar un mic dejun nupțial – sau un prânz nupțial – pe care-l servi în colțul sufrageriei unde obișnuiau să-și ia micul dejun Fern și Rosmarin. Masa principală era atât de întinsă, încât nu se folosea decât cu ocazii special, cum erau dineurile, iar colțul de lângă fereastră era deosebit de vesel, împodobit de Yvette cu flori.

Florile pe care le alesese erau trandafiri... un

amestec de roz și alb, galben și roșu. Iar când Fern văzu trandafirii galbeni, se gândi la cei din camera ei, încă proaspeți pentru că schimbasese zilnic apa și mirosind dulce ca mierea și ca fânețele... Fânețe înșorite, miere purtată de albine, lipită pe piciorușele lor, în timp ce zburau ca o pulbere aurie prin aer, de la un trandafir la altul...

Pe lângă flori, Yvette pusese pe masă cea mai bună argintărie. Șervetele erau tivite cu dantelă și purtau monograma S.C. Fern atinse monograma de pe al ei în timp ce-l despățurea și, pe neobservate, urmări inițialele cu vârful degetului mic... Era sigură că n-avea să se obișnuiască niciodată cu numele de Fern Saint-Cère.

Se servi, desigur, șampanie, iar Étienne își bău repede primul pahar și ajunsese pe la jumătatea celui de-al treilea când se gândi să închine în sănătatea miresei și a mirelui. Li se adresă cu obișnuitele lui înflorituri teatrale, iar Fern nu putu fi sigură dacă era total ironic, sau dacă mai păstra și măcar un singur gând bun la adresa fratelui său - și, poate, o zecime de gând bun și pentru ea - când Étienne ridică paharul și-i privi pe rând, strigând cu glas limpede și răsunător:

— Pentru noua mea cumnată și pentru fratele meu pe care-l venerez!

Nu încăpea nicio îndoială asupra zeflemelei ascunsă îndărătul acestei fraze gongorice.

— Fie-le dat să aibă parte de toate binecuvântările, iar căsnicia lor să fie fericită în toate privințele!

Coborî puțin paharul, iar Robert comentă pe un ton temperat:

— Nu te ambala, Étienne. Știu că ai ajuns la al treilea pahar de șampanie, iar un al patrulea ar fi, probabil, dezastruos, așa că te rog să-mi dai sticla, ca să le asigurăm că n-o să se producă nicio catastrofă.

Étienne, cam roșu la față, cu ochii strălucindu-i într-un fel care-l făcea să arate extraordinar de chipeș, își flutură genele dese și negre spre Fern, protestând:

— Dar ce sunt trei pahare de șampanie când sărbătorim o nuntă? Până acum câteva zile, nici n-am visat să te însori vreodată, Robert... Sau, cel puțin, nu cu o femeie ca mica noastră Fern aci de față, necomplicată, neexagerat de atrăgătoare, dar destul de dulce dacă-ți plac dulci! Întotdeauna ai umblat numai după femei orbitor de frumoase... Genul pe care și eu, personal, îl admir – numai foc și eleganță, frumusețe dar... niciun pic de creier! Mi-ai spus odată că o femeie cu creier e o raritate, iar o femeie cu virtute, o raritate și mai mare...

— Étienne! exclamă Robert cu un glas de gheață. Dacă mai ai ceva de spus pe tema asta, va trebui să-ți cer să continui să camera ta!

Étienne zâmbi complice, cu privirea spre balonașele din pahar.

— Dar asta ar fi o irosire a propriei mele elocvențe, nu? Și știi bine cât de elocvent pot fi, cu anumite ocazii!

Își fâlfâi iar genele spre Fern.

— Și-n plus, Fern ar trebui să știe ce anum ceri tu de la o femeie... Toate acele lucruri pe care mi-ai spus cândva că va trebui să le caut și eu, când va sosi momentul! Creier – dacă se găsește! – virtute (obligatoriu!) – compasiune, cu condiția să fie reținută și să nu mă sufoc! Înțelegere și, mai presus de orice, promisiunea de a nu fi niciodată acaparatoare... Toate astea trebuie să fie garantate înainte ca inelul să ajungă pe deget!

Greu ar fi putut ochii lui Robert să arate mai reci. Își privea tânărul frate vitreg ca pe un individ care se strecurase la masă fără știrea lui.

— Cu toții suntem gata să te scuzăm, Étienne,

remarcă el, dacă altceva nu-ți trece prin minte să spui!

— Bine, bine... bombăni Étienne, cu limba mai împleticită, dând imediat pe gât restul de șampanie din pahar. Da' n-ar trebui să mă pui față-n față cu deciziile astea bruște de a te însura... mai ales când fata nu-i cea potrivită! Ce s-a întâmplat cu aia căreia i-ai dat brățara cu diamante? Mai deunăzi am văzut-o la tine pe birou și m-am gândit că poate ți-a adus-o-napoi să ți-o arunce-n față... Da' n-ar face ea una ca asta, nu...? Aia, da, căutătoare de aur! mai ții minte că m-ai prezentat în weekendul ăla când am stat în apartamentul tău de la Paris și...

Robert, pălind dintr-odată, se ridică în picioare.

— Cred că ne vom bea cafeaua în salon, spuse el. Iar Étienne, dacă vrea să-mi urmeze sfatul, își va face o siestă mai prelungită în după-amiaza asta. E clar că nunțile nu-i priesc.

În timp ce treceau prin hol spre salon, Rosmarin aruncă o privire furioasă în urmă, spre tânărul ei frate, care însă îi zâmbi senin, ca pentru a dovedi că nu se simțea vinovat cu nimic. Fern nu încercă să se uite înapoi, preferând că nu întâlnească privirea nimănui, și nici chiar mâna lui Rosmarin, strângând-o încurajator de braț, nu reuși s-o consoleze.

Fata îi șopti repede, înainte ca Robert să termine de pregătit, cu gesturi formale, fotoliile:

— Nu trebuie să-l iei în seamă pe Étienne când se cherechește! Știi, era destul de afumat, pentru că mai băuse și două apetitive înainte de masă, și în mor normal are voie să bea doar unul. Iar șampania era cu totul specială. Robert o desface numai pentru a sărbători evenimente deosebite...

Robert așteaptă, într-o poziție la fel de formală, să se așeze amândouă, apoi, după ce Fern turnă cafeaua în cești,

o luă pe a lui cu un murmur de mulțumire reținut. Fern nu se simțea în stare să-l privească în ochi și se temea îngrozitor că lui Robert nu-i scăpase tremurul mâinilor ei în timp ce manipula cafetiera grea de argint.

Când Rosmarin încercă să înceapă o conversație cât de cât mai veselă, amintindu-și cât de comic arătase primarul în timp ce le adresa o scurtă omilie tinerilor căsătoriți, sperând vizibil să-i impresioneze nespus, lui Fern îi fu imposibil să-i răspundă, ca și să se mai prefacă, iar Robert se ridică brusc, din nou, anunțând că în după-amiaza aceea avea de scris niște scrisori și aveau să se revadă la cină.

Rosmarin o privi pe Fern cu compasiune.

— Te rog, nu lăsa ceea ce a spus Étienne să-ți strice ziua. În fond, e ziua nunții tale!

„De parcă ar mai fi nevoie să-mi amintești!” răspunse Fern în gând.

În viața ei nu se simțise mai dezgustată și umilită. Iar apoi, gândul că nu avea niciun drept să se simtă dezgustată și umilită îi dădu o senzație de degradare totală.

— Mă duc să mă schimb, spuse ea, și cred că și tu ar trebui să faci același lucru. Volanele astea s-au fleșcăit de tot... iar eu am impresia că mi se lipește materialul de piele.

Și, trăgându-se de gulerul bluzei, ca și cum ar fi sufocat-o, porni spre ușă.

Rosmarin rămase cu privirea după ea, încruntându-se nedumerită. Simțea că ar fi trebuit să facă mai mult ca s-o mângâie și s-o consoleze pe fata pentru care acea zi ar fi trebuit să rămână înscrisă cu litere de aur în viața ei, așa că o urmă până în ușa camerei, unde se opri în timp ce Fern deschidea nervoasă obloanele pe care Yvette obișnuia

să le țină închise la orele amiezii, lăsând să intre miresmele umede din grădină.

— Nu pot să înțeleg de ce ești atât de tulburată, îi mărturisi Rosmarin, cu fruntea încrețită de nedumerire. Robert s-a însurat cu tine, nu cu cea căreia îi dăruise brățara... Atunci, de ce contează atât de mult că i-a dat cuiva o brățară?

Capitolul 6

Fern n-ar fi putut să-i explice lui Rosmarin, așa că-și scoase costumul și luă pe ea un capot de bumbac, după care dădu clar de înțeles că voia să rămână singură o vreme și-și văzu proaspăta rudă îndepărtându-se pe coridor, cam abătută.

Îi era recunoscătoare lui Rosmarin pentru că dorise s-o consoleze, dar ea nu de consolări avea nevoie, ci mai degrabă de ștergerea unei amintiri.

Amintirea ei însăși, refuzând o brățară oferită în dar, și amintirea gestului neglijent cu care bărbatul care acum îi era soț luase brățara dintre obiectele de pe birou și i-o întinsese fără a-i lăsa vreo șansă să refuze. Își amintea că i-o aruncase, chiar, ca pe un obiect fără valoare, iar brățara căzuse jos, rămânând între ei pe covor. Robert spusese că era firesc ca unei femei tinere să-i placă bijuteriile!...

Evident, avea de unde să știe, iar singurul lucru pentru care Fern putea fi recunoscătoare era acela că nu se lăsase ispitită, iar brățara încă mai era în posesia lui, Robert putând să facă orice voia cu ea. S-o ofere altcuiva, când îl apucau accesele de generozitate, sau să i-o restituie posesoarei inițiale!

Fern se hotărî să facă o baie sperând ca, sub influența calmantă a acei și a unei esențe de baie foarte deosebite, să scape de rebeliunea ciudată care o cuprinsese când Étienne începuse să vorbească în fața ei

într-un fel cum n-ar fi îndrăznit niciodată, dacă Fern ar fi fost soția lui Robert cu adevărat, nu numai sub forma unui aranjament de afaceri. Nu se îndoia că perspicacitatea precoce a tânărului îl ajutase să judece calitatea legăturilor care-i uneau acum pe fratele lui mai mare și proaspăta soție a acestuia.

După baie, luă pe ea o rochie subțire, înflorată, și se așează în așteptarea oricărei întreruperi care să-i ofere un pretext de a ieși din cameră. Dar în casă domnea tăcerea, iar atmosfera încărcată sporea tensiunea.

Fern se gândea că existența care o aștepta avea să fie mult mai plicticoasă decât orice perioadă din viața ei de până atunci și tocmai se întreba de ce se lăsase antrenată într-o asemenea situație, când pe coridor se auziră pași alergând și ușa se deschise, iar în cameră năvăli Rosmarin.

Era mult mai veselă, ba chiar aproape emoționată, și-i explică imediat că Étienne o scotea în oraș.

— Robert a rezervat o masă pentru noi la Hôtel de Ville, iar pe urmă vom merge să dansăm. Nu-i așa că-i minunat?

— Unde veți dansa? întrebă Fern, cu simțul de răspundere deșteptându-i-se dintr-odată.

Rosmarin ridică din umeri, de parcă n-ar fi avut nicio importanță.

— Știe Étienne un loc... Zice că-i foarte liniștit și civilizat. În orice caz, n-o să întârziem... Robert a insistat.

Fern o privi mirată.

— Vrei să spui că tu și Étienne vă duceți să luați cina în oraș și să dansați... iar Monsieur Saint-Cère și cu mine...?

Rosmarin zâmbi și mai larg.

— Ce ciudat sună, comentă ea. „Monsieur Saint-Cère”, cum îi spui tu, e acum soțul tău! Doar nu se poate

să fi uitat asta! Păi, au trecut doar câteva ore de când ți-am ținut mânușile, în timp ce Robert îți puneă verigheta în deget!

Făcu câțiva pași în cameră, ca să vadă mai bine inelul.

— Nu-ți dă o senzație ciudată? Te simți cumva altfel? E o verighetă foarte frumoasă, nu-i așa? Și doar puțin mai largă decât degetul tău.

— Cred c-am să mă mai îngraș, iar atunci verigheta o să mi se potrivească.

Fern încerca să vorbească pe un ton de glumă, deși se simțea destul de abătută.

— Vrei să spui că... că soțul meu și cu mine vom lua cina singuri? Sau, adăugă ea cu un nou fior de speranță, că se va întoarce la Paris pe neașteptate?

Rosmarin clătină din cap, dezamăgită că o femeie măritată de numai câteva ore putea concepe, măcar, să se despartă de noul ei partener de viață în noaptea nunții.

— În niciun caz nu se întoarce la Paris. I-a cerut Yvettei să pregătească pentru cină ceva special și veți mânca la masa mare, nu la cea mică. Va fi o cină foarte deosebită, mai adăugă ea cu o licărire complice în ochi, înainte de a pleca să se schimbe pentru oraș.

Fern se duse la masa de toaletă și-și studie înfățișarea. Mai adăugă puțin ruj și-și aranjă febril părul, ajungând la concluzia că-i stătea mai bine dacă și-l lăsa pe umeri, ca un nor auriu. N-ar fi putut spunenimănuși de ce conta ca pieptănătura să-i vină bine sau nu, dar știa că nu putea să apară în sufrageria de jos – și în fața soțului ei – cu nasul nepudrat sau cu părul strâns la spate într-un stil care n-o avantaja.

Înainte de a ieși din cameră – după ce auzise, cu o tresărire neplăcută a inimii, gongul bătut de Yvette în hol –

își mai adăugă după urechi și pe încheieturile mâinilor câte o picătură de colonie, ca să fie sigură că răspândea un parfum proaspăt, apoi porni spre scară, cu inima bătându-i nervos în piept.

Yvette continua să bată gongul în hol, iar mașina sport a lui Étienne tocmai demara zgomotos din fața casei. Fern se gândi un moment la Rosmarin, sperând ca fratele ei să n-o aducă prea târziu înapoi la Les Muguets și ca, în primul rând, să nu se îmbete.

Când intră în sufragerie, acolo nu era nimeni. Masa cea lungă era ușă - sau, mai degrabă, într-un capăt al ei fuseseră pregătite două tacâmuri, iar bolul cu trandafiri care împodobise masa din colț se afla în imediata vecinătate a unei fructiere pline.

Un glas vorbi din apropierea umărului ei, iar Fern se răsuci în loc, privindu-și surprinsă soțul care apăruse alături. Stătea atât de aproape încât putea să observe că era proaspăt bărbierit și aranjat impecabil.

— I-am spus Yvettei să aștepte un sfert de oră cu cina, spuse el. Mă gândeam că poate ai dori să bei un pahar, înainte de a ne așeza la masă.

Fern îl urmă în salon, iar Robert îi turnă de băut dintr-un bar modern, aflat într-un colț. Era un vin de Xeres mediu și, cu toate că Fern ar fi preferat ceva efervescent și rece, astfel reuși măcar să aibă o mână ocupată în timp ce se așeza, sorbind din pahar. Robert se așeză în fața ei, cu paharul alături, privind-o peste jarul țigării.

Purta un sacou de seară, iar Fern fu surprinsă, căci niciodată nu-l mai văzuse îmbrăcat astfel. De obicei, când consimțea să cineze cu familia, se mulțumea să-și pună un guler curat și o cravată proaspăt curățată, dar uneori nu făcea nici măcar aceste concesii. Fern trebuia să recunoască, însă, că era genul de om căruia îi stăteau bine

hainele formale, închise la culoare; și, văzându-l proaspăt ras, cu părul pieptănat meticulos și butonii cu diamante la manșete, începu să se întrebe dacă nu cumva, acum că se măritase cu el, avea să i se prezinte o nouă față a omului pe care Parisul îl considera una dintre vedetele baroului.

Această impresie se confirmă rapid, încă din primele minute de conversație. Și el îi observase atent rochia – de culoare crem pal, cu câteva flori bleumarin risipite pe ici pe colo – și libertatea e care și-o îngăduise lăsându-și părul auriu despletit, iar în ochi i se ivi o luminiță de amirație, în timp ce o felicita pentru felul cum arătase în acea dimineață.

— Aș fi vrut să pot împiedica aversa aceea de ploaie, căci trebuie să fi stricat considerabil fermecătorul costum pe care-l purtai. Iar cât despre felul cum îți aranjaseși părul...

Ochii lui deveniră și mai luminoși.

— Dar îl prefer așa cum îl porți astă seară. Nici nu arăți a femeie căsătorită, ci mai degrabă ca o elevă...

Fern își privi repede paharul, grăbindu-se să răspundă:

— Rosmarin a avut mult mai mult de suferit din cauza ploii. Era atât de mândră de rochia ei cea nouă și mă tem că nu prea rezista la apă. Oricum, și-a luat-o și în seara asta și sper că așa va compensa vitregia vremii de dimineață.

Robert își scutură scrumul țigării.

— Chiar dacă vremea a fost defavorabilă, o nuntă rămâne o nuntă, comentă el. Sper ca, în viitor când îți vei aminti de ea, să nu reții observația cam absurdă pe care am făcut-o spunând că arătai destul de amuzant udă learcă, sau așa ceva. A fost de foarte prost gust și sper că m-ai iertat!

Fern o considerase o remarcă tipică pentru un om ca el, iar indignarea ei temporară fusese cauzată exclusiv de faptul că Rosmarin părea în pragul lacrimilor. Dar, acum că Robert se scuzase, trebuia să admită că probabil arătaseră destul de caraghios, mai ales întrucât Rosmarin insistase să-și țină buchetelul de flori albastre ca și cum ar fi fost la fel de proaspete ca la plecarea de-acasă.

— Ar fi fost mult mai înțelept să luăm două umbrele, spuse ea. Yvette spusese că ploaia n-o să țină mult... Dar, din păcate, s-a înșelat.

Vorbea repede și nervos, pentru că Robert continua s-o privească; și era atât de neobișnuită să lege o conversație de acel soi cu el, încât tindea să îndruge vrute și nevrute. Simți că se înroșea ușor în obraji.

Robert răspunse indulgent, aplecându-se puțin spre ea:

— Nu trebuie să iei prea mult în seamă tot ce spune Yvette, să știi. Acum e bătrână, deși a slujit cu credință familia asta ani de zile. Mi-a fost doică în copilărie și a promovat la funcția de menajeră pentru că aveam nevoie de o șefă a personalului. În orice caz, țin la ea. Dar dacă vrei să iei hăturile gospodăriei, poți s-o faci, să știi... De fapt, chiar cred că ar fi cazul s-o faci. Acum tu ești stăpâna aici și nu trebuie să uiți asta.

Fern, ținându-și ochii ațintiți spre vinul din pahar, răspunse că n-ar fi vrut s-o supere pe Yvette. Cu timpul, poate că avea să-și schimbe atitudinea, după ce Yvette se obișnuia cu prezența unei stăpâne, dar deocamdată nu, dacă Robert n-avea nimic împotriva.

Din nou, Robert zâmbi indulgent, apoi chipul îi deveni aproape grav.

— Mai există și altă persoană în casa asta de care nu trebuie să asculți întotdeauna, o preveni el. Étienne are un

simț cam ciudat al umorului și, uneori, îl amuză să bage bețe-n roate. Azi, la masă, a fost clar că băuse prea multă șampanie, și a spus unele lucruri pe care nu le-ar fi spus în mod normal... Povestea aia cu brățara, pentru care l-aș fi strâns de gât cu plăcere. Étienne nu știe mai mult decât Rosmarin despre problemele mele personale. În orice caz, îi era ciudă pe tine și voia să te lovească...

— Aș prefera să nu discutăm despre brățară, replică Fern grăbită. De fapt, nici nu mă privește, nu-i așa? Cu excepția faptului că, presupun, e aceeași pe care mi-ai oferit-o și mie...?

Robert nu răspunse imediat, iar când vorbi, colțurile gurii i se arcuiseră răutăcios. Își strivi țigara pe jumătate fumată și-și aprinse alta, ca și cum n-ar fi fost complet conștient ce făcea. AOL, puse cu grijă țigara pe marginea scrumierei și se aplecă din nou spre Fern.

— Să zicem că ți-am aruncat-o în față, pentru că asta am făcut de fapt? În ziua aceea nu eram prea bine dispus și, la fel ca Étienne, voiam să mă răzbun pe cineva... Dar brățara s-a întors între timp la bijutierul de la care o cumpărasem și e foarte improbabil s-o mai vezi vreodată!

Fern își puse paharul pe măsuta de alături, împreunându-și apoi mâinile în poală.

— Cred că ți-am explicat că nu mă interesează deloc bijuteriile, spuse ea crispată.

— Într-adevăr.

Dacă l-ar fi privit, ar fi văzut că zâmbea ușor.

— Dar asta, cum cred că de asemenea mi-ai explicat, e din cauză că n-ai avut niciodată ocazia să-ți formezi interesul față de bijuteriile potrivite. Prin care, evident, mă refer la cele relativ mai scumpe... Însă situația se poate rezolva. De-acum încolo, trebuie să începi să ai lucruri pe care anterior nu le-ai mai avut.

— Sunt absolut mulțumită de situația mea așa cum e, Monsieur, îl asigură ea - apoi, roșind, se corectă imediat: ...Robert!

— Așa e mai bine, comentă el încet. La început, probabil vei uita des, dar cu timpul ai să te obișnuiești.

— Va trebui să mă ierți când am să uit, răspunse ea încurcată, încheștându-și degetele în poală. Nu mi-e ușor să mă gândesc ca la un soț la un bărbat care mi-a fost șef câteva luni... cel puțin, nu dintr-odată!

— De acord, spuse Robert la fel de încet, privind-o cu mare interes. Mie, însă, mi-e foarte ușor să mă gândesc la tine ca la „Fern”. Poate fiindcă Rosmarin ți se adresează încontinuu pe acest nume.

Îl repetă, pronunțându-l cu o tonalitate franțuzească curios de atrăgătoare.

— Mă întreb de ce ți-au dat părinții tăi un asemenea nume... Ți se potrivește... și în același timp, nu ți se potrivește! Feriga ia foc toamna, dar tu ești palidă și aurie ca o primăvară perpetuă!

Fern se foi în loc stânjenită, iar Robert își luă ochii de la ea. Apoi în ușă apăru Yvette, vizibil nerăbdătoare să servească cina, așa că se așezară la masa cea lungă atât de rar folosită, iar Yvette oftă ușurată și se duse grăbită s-o anunțe pe bucătăreasă că servitul mesei putea începe.

Fern n-avea să-și amintească niciodată în ce constau mâncărurile de la acea primă cină pe care o luase singură cu soțul ei. Știa că Yvette se afla în apropiere și, din când în când, îi arunca priviri întrebătoare - ca și cum ar fi dorit să se asigure că excelenta calitate a mâncării era apreciată așa cum se cuvenea. Mai știa și că Robert deschisese încă o sticlă de șampanie, ridicând apoi paharul pentru a închina în sănătatea amândurora.

— Pentru noi, spuse el încet. Pentru reușita unei

căsnicii care ar putea să eşueze foarte uşor, fiindcă ne cunoaştem atât de puţin! Dar vei fi de acord, cred, că e mai bine să ştii mai puţin decât prea mult despre partenerul de viaţă!

Îi atinse paharul cu al lui, iar Fern murmură ceva... Ce anume, nu prea avea idee.

— Sper că eşti de acord cu mine că am procedat înţelept trimitându-i de-acasă pe Rosmarin şi Étienne în seara asta. Mă gândeam că, din moment ce tot trebuie să-ncepem să ne cunoaştem la un moment dat, cel mai bine ar fi s-o facem din noaptea nunţii!

Fern îşi umezi buzele, tot mai nervoasă, întrebându-se dacă era doar rodul propriei sale imaginaţii, sau Robert o privea într-adevăr cu o expresie neobişnuit de blândă. Niciodată nu visase că va sosi ziua în care el s-o observe cu adevărat... Astă seară, însă, Robert o observa - o observa neconţinut, din ziua expediţiei după cumpărături la Sainte Marthe, când îi cumpăraseră trandafirii.

Şi, cu toate că era o tânără extrem de modestă, fără a avea o părere prea grozavă despre sine, îşi dădea seama că se rezuma numai s-o observe, ci chiar o admira.

— Am să-ţi arăt ceva după cină, spuse el; dar poate să aştepte până ne bem cafeaua.

Fern reuşi să toarne cafeaua fără să scape cafetiera grea de argint sau să verse lichidul pe tavă, iar Robert, după ce-şi luă ceaşca, se opri în mijlocul covorului din dreptul vetrei pline cu viori şi începu să-i explice diversele măsuri pe care le luase ca să se asigure că statuul ei de femeie căsătorită era recunoscut corespunzător.

— Vei primi o alocaţie, desigur, spuse el. Pe lângă banii pentru întreţinerea casei... am mai depus şi o sumă pe numele tău, la banca locală. Regret că, întrucât planurile noastre au fost cam grăbite, va trebui să mai

rămâi aici câteva săptămâni, în timp ce eu voi fi la Paris...

Fern înălță privirea spre el, surprinsă.

— Dar sigur că voi rămâne aici! exclamă ea. Nu așa ne-am înțeles?

Robert rididea din umeri.

— N-aș vrea s-o considerăm o tranzacție cinică și inumană. Ceea ce doresc să știi este că, imediat ce se poate aranja, doresc să vii la Paris.

Apoi îi zâmbi, în stilul acela nou, tandru.

— Unei tinere de vârsta ta nu i se poate pretinde să fie mulțumită cu conținutul magazinelor din Sainte Marthe... Una la mână, sunt mult sub nivelul tău! Și cu toate că la Paris voi lua legătura cu o prietenă a mea, și-i voi spune să-ți trimită o selecție de haine pe care s-ar putea să le găsești mai potrivite...

Fern se ridică repede în picioare, întorcându-se cu fața spre el.

— Dar am destule haine și, cu siguranță, n-aș vrea să te deranjezi, cerând ajutorul prietenelor tale...

Întinzând o mână, Robert îi atinse ușor obrazul. Fern se retrase ca și cum ar fi electrocutat-o.

— De parcă s-ar putea numi „deranj”, ca un bărbat să se ocupe de problemele soției lui! Iar de-acum ești soția mea, să știi!

Fern se înroși la față, apoi păli. Ba chiar, se albi de-a binelea.

— Monsieur... începu ea, apoi se corectă, cu o stângăcie îngrozitoare: Robert! Ai vorbit foarte clar când ai sugerat că ne căsătorim numai de conveniență! Nimic n-o să se schimbe, cu excepția faptului că ne numim soț și soție. Și singurul motiv pentru care te-ai simțit mai mult sau mai puțin obligat să te căsătorești cu mine a fost dorința de a face ceva pentru Rosmarin...

— Și? întrebă el, zâmbind cu blândețe. Acum, că m-am căsătorit cu tine, am făcut ceva pentru Rosmarin, nu? I-am oferit o soră care va avea o mare influență în viața ei - sper! Îmi dau seama deja că s-a atașat de tine, în numai câteva săptămâni. Ai reușit s-o desprinzi de Étienne - sau de sub tutela lui Étienne! - iar acum el poate pleca la Paris, ca să-și înceapă studiile, fără a o face deloc să se simtă tulburată. Și cred că, după un interval rezonabil, va putea fi trimisă și ea la școală. Îi va prinde bine...

— Dar ai spus...

— Nu contează ce-am spus!

Fern ar fi vrut ca ochii lui negri și strălucitori să n-o neliniștească atâta, trezindu-i aproape un sentiment de panică.

— Mulți oameni spun tot felul de lucruri... pe care după aceea le retractează. De exemplu, când te-am cunoscut, erai fermecătoare dar rezervată și abia dacă te-am băgat în seamă. Și e posibil să nu te fi băgat în seamă încă o bună bucată de timp - deși acum așa ceva mi se pare incredibil! - dacă nu te-aș fi cerut de soție. Am impresia că, o dată ce te-am cerut, mi s-a luat o ceață de pe ochi...

Fern îl privea ca hipnotizată.

— Și am făcut o descoperire! Crezusem că eram prea preocupat - și prea deziluzionat! - ca să mă mai îndrăgostesc! În seara asta, însă, știu că mă îndrăgostesc de tine foarte rapid, ma petite... micuța mea soție englezoaică!

Retrăgându-se atât de repede încât fu cât pe ce să se împiedice de măsuta cu cafelele, Fern exclamă pe un ton aproape îngrozit:

— O, nu!

Strălucirea din ochii lui Robert păli, în timp ce o

privire gânditor. Apoi se duse la un dulap din colț, deschise un sertar și scoase o casetă.

Când reveni, Fern văzu că era o casetă de bijuterii, din piele.

— În după-amiaza zilei când ne-am dus să facem cumpărături în Sainte Marthe, spuse el, i-am telefonat unui bijutier din Paris. I-am explicat ce anume doream, iar în urma instrucțiunilor mele precise mi-a trimis asta. Dacă nu-ți place, te rog să-mi spui, și-i vom cere s-o schimbe.

Degetele lui apăsară un arc al capacului casetei, iar acesta se ridică automat, dezvăuind un șirag de perle puse pe un strat de catifea. Erau cele mai frumoase perle pe care le văzuse Fern în viața ei, de un roz-crem extrem de pal, fine ca petalele din interiorul unui boboc de trandafir. Și aveau un luciu precum al satinului.

— Darul meu de nuntă pentru tine, micuț, murmură Robert, ridicându-le din casetă pentru a i le prinde la gât. Fern, însă, se retrase cu atâta hotărâre, încât fu nevoit s-o urmeze până aproape de ușă.

— Te rog, îl imploră ea, nu mă sili să primesc asemenea lucruri! nu le vreau și pur și simplu n-aș putea să le accept!

În ochii ei albaștri se ivise o expresie care făcu privirea lui Robert să se înăsprească.

— Și, dacă nu te superi, aș dori să mă duc la culcare...

Robert aruncă într-o parte colierul, iar degetele lui i se încheștară pe încheieturile mâinilor.

— Ascultă, draga mea, spuse el încet - prea încet. Ești soția mea...! Azi-dimineață, în prezența martorilor, ai devenit a mea... a mea, înțelegi? Indiferent ce ți-am spus înainte de căsătorie, acum sunt hotărât să avem o căsătorie adevărată din toate punctele de vedere... din

toate, înțelegeți?

Fern nu putea crede că vorbea serios. Niciun bărbat n-ar fi putut s-o... păcălească așa cum se părea că făcuse el.

— Mă duc să mă culc, spuse ea, smulgându-și mâinile. Nu știm absolut nimic unul despre altul și nu-ți poți imagina c-am să te iau în serios! Altfel, ar însemna să te porți ca un bădăran...

Reuși să deschidă ușa.

— Și acum, noapte bună!

Deși era atât de convinsă de ceea ce spusese, o luă la fugă ca un iepure speriat prin holul slab luminat, iar Robert o privi cum urca în goană scara. Când ajunse în camera ei, inima îi bubuia în piept și primul lucru pe care-l făcu de cum intră fu să încuie ușa.

Apoi se rezemă de ușă, încercând să-și tragă răsuflarea, în timp ce se întreba dacă nu cumva visase toată discuția.

Capitolul 7

Îi fu imposibil să adoarmă, iar neliniștea îi crescuse pe măsură ce orele treceau, într-o tăcere apăsătoare. Fern auzea numai bătăile melodioase ale ceasului din hol, iar pe la vreo douăsprezece fără zece i se păru că-l auzi pe stăpânul casei urcând scara. Rămase încordată, în timp ce asculta pașii aceia înceți dar hotărâți care treceau prin dreptul camerei ei, oprindu-se un moment în fața ușii... Sau, poate, i se părea numai?

Apoi, pașii porniră din nou, foarte încet, iar Fern auzi o ușă din capătul opus al coridorului.

Era ușa spre aripa izolată a casei unde se aflau apartamentele private ale lui Robert.

Fu atât de ușurată, încât tremură din tot trupul, într-o descărcare de tensiune. Dar, în același timp, își spuse că

nici chiar Robert n-ar fi insistat să-și revendice drepturile conjugale, în condițiile unei căsătorii de circumstanță, încheiată pe baza unei prefăcătorii...

Dar însuși faptul că legea îi acorda anumite drepturi era suficient pentru a o ține trează. Consimțise la o ceremonie și o urmăse până la capăt, schimbându-și numele din Fern Gilchrist în Fern Saint-Cère, iar acum era în ochii tuturor soția legiuită a lui Robert Saint-Cère, care tocmai îi spusese că intenționa să pună în aplicare căsnicia lor din toate punctele de vedere.

Din toate punctele de vedere!...

Dar nu putuse vorbi serios, desigur. De ce-ar fi făcut-o, când cu numai două săptămâni în urmă abia fusese conștient de faptul că și ea locuia în aceeași casă? O întâlnea pe scară și o saluta privind prin ea... Se întâlneau la masă, unde o ignora mai mult sau mai puțin (după ce, desigur, făcea act de politețe trăgându-i scaunul ca să se poată așeza și întrebând-o de ce anume avea nevoie).

Iar acum spusese că se îndrăgostea de ea... ceea ce era fantastic! Un bărbat ca el, egocentric, rece, reținut, nu se putea îndrăgosti dintr-odată de o fată pe care o avusese sub ochi săptămâni de zile, aproape fără s-o observe. De ce devenise dintr-odată mai interesantă pentru el? Dele lui Robert îi era dintr-odată posibil să-i facă asemenea complimente exagerate, asemănând-o, de exemplu, cu o primăvară perpetuă? Și de ce se simțea dintr-odată îndemnat să-i dea cadouri costisitoare, ca acel superb șirag de perle pe care i-l arătase la parter?

Una era să-i arunce brățări folosite... chiar dacă erau valoroase, și cu totul altceva să-i aleagă anume perlele. Fern știa că nu putea să le accepte, la fel cum nu putea nici să creadă că lui Robert i se trezise dintr-odată un interes sincer la adresa ei. Ea nu era decât un mijloc

pentru atingerea unui scop... poate chiar o soluție de a scăpa de niște obligații mai puțin plăcute, pentru care Robert se felicita chiar în acel moment.

Și, în timp ce zăcea trează în întunericul din cameră, sub razele palide de lumină a lunii care deveneau tot mai capricioase pe când norii pluteau pe cer, simți un moment apăsarea degetelor lui Robert pe încheieturile mâinilor, în timp ce-i spunea: „Ascultă, draga mea... Ești soția mea...! Azi-dimineață, în prezența martorilor, ai devenit a mea... a mea, înțelegi?”

Dintr-odată, toată ființa îi fu electrizată de cel mai extraordinar fior, cum nu mai simțise în viața ei... decât, poate, atunci când Robert îi pusese inelul pe deget, în salonul primarului. Era pe jumătate magnetizată de amintirea acelei întunecimi blânde din ochii lui și a expresiei cu care o privise când îi ridicase mâna și i-o sărutase, după ce primarul îi declarase soț și soție.

Numai de s-ar fi întâlnit în alte împrejurări, și numai de-ar fi băgat-o în seamă de la început. Numai dacă n-ar fi existat episodul cu brățara, nici micul discurs crud al lui Étienne de la masă...

Iar Étienne dorise să fie crud. Indiferent dacă lui Fern îi convenea sau nu s-o recunoască, o rănise intenționat... Și abia acum, în zorii zilei următoare, când somnul o ocolea, simțea durerea.

Avea douăzeci și patru de ani, dar nu mai fusese îndrăgostită niciodată. Niciodată nu mai fusese sărutată cu adevărat... Zăcea privind norii care se fugăreau pe cer, iar un timp inima îi goni împreună cu ei. Ceasul din hol bătu din nou, dar Fern nu putu fi sigură dacă era ora două sau trei... Auzi un sunet vag pe coridor, prea neclar ca să poată fi sigură dacă fusese sau nu cauzat de pașii cuiva pe covor.

Inima îi bătea atât de repede încât îi tăia răsuflarea,

iar Fern nu mai putu să respire deloc când pașii se opriră în dreptul ușii. Ceva – sau cineva – atinse clanța, care se înclină ușor.

Dar ușa era încuiată și nimeni nu putea să intre în cameră.

Pașii se îndepărtară pe coridor, foarte încet, parcă fără tragere de inimă. Un moment, lui Fern îi veni să se ridice în capul oaselor și să strige după el:

— Robert!

Robert era soțul ei, aceea era noaptea nunții lor... care n-avea să se mai repede niciodată.

Rămase încremenită pe pernă, cu tot trupul înroșindu-i-se de rușine. Robert închise ușa dinspre apartamentele lui, cu un zgomot slab dar distinct.

* * *

Dimineața, la masa de micul dejun veni numai Rosmarin, care era extrem de bine dispusă. Petrecuse o seară minunată, dansând cu Étienne până la miezul nopții. Se întorseseră acasă fără să gonească prea tare cu mașina și urcaseră încet scara, ca să nu deranjeze pe nimeni.

— Când am ajuns pe alee, în salonul lui Robert ardea lumina, spuse ea. În camera ta, însă, era întuneric.

Ochii fetei, precoci și întrebători, priveau lung fața noii sale cumnate

— Ne-am întrebat – vreau să zic, Étienne s-a întrebat – dacă erai la tine-n pat sau nu...

— Acolo eram, răspuse Fern și imediat o îmbie pe Rosmarin să guste dintr-o mâncare nouă pe care Yvette o pusese pe gheridon în acea dimineață.

Fata își puse câteva linguri în frafurie.

— A, apropo, continuă ea, scoțând o scrisoare mototolită din buzunarul uneia dintre rochiile ei noi de bumbac, asta era pe masa din hol, adineaori când am trecut

pe-acolo, așa că m-am gândit să ți-o aduc. E scrisul lui Robert și s-ar putea să explice de ce a plecat val-vârtej cu noaptea-n cap, cu un taxi.

Fern era atât de vizibil nehotărâtă dacă să deschidă scrisoarea sau nu, încât acest lucru o făcu pe Rosmarin să se uite la ea cu și mai multă curiozitate. Rupse în grabă plicul și încercă să citească primul mesaj al lui Robert către soția lui fără a lăsa să se observe că aproape tremura și cunoștea conținutul scrisorii încă înainte de a o citi.

„Chérie”, începea scrisoarea, caligrafiată drept și îngrijit, de mâna lui Robert, „voi lipsi cam o săptămână, dar vreau ca în lipsa mea să faci tot ce dorești”. Adăugase în paranteză: „(cu anumite limite, desigur!)”, apoi continuă: „Scoate de la bancă toți banii de care ai nevoie și cheltuiește o parte din ei cu Rosmarin, dacă așa te vei distra mai bine. Nu voi uita că ți-am promis să iau măsuri pentru ca pe viitor de hainele tale să se ocupe o croitoreasă adecvată.

Dacă ai nevoie de mine, sunt la apartamentul din Paris.

Robert”.

Rosmarin ridică privirea dinspre farfurie, uitându-se la ea cu niște ochi mult mai cunoscători într-ale celor lumești decât ar fi crezut vreodată Fern că era posibil, în timp ce aștepta o explicație pentru plecarea atât de bruscă a fratelui ei – în dimineața de după noaptea nunții!

Fern se gândi că cel mai bine era să-i dea scrisoarea, iar Rosmarin o citi, apoi coborî ochii. Fața ei atrăgătoare avea o expresie de nepătruns, iar Fern trebui să-i aștepte un timp primul comentariu.

— Mda, mă rog, niciodată nu stă aici prea mult timp, nu-i așa? Și poate că i se apropie un caz important...

— Poate, încuviință Fern.

Rosmarin spuse răspicat:

— Îi vom spune lui Étienne că în curând va avea un caz important. Să nu-i arăți scrisoarea...

Ochii lui Fern îi întâlniră pe ai ei și, într-o izbucnire de recunoștință pentru dorința fetei de a o menaja, întinse mâna și-i cuprinse strâns pumnul mic și bronzat care stătea rezemat pe fața de masă.

— N-am să i-o arăt, dacă te temi că s-ar putea să... înțeleagă greșit. Dar ar trebui să fie un proces extrem de important, pentru a-l face să plece la Paris după nici douăzeci și patru de ore de când s-a căsătorit, nu crezi?

Ochii lui Rosmarin se luminau, cu o străfulgerare de umor.

— Mă rog, există cazuri importante, și știm cu toții că Rosmarin e un avocat de mare prestigiu. Poate că unul dintre prietenii lui a jefuit o bancă, sau și-a asasinat soția, sau...

Zâmbi fermecător.

— Câți din banii ăia vei cheltui cu mine, Fern? Dacă-mi dai vreo idee, am să fac o listă a tuturor lucrurilor pe care mi le doresc cu adevărat!

Fern îi răspunse să-și scrie lista. Nu era deloc sigură că ar fi putut să suporte calmă ziua aceea, dacă n-ar fi avut-o pe Rosmarin, ca să-i distragă gândurile.

Capitolul 8

Trecuseră aproape trei săptămâni, înainte ca Robert să se întoarcă la Les Mugnets. În acel timp, Fern primise de la el un scurt mesaj prin care o informa că avea să ia legătura cu Mademoiselle de Courville și o anunța să aștepte vești de la ea.

Fern se aștepta să primească o scrisoare sau un telefon, dar când colo, într-o după-amiază, sosi o cutie uriașă care conținea o rochie de seară mulată pe trup și

două rochii de zi elegante. Rosmarin scoase o exclamație ascutită de încântare, ridicând impresionată o teacă de satin ivoriu, ornamentată cu strasuri la gât și în jurul poalelor; apoi, puse pe pat rochiile de zi, una de mătase galbenă, iar cealaltă de catifea reiată fină, într-o culoare albastră ca ametistul... aproape culoarea ochilor lui Fern.

— Dar sunt absolut perfecte! exclamă entuziasmată fata. Mă întreb dacă au fost croite anume pentru tine. Cum ți-o fi ghicit Robert măsurile...? Bărbații nu se pricep la treburile astea, nu-i așa? comentă ea, ca și cum ar fi avut enorm de multă experiență în materie de nepricepere a bărbaților la alegerea hainelor feminine.

Apoi se repezi la un plic pus în cutie, dându-i-l grăbită.

— Poate că e de la Robert! Cred că și-a amintit de costumul galben pe care-l purtai în ziua când ne-am dus să facem cumpărături pentru nuntă, la Sainte Marthe... Arătai foarte bine, în ziua aia!

Dar scrisoarea din plic era de la Mademoiselle de Courville, care explica în câteva cuvinte că Robert îi comunicase măsurile soției sale, așa că, fără s-o vadă și să poată lua o hotărâre clară cu privire la ceea ce i-ar fi stat cel mai bine, fusese nevoită să-și asume riscul de a alege ceva ce bănuia că i s-ar fi potrivit. Robert nu insistase decât să includă și o rochie galbenă.

Rosmarin, care ardea de nerăbdare, insistă ca Fern să le probeze imediat. Nu înțelegea de ce stătea recitind la nesfârșit scrisoarea, ca și cum aceea ar fi fost mai importantă decât rochiile. Fern, însă, avea un sentiment ciudat cu privire la autoarea mesajului, simțind că femeia nu prea dorise să accepte acea comandă, care-i fusese mai mult sau mai puțin impusă, și că era în termeni suficient de familiari cu Robert pentru a vorbi despre el folosind

numele mic.

„Robert mi-a cerut să vă aleg câteva rochii. (...) Nu vreau să-l dezamănesc pe Robert, așa că-mi dau toată silința...”

Nu era o scrisoare deosebit de elegantă și în niciun caz prietenoasă. Fern – a cărei imaginație putea să fi fost cam prea activă – ar fi spus că emana o stare de ostilitate acută.

— O, hai te rog, te rog, încearcă-le! o implora Rosmarin, tot mai nerăbdătoare. Ce rost are să primești o surpriză atât de minunată, dacă nu te porți ca și cum ți-ar face plăcere?

Fern însă nu putea spune dacă-i făcea plăcere sau nu, și nici după ce provă fiecare rochie, aducând-o pe Rosmarin în extaz, nu putu spune dacă se bucura.

— Crezi că-mi va permite să am și eu haine ca astea, când voi fi mai mare? se interesă fata, atingând cu degetul materialele. Vreau să zic, dacă-ți faci cumpărăturile în Sainte Marthe nu poți să te îmbraci cu adevărat elegant, nu-i așa? În comparație cu tine, aş arăta ca oț arăncuță, când se va întoarce Robert și-ai să te îmbraci elegant anume pentru el!

Întrucât Rosmarin arăta considerabil mai elegant decât în urmă cu câteva săptămâni, ca rezultat al unor cheltuieli locale apreciabile, Fern consideră că se cuvenea să-i amintească acest lucru, iar fata avu bunul simți de a afișa o expresie cam spășită. Recunoscu că Yvette îi pusese pe foc vechii pantaloni de călărie, cu două zile în urmă, iar atâta vreme cât nu venea în vizită nimeni care să fie peste măsură de elegant, presupunea că totul era în regulă.

Fern era destul se sigură că măritișul ei îi surprinsese pe localnici. Faptul că soțul ei nu fusese de față când vreo două persoane veniseră să-și prezinte

felicitările trebuia să li se fi părut cam ciudat. Soția doctorului - o femeie foarte gălăgioasă, cu ochi șireți - remarcase că Monsieur Saint-Cère nu avusese niciodată prea mult timp liber, dar și soțul ei era un om foarte ocupat, ceea ce nu-i împiedicase ca după nuntă să-și permită măcar două săptămâni de miere. Două domnișoare bătrâne, Mademoiselles Esmée și Lucille Rambouillet, care cu ajutorul dirigintei de la poștă transmiteau aproape toate zvonurile lansate din vecinătatea satului Les Muguets, răsuseră afectat, privindu-și mâinile înmănușate, în timp ce mărturiseau că fratele lor, venit să le viziteze în weekend, fusese cam surprins să-l vadă pe Monsieur Saint-Cère la Operă în timp ce și el se afla tot acolo.

Nu trecuse nicio săptămână de la nunta lui din Sainte Marthe!

Și, la câteva zile după aceea, îl văzuse luând prânzul cu...

Aici, însă, Mademoiselle Esmée își înghiontise sora și amândouă se prefăcuseră nedumerite.

— S-ar putea, firește, să fi fost doar o greșeală, spusese Lucille, pe când în ochi i se citea că spera din toată inima să nu fi fost nicio greșeală. Dar știu că Monsieur Saint-Cère are o mulțime de prieteni la Paris și uneori vin și ei aici, la Les Muguets...

— Poate că pe dumneavoastră nu vă prea atrage Parisul, Monsieur? se interesase Esmée. Deși, când ești tânăr, Parisul ți se pare un loc incomparabil, nu-i așa? Oricum, pe moment sunteți destul de împovărată cu cumnata dumneavoastră, nu? Și până nu se va lua o hotărâre în legătură cu viitorul ei nu prea puteți trăi în altă parte decât la țară, cred!

— Niște scroafel comentase Rosmarin, după plecarea celor două. O adunătură de scroafe și porci burghezi! Eu în

locul tău, n-aș pune la inimă nimic din ce spun ăștia, Fern! încheiasse ea, privind-o totuși cu puțină teamă.

Fern se întrebase dacă, în caz că ușa ei n-ar fi fost încuiată în noaptea nunții, Robert ar mai fi fost văzut la Operă cu cine știe ce prietenă de-ale lui. Iar apoi, când își dăduse seama la ce se gândea, se înroșise ca focul, ieșind grăbită din cameră înainte ca Rosmarin să comenteze.

* * *

În aceeași seară, Robert telefonă ca să spună că urma să sosească în weekend, aducând cu el și un prieten sau doi. O întreabă pe Fern dacă-i plăceau hainele cele noi și spuse că spera s-o vadă îmbrăcată cu ele în weekend. Vorbea pe un ton aproape la fel de firesc ca în zilele de dinaintea căsătoriei.

Fern era stăpânită de niște emoții atât de contradictorii, încât, după convorbirea telefonică, abia reuși să și le ascundă de Rosmarin. Pentru început, o surprindea gândul că urma să joace rolul de gazdă în fața unor străini, iar faptul că aceștia puteau fi prieteni intimi de-ai soțului ei făcea ca perspectiva să devină și mai alarmantă. Apoi își spuse că era foarte incorect din partea lui Robert să-i impună acest lucru, când ea încă nu avusese timp să se deprindă cu el, necum și cu cercurile lui de cunoștințe de la Paris.

Când Robert sosi acasă, se observă imediat că uitase de existența acelui moment în care relația lor ar fi putut să evolueze într-o direcție mult mai intimă. Îl însoțeau un bărbat și două femei dintre care una era relativ tânără, iar cealaltă între două vârste. Practic, Robert trebuie s-o ridice în brațe pe femeia cea tânără de pe scaunul de lângă el, căci își luxase recent glezna și nu putea să meargă. Femeia se agăță de brațul lui Robert, care o ajută să urce replete râzând cu o tandrețe de-a dreptul surprinzătoare

pentru Fern. Avea părul aproape la fel de blond ca al ei, însă ochii îi erau negri și excepțional de mari, cu o privire neliniștitor de directă; genele lungi îi fuseseră fardate cu multă artă, și era îmbrăcată așa cum visase uneori Fern să se îmbrace cândva: cu cel mai bun gust posibil, în haine de o eleganță cu totul aparte.

Întinse o mână spre Fern, care-i întâmpinase în hol, fără a aștepta să i-o întindă ea mai întâi.

— Deci, tu ești soția nou-nouță a lui Robert! exclamă ea. Pentru tine a trebuit să-mi scobesc creierii și să risc să te-mbrac cu ceva complet nepotrivit, numai fiindcă așa a insistat Robert!

Ridică privirea spre el, clătinând din cap.

— De ce nu mi-ai spus că e așa de englezoaică? Ar fi fost cel mai simplu lucru să-i gândesc o concepție cromatică, pentru că aproape toate englezoaicele au un ten fdoarte delicat, iar tonurile pastelate sunt singura soluție!

Robert nu răspunse. Fără să-și desprindă brațul din mâna atrăătoare sale însoțitoare, întinse cealaltă mână spre soția lui și, când Fern i-o oferă pe a ei, o ridică la buze, sărutându-i-o în treacăt.

Fern purta rochia de mătase galbenă, și sosise momentul ca Robert să arate dacă acest lucru avea vreun efect asupra lui. Dar în ochi nu i se citea nimic, decât cel mult o politețe cam plictisită.

— Sunt sigur că i-ai fost recunoscătoare lui Mademoiselle de Courville pentru eforturile pe care le-a făcut în folosul tău, Fern, spuse el calm, începând apoi să facă prezentările: Mademoiselle de Courville, Madame Durand, Monsieur Thurston.

Fern fu surprinsă să se audă interpelată cu accent englezesc, în timp ce doi ochi englezi albaștri și reci o

priveau cu o expresie cam enigmatică.

— Soțul dumneavoastră a fost foarte amabil să mă invite, Madame, declară Peter Thurston, luându-i mâna într-a lui, care era suplă și bronzată. Ne-am cunoscut cu ani în urmă, când am locuit pentru scurt timp în același apartament. Numai că eu sunt artist, iar el e avocat, așa că mă tem că nu ne-am înțeles tocmai bine.

— Monsieur Thurston a venit în Franța cu o misiune artistică, remarcă Robert într-un stil laconic necaracteristic pentru el. M-am gândit că i-ar plăcea să vadă Les Muguets înainte de a se șterge culorile toamnei.

— Cu siguranță, v-ați încarcerat în cel mai frumos colț al lumii, murmură Thurston, fără să fie foarte clar de ce alesese tocmai cuvântul „încarcerat”. Oricum, am senzația că vă deranjez peste măsură, când soțul dumneavoastră trebuie să petreacă atât de mult timp la Paris.

Madame Durand - care era o femeie scundă și trupeșă, cu păr roșcat și un vizibil simț al umorului - râse pe neașteptate, ca și cum ar fi găsit-o o glumă delicioasă.

— Robert trebuie să-și petreacă o mare parte din timp la Paris? Dar unde să și-l petreacă, mă rog, când Parisul îi oferă atât de mult? Robert e un om norocos, are o carieră încununată de succes și e favorizat de toate ursitoarele, nu numai de una sau două!

Își privi amfitrionul cu o ușoară licărire în ochi, dar restul feței îi rămase cam rigid, dacă nu chiar arogant. Îl amenință cu degetyl:

— Hawide, Robert, recunoaște că n-ai da Parisul pentru nimic în lume! Și mai recunoaște și că Parisul a fost generos cu tine... prea generos!

O studia pe Fern ca și cum n-ar fi putut înțelege care era locul ei în viața lui, clătinând chiar din cap.

— Dar se pare că acum ai unele obligații și în Les Muguets...

Robert răspunse netulburat:

— Întotdeauna am avut obligații în Les Muguets. Casa de-aici e încântătoare.

O luă de braț, conducând-o pe ea și pe Mademoiselle de Courville în salon.

— Haideți să bem ceva. Sunt sigur c-o să vă prindă bine, după drum...

Yvette pregătise o cină delicioasă, iar masa lungă din sufragerie era folosită din nou. Fern se îmbracă pentru seară cu rochia de satin ivoriu pal pe care i-o alesese Mademoiselle de Courville – pentru că așa ar fi fost delicat – iar Mademoiselle de Courville aduse în la salle à manger atmosfera celor mai selecte salons din Paris când intră îmbrăcată într-o rochie de brocart gris-perle, cu rubine sângerii la gât și în urechi.

Rosmarin purta rochia de șifon albastru, dar părea cam bosumflată, căci nu-i plăcea să fie mai prejos decât celelalte femei, iar Étienne – care fusese informat de fratele lui, în scurtul interval dinaintea cinei, că imediat după Crăciun urma să-și înceapă serios studiile la Paris – arăta de parcă ar fi suferit un șoc. Își reveni însă repede și abordă un aer sfidător, considerându-l cel mai eficient camuflaj.

Lui Fern îi părea rău pentru el, știind că de fapt locul lui Étienne era la țară, și considera o miopie din partea lui Robert insistența de a urma o profesiune pentru care, după câte se părea, nu era deloc înzestrat. Și-l imagina foarte ușor pe Étienne făcând furori pe terenul lui propriu, muncind cu mâinile lui, bronzate și vânjoase, dacă avea vreun interes și dacă-i plăcea; dar nu-l vedea deloc entuziasmându-se față de medicină. Și în niciun caz nu

putea să și-l închipuie formându-și stilul calm și mângâietor al oricărui doctor care-și tratează pacienții.

Étienne era în esență un om dur și avea nevoie de un mediu ambiant mai aspru... nu de ființe delicate sau de situații care să presupună compasiune și o înțelegere subtilă și profundă.

Fern se întreba dacă i-ar fi putut spune ceva lui Robert pentru a-i deschide puțin ochii asupra adevăratelor posibilități ale lui Étienne. Dar nu era sigură că tânărul ei cumnat i-ar fi fost recunoscător, sau că Robert ar fi ascultat-o; iar când Étienne îi oferă un pahar, înainte de a intra cu toții în sufragerie, se aplecă puțin spre ea și, cu ochii la noua ei rochie de seară, făcu o observație destinată anume s-o descumpănească:

— Deci, n-ai s-o lași să-ți scape fără luptă, hmm?

Ochii lui reci și batjocoritori se îndreptară spre femeia cea strălucitoare, cu rochie de brocart gri.

— Mă rog, îți admir curajul, dar Denise se ține bine pe poziție de mult timp! De cel puțin trei ani, cred! Eu te încurajez, să știi, dar nu-ți pot oferi nicio speranță de victorie.

Fern fu atât de nedumerită încât nici nu mai știu încotro să se uite. Din partea opusă a camerei, Peter Thurston o privea zâmbitor. Porni spre ea, ca și cum s-ar fi simțit atras de un anumit semnal din ochii ei.

— Am impresia că profităm de bunăvoința dumneavoastră, Madame Saint-Cère, spuse el. Sunteți măritată de atât de puțin timp, și trebuie să întrețineți un grup întreg de necunoscuți. De asemenea, aveți o mică familie gata formată, nu-i așa? adăugă el, urmărind mișcările fluide lui Étienne care se îndrepta spre sora lui.

Fern avu impresia că expresia lui devenise dintr-odată îngândurată.

— A, dar tocmai asta este una dintre părțile cele mai plăcute ale situației, se grăbi ea să declare, întrebându-se cât de mult știa Peter Thurston. Țin foarte mult la Rosmarin, iar ea s-ar simți extrem de singură aici fără mine. Știți, am venit ca domnișoară de companie...

Se întrerupse, întrebându-se dacă nu cumva spusese prea mult, în timp ce Thurston o studia cu o expresie gravă.

— N-am știut. Nu știu decât că Robert mi-a făcut o surpriză considerabilă, acum câteva săptămâni, când mi-a mărturisit că se căsătorise. Cred că pe toți ne-a surprins, căci părușe să dea impresia unui celibatar înveterat.

— Chiar așa? Întrebă Fern, aruncându-i o scurtă privire neliniștită.

Thurston se uită din nou spre Étienne.

— Dar, cu siguranță, n-ați venit aici pentru a-i ține companie și acestui tânăr, nu-i așa? E atrăgător într-un stil aproape agresiv și așa crede că ar fi mult mai bine pentru el să-și consume energiile într-un mediu unde rezultatele ar fi mai avantajoase.

— Va studia medicina, după Anul Nou, preciză grăbită Fern.

Thurston nu păru nici impresionat, nici neimpresionat.

— Dar, până atunci, va trebui să-i suportați prezența aici, remarcă el.

Fern observă că Robert, care tocmai o privea, nu părea deloc mulțumit. De când se întorsese acasă, îi adresase numai vreo două fraze, iar Mademoiselle de Courville îl monopoliza neîndoielnic. Se comporta cu cea mai deplină dezinvoltură în preajma lui și se vedea clar că erau în termeni foarte familiari, căci îl apuca de mânecă ori de câte ori voia să-i atragă atenția. Deși ochii ei aveau o

expresie limpede și candidă, deveneau mai calzi, ca o ceață aurie, de fiecare dată când îl privea în față, iar el, din partea lui, găsea de cuviință să se aplece spre ea, plin de solitudine, cel puțin o dată la câteva secunde.

Madame Durand, deși era și ea musafiră, beneficia de o atenție mult mai redusă. Acest lucru, însă, nu părea s-o deranjeze câtuși de puțin. Era vizibil o femeie plină de viață, care nu avea nevoie de prea mult ca să se simtă bine. Până și Rosmarin, care nu era tocmai în apele ei, fusese atrasă într-o conversație personală cu ea, iar după privirile pe care le aruncau ocazional în direcția lui Fern reieșea că ea era subiectul discuției.

În timpul cinei, cu toate grosolăniile lui Étienne, Fern continuă să-și spună că ar fi dorit foarte mult să facă ceva pentru el. Ochii lui aveau o expresie exagerat de strălucitoare, plină de dușmănie ascunsă, și mânca foarte puțin.

Nici măcar nu prea bău, deși avea ocazia.

Fern trase concluzia că Robert trebuia să găsească un prilej pentru a schimba câteva cuvinte cu ea și, chiar dacă spunea ceva nepotrivit, avea să pună o vorbă pentru Étienne. Urma să-i facă o mică rugămintă și, dacă nu reușea, Étienne n-avea să afle niciodată.

Capitolul 9

Ocazia se ivi după cină, când Étienne le ură cam repezit noapte bună oaspeților și se duse la culcare, urmat de Rosmarin.

Fern turnă cafelele în salon, iar Madame Durand hotărî că i-ar fi făcut plăcere să respire puțin aer curat înainte de a se așeza la un joc de cărți, convingându-l și pe Peter Thurston s-o însoțească într-o plimbare prin grădină, la lumina lunii. Denise de Courville, care continua să se plângă de glezna luxată, preferă să se întindă pe o canapea

Empire; și, după ce se asigură că stătea cât mai comod posibil, Robert se apropie de soția lui și o chemă spre fereastra deschisă.

Era o noapte deosebit de frumoasă, neobișnuit de caldă pentru luna noiembrie, iar Robert ieși cu Fern pe terasă. Acolo, privi stelele ca și cum de mult nu le-ar mai fi văzut atât de strălucitoare – cum, desigur, nu se puteau vedea la Paris – în timp ce-și scotea tabachera și-și aprindea aproape absent o țigară. Îi vorbi lui Fern cam repezit:

— Mademoiselle de Courville ar dori să stea aici cam o săptămână, probabil. Eu va trebui să plec înapoi după weekend, dar Denise are nevoie să se odihnească, mai ales dacă glezna continuă s-o doară. Pot avea încredere că te vei îngriji să se simtă cât mai bine și să nu-i lipsească nimic?

— Desigur, încercă Fern să răspundă pe un ton cât mai firesc. Chiar dacă eu n-aș avea grijă, ar face-o Yvette.

— Dar Denise este musafira ta! Aici tu ești stăpâna! Aștept din partea ta să-i acorzi mai mult decât atenția impersonală de care ar beneficia de la Yvette.

Fern își îndreptă umerii. Rochia îi lucea palid ca aripa unui fluture de noapte, iar lumina stelelor se reflecta în satinul lucitor. Părul, fremătând ușor în adierea nopții, i se revărsa în jurul feței, dezvăluindu-i expresia de nepătruns.

— Cred că uiți un lucru, spuse ea. Până azi, nu l-am cunoscut pe niciunul dintre prietenii tăi, și mi-e puțin cam dificil să mă acomodez în postura de gazdă când încă nu sunt prea sigură nici măcar de propriul meu loc în casă. Cred că tuturor le e foarte clar că ne-am căsătorit de conveniență și, prin urmare, am dificultăți puțin mai mari decât ar fi în oricare alte împrejurări...

— Ce vrei să spui? întrebă el cam repezit. De ce să le fie clar tuturor că nu ne-am căsătorit în condiții absolut normale? A spus Thurston ceva...?

— În niciun caz! răspunse Fern, privindu-l surprinsă. Dar gândurile i se citesc pe față... Se vede clar că e perplex! Madame Durand probabil te cunoaște atât de bine, încât n-o mai surprinde nimic, iar Mademoiselle de Courville știe aprobe cu siguranță toată povestea...

Robert scoase o exclamație nervoasă în franceză.

— Nu înțeleg ce mi-a venit să-l aduc pe Thurston aici. A apărut dintr-odată la Paris și m-am gândit că ar putea fi o idee bună; acum, însă, nu mai sunt atât de sigur... E englez, iar englezii au tot felul de idei puritane.

— Vrei să spui că au alte concepții despre căsătorie decât francezii?

Robert se duse până la marginea terasei, apoi se întoarse spre ea.

— În Franța există multe căsnicii fericite, dar nu vom discuta despre ele în seara asta.

Apoi, expresia ochilor lui se schimbă, iar în glasi i se simți o undă de căldură, când spuse aproape impulsiv:

— Îți stă foarte bine în rochia asta! Încântător!... La fel mi-am spus și la cină, iar aici se vede cu atât mai bine. Denise a avut dreptate, trebuie să porți întotdeauna culori deschise. Ele îți scot în evidență calitatea spirituelle...

— Te rog, pe viitor lasă-mă să-mi cumpăr singură hainele, îi ceru Fern. Mademoiselle de Courville a fost foarte amabilă că s-a deranjat atâta pentru mine, dar aş prefera să hotărâsc singură ce mi se potrivește și ce nu.

— Foarte bine, se învoi Robert după un moment de tăcere. Te poate pune în legătură că persoanele cele mai potrivite de la Paris și te poți duce acolo, ca să-ți cumperi singură hainele. Dar aş insista să porți perlele pe care ți le-

am oferit ca dar de nuntă. Sunt în seiful din bibliotecă și ți le voi aduce înainte de culcare.

Fern protestă din nou:

— Ți-am mai spus că nu le doresc!

Robert, însă, îi expedie obiecțiile cu un gest, ca și cum n-ar fi avut nicio importanță.

— Ca soție a mea, trebuie să le porți! Am o reputație de menținut și, dacă propria mea soție nu face niciun efort ca să mă ajute... în orice caz, măcar când avem musafiri! Ca o favoare pentru mine, îți cer să porți perlele cu ocazii deosebite.

— Bine, atunci...

Fern nu prea înțelegea cum de cedase atât de brusc, dar nu mai avea ce face.

— Dar numai cu ocazii deosebite!

Robert ridică din umeri.

— Cu oricare alte ocazii, vei putea să faci ce vrei. Nu mă interesează decât momentele când prietenii mei pot să te vadă și să te judece. Pentru mine, aceste ocazii sunt cele mai importante.

Fern simți că spinarea i se îndrepta din nou nefiresc de tare, iar ochii îi străfulgerară.

— Foarte bine. Măcar cu privire la problema asta putem să ne înțelegem. Iar tu, în schimb, îmi vei face o mică promisiune. Voi fi cât pot de atent cu Mademoiselle de Courville, dar m-aș bucura dacă m-ai putea asigura cât de cât că nu mi se va cere să fiu deosebit de atentă cu prea multe dintre prietenele tale. Nu m-am prea așteptat la așa ceva, când am consimțit să mă mărit cu tine; și chiar dacă, la Paris, poți avea cât de multe prietene dorești...

Ochii lui negri luciră, iar dinții albi îi fură dezveliți într-un zâmbet ironic.

— Câtă mărinimie din partea dumneavoastră,

Madame... murmură el încet. La Paris pot avea oricât de multe vreau...

Fern își simți obrajii înroșindu-se de furie, dar în același timp buza de jos începu să-i tremure.

— Aici, la Les Muguets, unde trebuie să joc rolul de soție a ta, mi-e puțin... penibil, spuse ea.

Robert tăcu din nou câteva clipe, apoi vorbi fără nicio emoție în glas.

— Cred că-ți pot promite asta, spuse el mai încet decât înainte. Pe lângă Denise, nu-ți voi cere să întreții... nicio cunoștință feminină de-ale mele!

Încă roșie în obraji, Fern îi mulțumi.

— Voi avea grijă ca Mademoiselle de Courville să se odihnească bine atâta timp cât stă aici.

Dintr-odată, își aminti de Étienne și se grăbi să intervină pentru el, în timp ce pașii celor doi invitați care ieșiseră la plimbare în grădină se auzeau apropiindu-se.

— Rosmarin e foarte sigură că Étienne dorește să devină agricultor. Trebuie neapărat să încerci să-l faci medic, când lui îi stă inima la altceva?

Într-o clipă, chipul lui Robert deveni rece și inabordabil.

— Asta ne privește numai pe mine și pe Étienne.

— Dar, dacă e nefericit...

Madame Durand sporovăia cu însuflețire, iar Peter Thurston îi răspundea monosilabic. Din salonul luminat slab, Denise de Courville strigă pe un ton tânguitor:

— Robert, unde ești? M-am săturat să tot stau singură și vreau să-ți vorbesc...! Robert! repetă ea, de parcă ar fi avut tot dreptul să-i pretindă să se prezinte imediat. Mă doare piciorul, altfel aș veni eu la tine...

— Vin acum, chérie! răspunse Robert, cu buzele arcuite într-un zâmbet.

Fern îi întinse o mână, într-un gest rugător, insistent.

— Te rog, Robert...

Simțea că avea de înfruntat o concurență prea puternică și era sigură că Robert nici nu se gândea s-o asculte, dar trebuia să mai facă o încercare.

— Sunt atât desigur ă că Étienne a fost nefericit în seara asta, iar dacă nu e fericit n-o să învețe bine... Nu te-ai putea gândi să-l lași să studieze altceva? Dacă sufletul lui e aproape de pământ, de ce-l obligi să urmeze medicina...?

Înghiți în sec, căci Robert o privea cu o expresie cam ciudată.

— Te rog, Robert, încheie ea, măcar gândește-te!

Chiar atunci, Madame Durand și Peter Thurston apărură pe treptele terasei.

— Amintește-ți că avem musafiri, spuse rece Robert, pe un ton mustrător.

* * *

Denise de Courville a rămas la Les Muguets o săptămână, deși aftrionul ei și ceilalți doi vizitatori, Marie Denise și Peter Thurston, au plecat înapoi la Paris după ce weekendul a luat sfârșit.

Înainte de a-și lua rămas-bun, mulțumindu-i pentru ospitalitate, Peter Thurston strânse cu putere mâna lui Fern, zâmbindu-i cu ochii lui albaștri care o făcură dintr-odată să se gândească la Anglia, cu nostalgie.

— Sper să ne revedem curând, Madame. Trebuie să veniți la Paris. Insistați ca soțul dumneavoastră să-și găsească timp pentru a vă arăta frumusețile Parisului, orașul fără pereche în lume!

— Nu se pune problema să-mi găsesc timp, remarcă Robert cu neplăcere vizibilă. Până când sora mea vitregă nu-și va găsi un internat comod, sau o școală terminală,

sau altceva asemănător, Les Muguets nu poate rămâne fără o stăpână. O tânără de șaisprezece ani are nevoie de companie.

Thurston îl privi cam lung, ca și cum i-ar fi trezit un interes enorm.

— Dacă nu se pune decât problema de a găsi o școală potrivită, răspunse el, aş putea lua legătura cu sora mea din Anglia, care e profesoară de sport la una dintre cele mai reputeate școli din sudul țării. Dacă nu vrei s-o trimiți acolo, Chloe sunt sigur că s-ar interesa pentru tine și-ți poate trimite câteva prospecte.

— Îți mulțumesc, dar nu vreau să mă pripesc cu ceva atât de important ca alegerea unei școli, răspunse scurt Robert.

Thurston ridică din umeri. Îi întinse din nou mâna lui Fern, iar aceasta, deși i-o mai strânsese o dată, acceptă iar. Thurston i-o strânse scurt, impulsiv.

— Cu condiția ca soția ta să nu se plictisească după un timp de singurătatea de-aici, observă el, s-ar putea să ai perfectă dreptate.

După ce plecară, cu două mașini, Denise își înclină capul într-o parte, privind-o pe Fern cu o expresie cam ciudată.

— Aș zice că asta a fost o recunoaștere oarecum criptică a unei situații bizare, comentă ea. Oricum, lui Robert nu i-a plăcut deloc. Mă îndoiesc că Monsieur Thurston va mai fi invitat vreodată aici... cel puțin pentru un timp, de-acum încolo.

Fern, care trebuise să suporte un weekend ce nu numai că-i pusese nervii la încercare, dar îi epuizase și resursele de diplomatie, o privi cu o expresie aproape ostilă.

— Nu cred că Monsieur Thurston a spus ceva cătuși

de puțin nepotrivit, replică ea. E posibil să nu fie la curent cu planurile și motivele lui Robert de a respinge intervențiile din afară, așa cum sunteți dumneavoastră, dar nu e în niciun caz vina lui, și niciun motiv de a-l condamna.

Vorbise atât de tăios, încât Denise își îngustă ochii de culoare albastru-închis, ca a panselelor.

— L-ați găsit pe compatriotul dumneavoastră atrăgător, da? sugeră ea cu o intonație curioasă. Arată bine, într-un stil sănătos, de om deprins cu viața în aer liber – un stil deosebit de englezesc! – și se vedea clar că-și găsea gazda très ravissante!

Expresia lui Fern deveni rece, iar vocea, când răspunse, îi era de gheață.

— Vi s-a părut, Mademoiselle. Sau, dacă este adevărat, atunci e o părere pe care ar fi avut-o – sau ar fi încercat s-o aibă! – despre orice femeie care e temporar gazda lui, și soția unui foarte bun prieten.

— Chiar și despre mine, Madame?

Vocea ei înceată și ușor răgușită era plină de un amuzament blând.

— Mai ales despre dumneavoastră, Mademoiselle. De ce nu, când dumneavoastră sunteți foarte atrăgătoare.

— Îți mulțumesc, ma chère Fern! Te pot numi Fern, nu-i așa? Dacă vom sta aproape singure împreună timp de o săptămână, măcar ar trebui să încercăm să fim bune prietene! Cred, însă, că ar trebui să-ți atrag atenția că Monsieur Thurston nu mă găsește nici atrăgătoare, nici genul de femeie pe care ar putea-o admira. N-a fost deloc fericit că pleca, lăsându-mă aici, cu tine!

— De ce nu? Întrebă Fern, ca și cum nu și-ar fi dat seama foarte clar că Peter Thurston, fiind la fel de englez ca ea, fusese aproape tot atât de nemulțumit de aranjamentul pe care-l găsisese la Les Muguets.

Numai că în acea dimineață nu mai simțea nicio dușmănie, cu numai un soi de nefericire amorțită.

Denise ridică din umerii ei grațioși.

— Poate e de părere că Robert ar fi trebuit să rămână aici, cu tine, nu eu! Nu poate accepta ideea că Robert s-a căsătorit din anumite motive – pe care le cunoaștem amândouă! – suficient de temeinice pentru el.

Fern întoarse capul. În ciuda soarelui care încălzea fațada casei, dintr-odat ă o cuprinseseră înfrigurarea și deprimarea.

Înfrigurare, deprimare și chiar și o ușoară spaimă. Ce făcuse, măritându-se cu Robert Saint-Cère în acele condiții și îndepărtându-se astfel de normalitate? Normalitate așa cum o înțelegeau ea și Peter Thurston și cum s-o așteptau s-o găsească între doi oameni căsătoriți de numai câteva săptămâni!

— Cred că ar fi mai bine dacă nu ți-ai lăsa greutatea pe piciorul ăsta, remarcă ea, amintindu-și cu întârziere de promisiunea făcută lui Robert și de faptul că Mademoiselle de Courville suferea de o luxație la gleznă. Ai rămas aici ca să te odihnești, iar Robert mi-a cerut să am grijă să te odihnești cât mai bine. Mergem în salon, sau crezi că e destul de cald ca să ducem niște scaune în grădină?

Denise se uită la cerul senin și la soarele strălucitor, ca o pisică lăfăindu-se la plajă.

— Cred c-am să stau în grădină, răspunse ea. Pe un scaun comod, cu piciorul pe un taburet. Și vrei să ai grijă, te rog, să nu fiu deranjată? De câțva timp dorm prost și voi profita de ocazie ca să trag un pui de somn până la ora mesei.

— Desigur, acceptă Fern.

Dar își dădea seama că aerul dezinvolt al celeilalte femei se baza pe o deplină siguranță de sine. Robert

spusese că urma să beneficieze de toată atenția cât timp se afla la Les Muguets, iar Denise de Courville era hotărâtă să i se acorde într-adevăr cât mai multă atenție. Dacă Fern n-ar fi fost acolo, ca să poarte titlul de „stăpână”, și-ar fi însușit chiar ea rolul, jucându-l fără niciun cusur.

Astfel stând lucrurile, Yvette fu pusă cam greu la încercare în timpul săptămânii, gândindu-se la mâncăruri care să-i placă și anticipându-i pretențiile continue. Nu era în niciun caz o vizitatoare comodă și se vedea clar că nu se socotea musafira unei gazde demne de considerație.

Spre sfârșitul săptămânii, Yvette fierbea, iar bucătăreasa amenința cu demisia. Rosmarin era singura care n-o lua în seamă și-i recomandă lui Fern s-o ignore și ea.

— A mai stat o dată aici, își aminti ea încruntându-se. Dar atunci mai erau mulți alții, și nu cred că pe vremea aia Robert era la fel de atent cu ea. Deși, desigur, s-ar putea să fi fost... Iar Étienne spune că ea e cea căreia îi dăduse brățara!

În clipa următoare își trânti o mână peste gură, parcă speriată că spusese prea mult.

— Vai de mine, nu trebuia să zic asta, nu-i așa...? întrebă ea îngrijorată. Dar dacă Robert a plăcut-o atât de mult încât să-i dăruiască o brățară cu diamante, de ce nu s-a însurat cu ea în locul tău?

Fern încercă să judece cu detașare.

— Nu trebuie să uităm că Denise i-a dat brățara înapoi, spuse ea încet.

Și deodată, își dădu seama că părea să aibă toate indiciile necesare. Robert și Denise se certaseră, iar ea îi restituise brățara. Într-un acces de răcă sau de răsfăț... pentru cine știe ce fleac, pe care apoi îl regretaseră amândoi. Robert însă, care era aproape sigur mai puțin

calculat decât Mademoiselle de Courville, în continuare reacționase pripit, profitând de necesitatea unei companii permanente pentru sora lui vitregă pentru a o folosi drept motiv de căsătorie și aducere a unei stăpâne la Les Muguets. Pentru el nu contase în acel moment cine era noua stăpână, atâta vreme cât îi asigura lui Rosmarin o companie adecvată și avea o influență stabilă asupra ei.

Iar Fern, cu Lady Inskip garantând pentru ea, era în mod evident soluția cea mai potrivită. Pe lângă aceasta, ținea destul la Rosmarin – sau poate ar fi fost mai bine să spună că o înțelegea – ca să facă pentru ea anumite sacrificii.

Deși, conform afirmațiilor lui Robert, orice tânără care trebuia să muncească pentru a-și câștiga existența ar fi făcut o prostie dacă refuza un bărbat cu dare de mână numai fiindcă avea capul împuiat cu fantezii școlărești despre viața de vis care o aștepta dacă se mărita din dragoste.

Se părea, însă, că Robert nu se gândise temeinic decât după căsătorie, dându-și seama ce prostie făcuse. Iar Denise își descoperise și ea greșeala puțin cam prea târziu...!

Deși niciodată nu era prea târziu pentru a anula o căsătorie care nici măcar nu era serioasă și adevărată!

Capitolul 10

Crăciunul sosi și trecu, fiind cel mai ciudat Crăciun pe care-l cunoscuse Fern vreodată. Pe de o parte, Rosmarin și fratele ei, precum și tutorele lor, nu făcură aproape niciun efort de a crea o atmosferă festivă. Nu păreau să știe că Fern îl considera un Crăciun normal și nu țineau deloc să facă planuri pentru perioada sărbătorilor.

Robert le scrisese de a Paris că avea să vină acasă în Ajunul Crăciunului, dar nu spusese nimic despre pregătiri,

nici că avea să aducă oaspeți cu el. Fern era ușurată de absența invitaților, dar i se părea ciudat că Robert nu dădea niciun fel de instrucțiuni pentru Yvette. Menajera păru aproape la fel de surprinsă ca tinerii, când Fern o întreabă despre pregătiri.

— Sigur, din moment ce stăpânul va fi aici, am să pregătesc mâncărurile care-i plac. Preferă zarzavaturile proaspete, care se găsesc greu în perioada asta a anului, dar voi lua măsuri să avem destule. Pe urmă, vom mai mânca pasăre și vițel, și pește... deși și acela e greu de găsit. Dar sper că avem crap și, poate, puțin somon englezesc... sau o fi somon scoțian?

Fără să stea prea mult pe gânduri, Fern răspunse că somonul scoțian era în general considerat a fi mai fin decât cel pescuit din alte râuri; și, întrucât nu-i prea venea să creadă că n-avea să existe curcan ceremonial, întreabă dacă urmau să-l înlocuiască măcar cu alt fel de mâncare.

— Vreo budincă specială, sau așa ceva...?

Yvette ridică din umerii ei lați.

— Desigur, dacă Madame dorește ceva deosebit...?

În ultima vreme, începuse să se obișnuiască să i se adreseze Yvettei cu Madame.

— Am putea să consultăm rețetele...

Fern, însă, spuse grăbită că nu conta. Apoi întreabă despre decorațiuni și pomul de Crăciun.

Yvette o privi cu îndoială

— Noi nu prea obișnuim să folosim chestii de-astea. Dar, în fond, Monsieur nu e întotdeauna cu noi. Anul trecut a rămas la Paris, iar Mademoiselle Rosmarin era în convalescență după pojar. Nu prea aveam motive de veselie, și numai vizita la biserică din Ajunul Crăciunului... pe care o facem negreșit întotdeauna, desigur...

Fern îi dădu dreptate. Totuși, pentru ea, Crăciunul

fusesse întotdeauna un moment deosebit - chiar și anul trecut, când mătușa sa Bertha fusesse în spital, iar Fern trebuise să stea singură de Crăciun. Oftă cu gândul la vechile obiceiuri familiare.

Reuși să obțină de la Rosmarin o informație importantă. Obişnuiau să schimbe daruri, ceea ce însemna că n-aveau să fie surprinși când ea urma să le ofere cadourile alese cu multă grijă.

Îi cumpără lui Rosmarin o rochie de seară foarte frumoasă, lui Étienne niște butoni de aur și o cravată multicoloră, așa cum știa că-i făcea plăcere. Pentru Yvette și bucătăreasă alese poșete, iar pentru Cecile, un batic de mătase și o apă de toaletă elegantă.

Singurul cadou a cărui alegere fu un adevărat calvar a fost cel pentru soțul ei, lui Fern fiindu-i aproape imposibil să se hotărască. Până la urmă, alese un obiect neostentativ - o mapă de birou, îmbrăcată elegant în piele; dacă folosea mape, foarte bine; dacă nu, o putea arunca la gunoi.

Pomul de Crăciun arăta destul de jalnic și convențional, împodobit cu beteală argintie și stele decupate din staniol, dar strălucea în colțul unde-l pusese Fern, pentru care era un fel de simbol în lipsa căruia ar fi simțit că-i lipsea Crăciunul.

Étienne îi urmărea eforturile în tăcere ridicând doar din umeri ca și cum și-ar fi spus că mare era grădina lui Dumnezeu, când unii se prefăceau veseli când aveau foarte puține motive de veselie.

Cu puțin timp înaintea cinei din ajun, sosi și Robert. Fern se îmbrăcase elegant cu două ore în urmă, așteptându-l, și se plimba agitată prin salonul încălzit, cu parfum de flori, pe care-l împodobise cât putea de vesel.

Rosmarin, care arăta foarte elegant în noua ei rochie de lână fină, cu părul proaspăt spălat și tapat în jurul

urechilor, nu era deloc nervoasă, și o privea pe Fern cu un ușor zâmbet amuzat. Trecuseră câteva săptămâni de când Fern nu-l mai văzuse pe Robert care, cu ocazia ultimei vizite, fusese vizibil nemulțumit de ea... Poate că, așa cum insinuase Mademoiselle de Courville, fiindcă fusese prezent și Peter Thurston, care fiind englez era cam tulburat de faptul că prietenul lui se căsătorise în condiții atât de neconvenționale.

Fern o antipatiza pe Denise din multe motive, și se temea că, în calitate de prietenă apropiată a lui Robert, avea să fie invitată de Crăciun. Și-o imagina privind prin încăpere, cu o lucire amuzată în ochi la vederea încercărilor ei de a crea o atmosferă festivă englezească, poate chiar comentând sonor la adresa gustului englezilor.

Dar nu avea niciun motiv de îngrijorare. Mașina lui Robert se opri în fața casei încet și fără ostentație... Ninge - lucru foarte neobișnuit pentru acea regiune din Franța - iar capul brunet al lui Robert era albit de fulgi, când intră pe ușa deschisă în grabă de Yvette. Dinții lui albi luciră într-un zâmbet expansiv, adresat menajerei. Părea încărcat de pachete și o sărută pe amândoi obraji, urându-i „Crăciun fericit!”, înainte ca Yvette să-și revină și să-i spună cât de mult se bucura că-l revedea, și că Madame era în salon.

Fern îl aștepta privindu-l cu o sfială care aproape o sufoca. Purta o rochie nouă, roșie ca vinul, cumpărată anume pentru acea ocazie, care prin contrast îi făcea părul blond și pielea palidă să arate mai deschise la culoare ca oricând.

— Ei, ei! comentă Robert, oprindu-se un moment s-o privească; apoi porni încet spre ea. Trebuie să spun că absența mea îți priește! Îți pot dori și ție „Crăciun fericit!”, așa cum i-am urat Yvettei?

— I-ai urat... „Crăciun fericit!”? întrebă cam prostește Fern.

— Da. uite-așa.

O luă ferm de umeri, capul i se înclină și-i apăsă gura cu a lui. Căldura aceluia sărut, ardoarea sa neașteptată, o descumpăniră complet.

— Numai că, în cazul Yvettei, recunosc el, cu o licărire în ochi, m-am mulțumit cu un sărut pe obraz.

Rosmarin intră în hol, ezitând ușor – mai târziu, Fern urma să se întrebe dacă nu cumva așteptase, cu tact, până când ea și Robert avuseseră timp să se salute așa cum se cuvenea – iar tensiunea electrică provocată pe neașteptate de acel sărut se risipi, în timp ce Robert se întorcea să-i adreseze câteva cuvinte surorii lui vitrege.

— Se vede clar că te maturizezi rapid, remarcă el, și devii tu însăși conștientă de asta! Lui Fern trebuie să-i mulțumim? Dacă da, va trebui să-i dăruiesc sticluța de parfum pe care am cumpărat-o pentru tine, altfel te vei transforma într-o tânără sofisticată înainte de a ne fi hotărât ce să facem cu tine. Și, în orice caz, dacă e opera ei, își merită cu siguranță răsplata!

Dar aceste cuvinte provocară un asemenea protest – complet firesc și neînhibat – încât Robert păru să se înduplece, iar Rosmarin se repezi la pachete și începu să le pipăie pe toate surescitată, până când fratele ei vitreg îi veni în ajutor, înmânându-i parfumul.

— Poftim! Ia-l, și folosește-l cu discreție. Dacă e un lucru pe care nu pot să-l suport, sunt femeile care trăsnesc a parfum!

Ceea ce o făcu pe Fern să se cam întrebe în legătură cu Mademoiselle de Courville, care nu s-ar fi putut spune că era discreția întruchipată când își folosea parfumul extrem de puternic și foarte sofisticat.

Rosmarin își despachetă sticla elegantă de cristal care în curând urma să-i împodobească masa de toaletă și se interesă dacă, printre pachete, nu era unul și pentru Fern.

— Evident, răspunse cam sec Robert. Doar nu mi-aș uita propria soție.

— Atunci, dă-i-l, insistă Rosmarin.

Fratele ei, însă, o luă de braț și o conduse hotărât spre ușa salonului.

— După cină, ma petite! Vom avea timp destul după cină!

Când ajunse în mijlocul salonului, Robert se opri brusc, privind în jur.

— Dar e delicios! exclamă el. Ai transformat complet camera asta mohorâtă, iar acum îmi pot petrece o seară aici fără a-mi dori să fiu în altă parte! Înțeleg că tu ai obținut toate aceste rezultate?

Fern dădu din cap, cam încurcată.

— M-am... m-am gândit că ar fi loc pentru unele îmbunătățiri. Iar noi, în Anglia, împodobim întotdeauna casa de Crăciun.

— Desigur, răspunse el privind-o lung, ca și cum l-ar fi fascinat, în rochia aceea roșie, mulată pe trup. În Anglia! Țasta-i primul tău Crăciun în afara țării? Nu ți-e dor de casă?

— Nu tocmai, răspunse ea.

Într-adevăr, în acel moment uitase complet dorul de casă. Era mult prea conștientă de ochii lui.

Robert se uită din nou spre ramurile de molid și brad, spre micul pom de Crăciun strălucitor și spre florile aranjate cu multă artă.

— Mă bucur, spuse el încet, într-un târziu. Mă bucur foarte mult!

În continuare, seara fu un succes total. Étienne era neobișnuit de bine dispus, iar după ce servitorii își primiră cadourile și se retraseră, începu schimbul darurilor în familie. Surprinsă, Fern primi de la Étienne un roman englezesc recent publicat. Rosmarin îi dăruie o selecție din cosmeticele ei favorite și o batistă fină cu tiv de dantelă și inițialele F. St. - C. în colț. Văzându-le, Fern ghici că fata le brodase cu mâinile ei mai obișnuite să strunească un cal decât să mânuiască acul.

Expresia ei încântată la vederea noii rochii de seară o bucură enorm pe Fern, iar când fata se repezi s-o îmbrățișeze știu că fusese inspirată în alegerea darului.

Fu mult mai nesigură când îi oferi lui Robert mapa. El tocmai îi înmânase un pachet prelung și îngust care conținea un ceas de mână mic ca o jucărie și cu cadranul înconjurat de diamante care, deși minuscule, îl făceau să strălucească orbitor pe încheietură, după ce Robert insistă să și-l pună.

Fern ridică spre el o privire de încântare sinceră.

— Poate n-ai să mă crezi, spuse ea, dar e pentru prima oară în viața mea când am un ceas de mână! Și e atât de superb, încât nici nu știu cum să-ți mulțumesc...

— De Crăciun, mulțumirile nu sunt necesare, replică Robert încet.

— Totuși, îți... îți mulțumesc...

Coborî ochii spre ceas, iar Robert, reținându-i mâna într-a lui, simți că tremura.

— Am observat de câțva timp că nu purtau niciodată ceas.

La vederea ceasului, Rosmarin intră în extaz, dar când văzu mapa o privi pe Fern cu o privire parcă de reproș, ca și cum ar fi întrebat: „Ăsta nu-i un cadou cam meschin...?”

Robert, însă, păru foarte mulțumit. Împachet mapa la loc, cu grijă, și spuse că avea s-o folosească în fiecare zi, după ce se întorcea la Paris.

— Și, de fiecare dată când o voi folosi, am să mă gândesc la tine! îi spuse el lui Fern.

Fern nu știa dacă vorbise sau nu serios, dar regreta amarnic că îi cumpărase un obiect atât de ieftin și neînsemnat. Rosmarin avusese dreptate... era un cadou meschin!

În Seara de Crăciun se duseră la culcare destul de devreme, iar a doua zi dimineața văzură împrejurimile acoperite cu o pătură subțire de zăpadă. Era atât de neobișnuită pentru regiunea aceea, încât nu peste mult Rosmarin și Étienne ieșiră să se bată cu bulgări; chiar și Fern și soțul ei luară parte la această distracție copilărească.

Fern n-avea să uite niciodată imaginea lui Robert, de obicei absolut impecabil, acum îmbrăcat cu un pulover vechi și niște pantaloni de schi, lăsând baltă orice demnitate și fugărind-o prin zăpadă. Iar când Fern alunecă, și numai un miracol îl împiedică pe Robert să cadă peste ea, se întrebă dacă nu cumva urechile îi jucau farse, auzindu-l cum exclama îngrijorat:

— Chérie, te-ai lovit? O, iubito, te doare?

O ridică din zăpadă, luând-o în brațe, și o strânse tot mai tare. Fern îi simțea bătaile puternice ale inimii și căldura respirației pe obraz.

— Nu ți-ai sucit glezna, n-ai pățit nimic?

— Nu... Nu, n-am nicio problemă.

— Ar fi trebuit să am mai multă minte, nu să alerg așa după tine! Zăpada se topește și e alunecoasă...

Fără să-și dea seama ce spunea, căci abia își înfrâna imboldul de a se agăța de el cât mai strâns, Fern răspunse:

— Dar a fost nostim! Mi-a plăcut atât de mult!

— Serios?

Se uitară unul la altul, iar lumea aceea de zăpadă și soare păru un adevărat paradis pe pământ. Ochii lui Robert erau miraculos de blânzi, gura-i devenise tandră și umană, bărbia nu-i mai era aspră, ci doar puternică și încurajatoare. Spuse, cu o sinceritate ciudată:

— Într-o zi, voi avea grijă să te distrezi cât mai mult! Distracții adevărate...! Distracții cum niciodată n-ai cunoscut, micuța mea Fern!

Și atunci, inevitabil, Rosmarin și Étienne se apropiară să afle dacă se întâmplase ceva, iar Fern fu eliberată din brațele lui Robert, roșie în obraji și foarte nedumerită. Rosmarin cu tact, își mută privirea, dar Étienne părea intrigat și, în mod straniu, satisfăcut s-o vadă în poziția aceea intimă cu Robert...

* * *

Noaptea, Fern ascultă sunetul pașilor pe coridor. Ușa nu era încuiată, iar ea nu se aștepta cu adevărat să audă pașii, dar știa că, dacă-i auzea, nu s-ar fi repezit să răsucescă cheia în broască!

Era îndrăgostită de soțul ei! Acum o știa! Era îndrăgostită cu neputință, la disperare, și se simțea apăsată și copleșită la gândul că, dacă din dragostea ei nu se alegea nimic, tot restul vieții avea să-i fie la fel de sumbru și arid ca grădina din dreptul ferestrei.

În seara aceea, Robert îi spusese că se gândise serios la viitorul lui Étienne și se hotărâse să nu mai insiste asupra carierei de medic. Discutase cu el, convingându-se că visul lui Étienne era într-adevăr acela ca într-o bună zi să aibă o fermă. Prin urmare, avea să se înscrie la un colegiu agricol, rămânându-i sarcina de a justifica această hotărâre.

Étienne a fost atât de încântat la auzul veștii, încât pentru prima dată a uitat să se comporte ca și cum atitudinea lui față de viață ar fi fost una de cinism neabătut. Robert i-a explicat clar că totul se datora intervenției lui Fern, iar tânărul își exprimă recunoștința printr-un discurs de mulțumire, prezentându-și chiar și scuze pentru ocaziile când îi pusese răbdarea la atât de grea încercare.

— Nu mă codesc să recunosc că nu găseam necesară prezența ta aici, mărturisi el, zâmbindu-i cam răutăcios. De fapt, Rosmarin și cu mine ne-am dat toată silința să ne debarasăm de tine... Dar, se pare, a fost norocul nostru că n-am reușit!

Fern se întreba ce planuri avea Robert și cu Rosmarin, dar deocamdată nu dorea decât să-i mulțumească pentru că o ascultase. După ce rămaseră singuri, îi spuse, cu o voce cam întretăiată, cât se bucura că-l convinsese să se răzgândească.

Robert ridică din umeri.

— Nu sunt chiar atât de încăpățânat cum mă cred unii... sau, cel puțin, nu tot timpul!

Zâmbi cu acea expresie șmecheră care apărea uneori pe chipul lui Étienne, apoi se uită la ceasul lui Fern și la cel de pe consolă.

— Cred că ar fi timpul să ne ducem și noi la culcare, pentru că mâine dimineață trebuie să mă scol devreme. Teamă mi-e că sunt așteptat la Paris...!

— O, nu! exclamă Fern.

Un moment, i se păru că Robert o privea cam ciudat.

— Ba mă tem că e „o, da!”... Am de rezolvat diverse probleme și, deși mi-a făcut plăcere scurta vacanță, până la urmă întotdeauna trebuie să răspund la chemarea datoriei, să știi!

Fern își privi mâinile, atât de dezamăgită încât îi era teamă să nu se dea de gol.

— Da, așa cred... spuse ea.

Robert porni spre fereastră, unde trase în lături o draperie de catifea, privind afară, în noapte.

— Cred că iar ninge, remarcă el. Deși foarte puțin...

— Drumurile vor fi... sigure pentru șofat? Întrebă Fern, cu vocea cam întretăiată.

Întorcând capul spre ea, Robert o privi peste umăr. Gura i se arcui într-un zâmbet ciudat.

— Absolut sigure. Una la mână, sunt un șofer cu multă experiență, și niciodat nu conduc imprudent.

„Nici chiar când arzi de nerăbdare să te întorci la Paris...?” întrebă în sine ea Fern, abătută.

Evident, se grăbea să se întoarcă la Mademoiselle de Courville!

Însă chiar și așa, după ce ajunse în camera ei speră, împotriva oricărei rațiuni, că ceva avea să-l împiedice să plece. Poate că zăpada urma să fie prea mare, sau mașina refuza să pornească, sau... s-ar fi răzgândit pur și simplu!

Dimineața, însă, cerul era senin, pe alee nu mai rămăsese deloc zăpadă, iar Robert plecase deja. Îi lăsase lui Fern un bilet scurt:

„Au revoir, ma petite! Să nu faci niciun lucru cu care n-aș fi de acord, în lipsa mea...” Fern se întrebă ce voia să spun cu asta. „Voi reveni, cred, peste două săptămâni”.

Capitolul 11

Dar, ca de obicei, trecu o lună până când Robert veni din nou, iar atunci o făcu numai fiindcă Rosmarin contractase o răceală gravă care evoluase aproape peste noapte în pneumonie.

Fern i-a telefonat la apartamentul din Paris - lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată - și a cerut cu soțul ei.

Vocea de la celălalt capăt al firului, pe care la început o crezuse a servitoarei, părea vag familiară... joasă, puțin răgușită, cu o intonație deosebit de atrăgătoare. Și deodată, Fern își dădu seama că era vocea lui Mademoiselle de Courville.

— A, sigur că-l chem, spuse Denise imediat ce află că era ceva urgent. Toată ziua a fost foarte ocupat, dar acum cred că e liber...

Fern își mușcă buzele. Era evident de ce Robert își găsea atât de puțin timp ca să vină la Les Muguets, când fascinanta franțuzoaică obișnuia să-i dedice câteva ore pe zi, probabil în fiecare zi a săptămânii.

Robert, când veni la telefon, se arătă îngrijorat pe dată și vru să știe ce spusese medicul și cum era tratată sora lui vitregă.

Fern îi spuse că doctorul nu era îngrijorat atât de boala actuală, cât de starea generală de sănătate a lui Rosmarin. Nu era în niciun caz atât de rezistentă pe cât ar fi trebuit să fie o fată de vârsta ei, motiv pentru care pneumonia evoluase atât de rapid. Nu reacționa favorabil la antibioticele moderne, iar motivul putea fi acela că era atât de debilă.

— Vin imediat, spuse scurt Robert. Nu te pot lăsa singură la Les Muguets, cu povara asta pe cap.

— E și Étienne cu mine, îi aminti Fern. M-a ajutat mult în ultimele două zile și două nopți.

— Trebuia să mă anunți mai curând, îi reproșă destul de sever Robert. De ce Dumnezeu a trebuit să aștepți până când doctorul s-a gândit că ar trebui să fiu informat?

— N-am vrut să te deranjez dacă nu era absolut necesar, replică Fern.

Robert scoase o exclamație cam neclară, iar din apropiere se auzi vocea Denisei, vorbindu-i neliniștită:

— Ce este, chéri? Doar nu trebuie să pleci imediat...?

— Ajung acolo mâine dimineată, îi spuse scurt Robert soției sale. Dacă conduc toată noaptea, în zori ajung la voi.

Étienne, care stătea în apropiere, ridică sprâncenele când convorbirea luă sfârșit.

— Vine?

— Da.

Cuvântul suna mărunț și neînsemnat, ca o pietricică aruncată în adâncuirile unui lac tăcut.

— Pleacă aproape imediat.

— Bine, răspunse Étienne. Ai să te simți mai bine când ajunge aici, să știi. Și ar fi trebuit să vină de câteva zile...

Se încruntă, cu sprâncenele negre îmbinându-i-se la rădăcina nasului.

— Dar așa ceva e tipic pentru Robert, când e la Paris! Numai grijile lui contează! Totuși, m-aș fi așteptat să-și aducă aminte că ești soția lui și...

Se întrecurse, dându-și seama că-l luase gura pe dinainte și, într-o încercare de a se scuza, o strânse ușor de umăr.

— Important e că vine.

— Între-adevăr, răspunse Fern.

Étienne o privi pieziș, neliniștit.

— La noapte, tu du-te și te culcă, am să veghez eu. Azi-noapte ați stat de veghe tu și Yvette, și n-o puteți face în fiecare noapte. Robert n-o să se bucure dacă te găsește arătând de parcă tu ai fi următoarea victimă, încheie el, încercând să adopte o atitudine glumeață.

Fern, însă, nici nu voia să audă ca Étienne să stea nedormit o noapte.

— Mâine vine o soră, și nu mă deranjează deloc să stau trează. Și-n plus, în după-amiaza asta am stat mult

timp culcată și sunt perfect odihnită.

* * *

A doua zi dimineață, la ora șase, când Robert sosi, Fern arăta într-adevăr odihnită, deși era extrem de palidă. Yvette o schimbase dându-i posibilitatea să facă o baie, iar părul îi era pieptănat și strâns într-un coc la ceafă. Rujul pe care și-l aplicase cam în grabă părea să-i accentueze paloarea.

Robert o luă de umeri și o privi atent în lumina slabă a felinarului din hol.

— Hmm... murmură el, e clar că ar fi trebuit să vin mai repede! Am impresia că nu ai prea multă minte, micuțo!

Fern își feri fața, nemulțumită că o studia astfel.

— Ți-am explicat la telefon că n-am vrut să te deranjez. Probabil că aveai o mulțime de probleme, iar Mademoiselle de Courville a spus că ieri ai fost foarte ocupat.

— A... făcu el încet, cu un înțeles ascuns parcă; apoi îi dădu drumul, cu expresia schimbându-i-se drastic. Mă duc s-o văd pe Rosmarin? întrebă, cu un formalism exagerat.

Rosmarin avea mai puțină temperatură în dimineața aceea, iar Fern se temea ca Robert să nu spună ceva care i-ar fi făcut-o să crească din nou... Dar nu avea de ce să se îngrijoreze, căci când ieși din cameră, Robert deschise larg ușa, iar ea, privind înăuntru, văzu că bolnava dormea liniștită.

— I-am spus ceva plăcut și a adormit, spuse el.

Apoi, revenind la tonul dinainte, distant și formal, adăugă, atingându-și țepii de pe bărbie:

— Cred că mă voi duce să fac o baie și să mă bărbieresc. Am condus toată noaptea și nu arăt deloc

prezentabil.

Fern, pentru care ar fi fost mult mai prezentabil dacă-și lăsa barbă, simțea o dorință chinuitoare de a se ocupa de el, îngrijindu-l și răsfățându-l, cu atât mai mult cu cât în ochii lui se citea o anumită încordare pe care nu-și amintea s-o mai fi văzut. Dar, după răceala cu care o tratase, nu voia să riște un refuz, și simțea că atmosfera dintre ei devenea tot mai înghețată.

Se strecură în camera lui Rosmarin pe când Robert își lua micul dejun. Fata dormea adânc. Medicul, când sosi, fu mult mai satisfăcut, declarând că pacienta nu era chiar în afară de orice pericol, dar starea ei începuse deja să se amelioreze considerabil. Robert îl chemă în bibliotecă, unde ținură o consultație prelungită, după care plecă la Sainte Marthe să ia prânzul. Fern nu-l mai văzu până seara, iar între timp schimbă câteva cuvinte cu Rosmarin, care se trezise din somn mult mai întrebătă și dornică să afle dacă nu cumva visase vizita lui Robert.

— Am senzația că l-am văzut azi-dimineață, dar nu-s foarte sigură...

— L-ai văzut într-adevăr, o asigură Fern.

Ochii fetei se luminară.

— O, deci n-a fost doar un vis! S-a așezat lângă mine și mi-a promis o vacanță lungă, imediat ce am să mă vindec.

Strânse cu putere mâna lui Fern.

— Vom pleca amândouă împreună, într-un loc care o să ne placă.

— A, da? întrebă cu blândețe Fern, amintindu-și de ceea ce-i spusese Robert.

— Azis că va vorbi cu doctorul, ca să-i ceară sfatul, șopti Rosmarin cu voce răgușită. Crezi că l-a și consultat?

— N-aș fi deloc surprinsă, replică Fern, adăugând că,

după părerea ei, Rosmarin n-ar fi trebuit să mai vorbească, ci să încerce să mai doarmă.

Fata, însă, îi trase mâna spre ea.

— Dacă plecăm împreună o să fie frumos, nu? Unde ți-ar plăcea să mergem, Fern? La mare ar fi frumos, dar acolo e cam frig iarna, nu? Și vom vedea atât de multe locuri, n-aș vrea să fie doar o țară oarecare...

Genele îi tremurară, pleoapele-i coborâră peste ochi și adormi din nou.

Fern îi potrivi pătura, îi dădu la o parte părul umed de pe frunte, apoi ieși tiptil din cameră.

În hol îl întâlni pe Robert, care mergea spre sufragerie. Yvette bătuse gongul, foarte încet, așa că Fern nu-l auzise, dar Robert îl așteptase, îmbrăcat foarte elegant, în costumul închis la culoare și cămașa imaculată. Étienne - profitând de ocazie, o dată ce fratele său se întorsese, gata să-și preia rolul de stăpân al casei - plecase în vizită la niște prieteni.

În prima parte a cinei, Robert fu foarte tăcut, iar în continuare se mulțumi să pună diverse întrebări despre sora lui și boala acesteia. Abia când se retraseră în salon, iar Fern începu să toarne cafeaua, menționează vizita de dimineață în camera lui Rosmarin și promisiunea pe care i-o făcuse.

— În acel moment, era doar o promisiune, recunosc el, căci știam, desigur, că trebuia să-l consult pe domnul doctor Lejeune înainte de a putea începe să fac planuri serioase. Dar, după discutând cu el, am aflat un lucru foarte important. Rosmarin are multă energie și, cu o îngrijire atentă, în curând se va însănătoși complet. Însă nu i-ar face bine deloc să-și petreacă restul iernii aici, la Les Muguets. Prin urmare, imediat ce va putea să călătorească, intenționez să vă trimit pe amândouă într-o

mică stațiune montană din Elveția.

— A... făcu Fern. A, da...?

Din cine știe ce motiv, nu reușea să se entuziasmeze.

— Și eu am stat acolo adesea și, în perioada asta a anului, nu e plictisitor deloc. Și veți avea mult soare...

Se întrerupse, luând o țigară, pe care o răsuci gânditor între degete înainte de a o aprinde.

— Nu știi dacă schiezi sau nu...

— N-am avut niciodată ocazia să învăț, replică Fern.

Robert dădu din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns.

— Ei bine, vei învăța curând... Și Rosmarin, de asemenea, imediat ce-o să se pună pe picioare. E un exercițiu fizic ideal și, întrucât pari cam stresată în momentul de față, vei avea numai de câștigat.

Își duse țigara la buze, aprinzând-o, și o privi pe Fern cu ochi de nepătruns, prin primul nor de fum.

— Mă tem că ultimele câteva zile te-au cam obosit, așa că ți-ar prinde bine și ție o schimbare...

— Nu e nimic în neregulă cu mine, afirmă Fern, deși se putea gândi la destule lucruri care erau în neregulă cu ea... cu stilul ei de viață... cu căsnicia, cu perspectivele ei de viitor!

Robert își scutură scrumul țigării.

— Cred că, peste vreo două săptămâni, veți putea pleca.

— Și cât timp vom lipsi? întrebă Fern.

Cu un gest tipic franțuzesc, soțul ei ridică din umeri.

— Dacă starea lui Rosmarin se va ameliora constant, câteva săptămâni, sau chiar luni. Hotelul e foarte confortabil și veți întâlni oameni cu care va fi plăcut să stați de vorbă... Va fi o schimbare binevenită.

— Sunt sigură c-o să-mi facă plăcere, replică rigid

Fern, având senzația că-i înțepeniseră mușchii gâtului. Dar, desigur, ceea ce contează e numai sănătatea lui Rosmarin.

Robert rămase tăcut câteva secunde, iar Fern observă cât se schimbase după zilele intime de la Crăciun. O cuprinse o nefericire cumplită, simțind că-i venea rău.

Elveția... Iar el, desigur, avea să rămână la Paris!

Ridicându-se, Robert începu să se plimbe prin încăpere. Îi vorbi peste umăr:

— Voi face toate aranjamentele necesare, desigur. Vă va fi mai comod să călătoriți cu avionul, iar înainte de asta veți avea nevoie să stați vreo două zile la Paris, ca să vă echipați cu îmbrăcăminte potrivită. Sau ai prefera să vă faceți Denise cumpărăturile...?

— N-aș prefera, răspunse Fern fără ezitare.

Întorcându-se spre ea, Robert o privi drept în față.

— Foarte bine. Atunci, voi aranja cu cazarea la hotel. Apartamentul meu nu e destul de mare ca să vă simțiți bine amândouă, tu și Rosmarin...

Robert îi susținu privirea, fără șovăire.

— N-ai o cameră de oaspeți? îl întrebă ea.

— Am una, dar e de o singură persoană.

— A... înțeleg.

Un moment, buzele lui se răsfrânseră într-o expresie foarte neplăcută. Pe chip i se citea un dispreț rece și cam nemilos.

— Aș putea-o întreba pe menajeră, desigur, dacă ar avea vreo obiecție să se culce pe canapeaua din salon, continuă el. Dar, din moment ce noi doi suntem căsătoriți, s-ar putea să i se pară cam ciudat! Multor oameni li s-ar părea ciudat!

Fern nu mai avea nimic de spus. Îi ceru numai s-o scuze, întrucât dorea să se ducă la culcare, fiind foarte obosită.

Capitolul 12

O lună mai târziu, Fern stătea pe balconul camerei ei din hotelul elvețian, scriindu-i mătușii sale Bettina și încercând să găsească ceva de spus.

Mătușa Bettina avea o viață foarte plicticoasă, iar faptul că în ajun sosise la hotel o baronesă austriacă, împreună cu o jumătate de duzină de câini dachshund miniaturali și o secretară deprimată rău, printre ale cărei atribuții figura și plimbarea zilnică a dachshunzilor, ar fi fost mult mai interesant pentru ea decât cele mai pitorești descrieri despre Wetterhomgruppe sau lumina roz-trandafirie care scălda piscurile în asfințit și se numea Alpenrosa.

Fern știa că n-avea să uite niciodată cele două zile petrecute la Paris, înainte de a decola spre Elveția, cu Rosmarin. Acestea trecuseră într-un iureș de cumpărături, lăsându-i foarte puțin timp ca să aprecieze așa cum se cuvenea eleganța hotelului unde Robert le rezervase un apartament somptuos. Își găsisese timp să ia prânzul cu ele, dar seara cinau singure – în salonul apartamentului, întrucât Rosmarin era convalescentă încă. Mademoiselle de Courville își făcuse apariția încă de când sosiseră, ajutându-le considerabil să-și aleagă canadiene și vorlagers, precum și alte articole esențiale pentru un sejur în Alpi. Fără ea, era Fern nevoită să recunoască, n-ar fi avut nici cea mai vagă idee ce să cumpere.

Printre ieșirile la cumpărături, Denise de Courville stătuse cu Rosmarin, în timp ce Fern îi făcuse o vizită celui mai râvnit coafor din Paris, cedând ispitei neașteptate de a se tunde foarte scurt. Când ieșise, cu fiecare fir de păr sclipindu-i de parcă ar fi fost pudrat cu pulbere de aur, în urma unei spălături de recondiționare foarte scumpe, și cu o formulă de machiaj complet nouă, aplicată în timp ce o

altă asistentă îi făcea manichiura, semăna atât de puțin cu vechea Fern încât Rosmarin tresări vizibil la apariția ei.

— Dar arăți superb! declară ea încântată. Absolut senzațional!

Robert, sosind la ceai, o privise mai întâi uimit, apoi cu o furie rece.

— Ce Dumnezeu ți-ai făcut la păr? întrebă el. Cum ți-ai permis să te tunzi așa?

Fern avusese o extraordinară senzație de triumf. Întrucât noua coafură fusese creată anume pentru ea, se simțea ca o ființă cu totul nouă, mai sigură pe sine, oarecum, mai puțin vulnerabilă. Iar la vederea feței lui Robert, a indignării înghețate din ochii lui, și la auzul nemulțumirii nedisimulate din glas, fusese extrem de satisfăcută.

Înainte, fusese genul de soție pe care lui Robert îi plăcea să o țină în planul doi - atrăgătoare, dar nu spectaculoasă. Acum, pentru prima oară în viața ei, se simțea spectaculoasă și știa că și Rosmarin era de aceeași părere, ba chiar și Denise de Courville, care o privea cu un amuzament ciudat în ochi ei negri.

— Uneori, e bine să-ți înnoiești personalitatea, chérie, murmură ea.

Robert, însă, explodează din nou.

— Nu sunt de acord. Trebuia să mă consulți...

Se plimba nervos prin cameră, apoi veni spre Fern și o luă de umeri, privind-o lung, contemplativ.

— Aveai un păr foarte frumos, spuse el scurt. Întotdeauna ți-am admirat părul...

După care se duse la fereastră, întorcându-le tuturor spatele.

Denise avu un mic zâmbet misterios.

— Ei, haide, Robert, îl chemă ea luându-l de braț.

Fata e tânără și absolut fermecătoare... Are dreptul să arate cât mai atrăgător posibil! Și-n plus, pleacă în vacanță... Doar nu-i poți pretinde să stea toată ziua singură, plictisindu-se, numai fiindcă tu nu vei fi acolo ca să-i admiri pletele! Știi din experiența sporturilor de iarnă că hotelurile sunt pline de tineri atrăgători care preferă bretonul ăsta încântător și un asemenea ruj exotic. Pe lângă el, al meu pare de-a dreptul anemic!

Robert dădu un răspuns exploziv în franceză, întorcându-se cu o privire furioasă spre ochii fascinantei franțuzoaice care stătea lângă el. Aceasta îi atinse buzele cu degetele, ușor, muștrător.

— Gata, gata, chéri! murmură ea încet. Nu strica totul! Spune-i lui Fern ce bine-i stă!

Dar, înainte ca Robert s-o facă, intră vesel în salon Étienne, care-și petrecea cele două zile la un prieten din Paris, și se prefăcu absolut copleșit de transformarea prin care trecuse cumnata lui.

— Dar e fabulos! declară el, cu un fluierat de admirație. În veci n-aș fi crezut...

Imediat, se corectă:

— Sau, mă rog, aș fi crezut... Dar, totuși, e un șoc destul de mare.

Îi aruncă o privire lui Robert, aproape cu nedumerire.

— Mă mir că ai curaj s-o lași să se ducă atât de departe de tine, Robert, remarcă el. Dacă o pierzi, să știi că numai tu vei fi de vină...

Apoi, zâmbindu-i lui Fern cu obrăznicie:

— Totuși, întrucât eu sunt cel care va escorta această întruchipare a frumuseții, arată el sper sora lui, căreia îi purta o afecțiune sinceră în adâncul inimii, nu văd ce motive aș avea ca să mă plâng! Îmi voi face datoria cu

plăcere, acum și pe viitor!

— Cu condiția să nu uiți că ai și tu anumite responsabilități, îl preveni Robert. Eu nu pot părăsi Parisul în momentul de față, altfel n-ar fi nevoie de tine. Dar sper să ai grijă de fete la fel de bine cum aș face-o eu, dacă le-aș însoți.

— Evident, răspunse Étienne cu o lucire cam misterioasă în ochi. Evident... repetă el.

Robert îi conduse la aeroport, promițând să țină legătura prin telefon. Fern îl asigură că avea să-l informeze cu regularitate, fără a îndrăzni să se uite la el când îi întinse mâna la despărțire. Își simți degetele strânse într-ale lui și-l auzi vorbindu-i încet:

— Distracție plăcută, ma petite...

Continuând să-i țină mâna într-a lui, Robert o privea lung, parcă puțin mai palid la față.

— Distracție plăcută, dar nu prea plăcută, dacă înțelegi ce vreau să zic... completă el cu un zâmbet cam strâmb.

Fern înțelegea perfect. Și, o clipă, inima îi crescuse de speranță.

— Au revoir, salută îl în sfârșit, cu glasul cam îngroșat, dându-i drumul.

N-ar fi trebuit să se lase amăgită și în niciun caz nu trebuia să-și facă speranțe atât de absurde...

* * *

Încă se mai lupta cu scrisoarea pentru mătușa Bettina, când Rosmarin ieși pe balcon, spunându-i că avea o veste pentru ea. Părea foarte emoționată și îi ceru să ghicească cine tocmai sosise la hotel, într-o sanie cu zurgălăi trasă de un cal.

Fern își simți inima tresărind în piept.

— Nu cumva...?

Fata clătină din cap, cu puțină părere de rău când văzu cum se înroșiseră obrajii cumnatei sale.

— Nu, nu e Robert.

De dezamăgire, Fern simți că-i venea rău. Dacă nu era Robert, n-o mai interesa să ghicască. Doar dacă nu cumva... Și, de data asta, simți un gol în stomac.

— Mademoiselle de Courville?

— Nici.

— Mă tem că trebuie să mă dau bătută. Nu-mi mai vine nimeni în minte.

— Nici măcar Monsieur Thurston?

— Monsieur Thurston!?

Rosmarin zâmbi triumfător.

— Ți-l amintești, nu-i așa? Englezul care s-a purtat așa de drăguț cu tine când l-a adus Robert la Les Muguets! Pe-atunci, mi-am spus că era mare păcat că te măritaseși cu Robert, pentru că Peter Thurston e exact genul de bărbat cu care ai fi putut să te măriți dacă... În fine, dacă nu erai deja măritată cu Robert!

Dintr-odată, Fern se simți inexplicabil de jignită. Numai din cauza lui Rosmarin se măritase cu Robert, distrugându-și restul vieții, iar acum fata o sâcâia cu aproporuri la căsnicia pe care ar fi putut-o avea dacă era mai încăpățânată și mai rațională.

Nu că Peter Thurston ar fi avut vreo legătură cu iritarea ei neașteptată, căci nu știa aproape nimic despre el, iar faptul că se purtase frumos cu ea nu însemna că, dacă ar fi fost liberă, ar fi ținut-o minte după plecarea de la Les Muguets.

— Te tachinam, bineînțeles, îi spuse repede Rosmarin, observându-i expresia; se apropie de ea și-i puse o mână pe umăr. Dacă nu te măritau cu Robert, acum n-ai mai fi făcut parte din familie, adăugă ea cu simplitate.

Fern își regăsi imediat buna dispoziție, deși zâmbetul pe care i-l adresă fu cam răutăcios.

— Ei bine, nu vreau să mai aud nicio vorbă despre condescendența lui Monsieur Thurston de a încerca să se poarte frumos cu mine, spuse ea pe un ton de reproș. În primul rând, sunt măritată, iar în al doilea rând, probabil că nu i-ar plăcea nici lui să audă. Ești sigură că va sta aici?

— Bineînțeles! L-am văzut când a sosit... ți-am spus doar! Și am vorbit cu el, în vestibul!

— Deci, te-a recunoscut? N-a fost surprins să ne găsească aici?

— Ba da, așa a spus. Zicea că vine aici de ani de zile, la fel ca Robert.

— Și n-a avut nici cea mai vagă idee că... suntem și noi aici?

— Nici cea mai vagă idee - sau, cel puțin, așa a spus el. I-am spusă am fost bolnavă, și nu i-a venit să creadă...

Se privi un moment în oglindă.

— Nu-i așa că mi-am revenit complet? Eu, cu siguranță, așa mă simt! Să sperăm că Robert ne va lăsa să stăm aici cât mai mult. Nu vreau să mă întorc la Les Muguets - ce zici?

Fern fu scutită de a răspunde, descoperind că întârziaseră deja cu un sfert de oră la masă, așa că se rujă în grabă și porni împreună cu Rosmarin spre lift. Când intrară, sala de mese era destul de plină, dar lui Fern nu-i fu greu deloc să-l recunoască pe bărbatul care stătea la o masă din colț, în diagonală față de masa ei, a lui Rosmarin și a lui Étienne. Părea să privească spre ușă, iar ochii albaștri i se luminau când Fern, văzându-l, se înroși ușor și-l salută cu o ușoară înclinare a capului.

Peter Thurston veni spre ele și le propuse să bea o cafea împreună. Arăta remarcabil, bronzat, în formă, și

declară că era încântat să le găsească acolo, mai ales întrucât nici nu visase să aibă un asemenea noroc.

— Mai că nu mi-a venit să-mi cred ochilor, când am văzut-o pe Mademoiselle Rosmarin, imediat după ce semnasem în registru, spuse el. L-am întâlnit pe Robert acum câteva zile, la Paris, și nu mi-a spus că sunteți aici. Cred că nici eu n-am menționat că veneam...

Și zâmbi atrăgător, arătându-și dinții albi și regulați.

— Mă simt puțin cam vinovat pentru că am plecat în vacanță când el era atât de ocupat. Se pare că i se apropie un caz foarte important, și l-a acceptat. Deci, următoarele câteva săptămâni îl vor pune la grea încercare.

Fern simți că inima îi cădea printre măruntaie, cu o dezamăgire care-i dovedea cât de naivă și chiar prostească fusese prefăcătoria ei cum că nu voia să-l vadă pe Robert.

Sigur că voia să-l vadă! Numai la el se gândea, din clipa când deschidea ochii, dimineața, până seara, înainte de a adormi.

Era atât de dezamăgită, încât i se citea pe față, iar când luă țigara pe care i-o oferea Thurston, mâna îi tremura. După ce Rosmarin și Étienne se scuzară, pentru a pleca pe părțile lor favorite, Thurston îndrăzni s-o întrebe:

— Când l-ai văzut ultima oară pe Robert? Înțeleg că a trecut pe-aici de când ați sosit, nu? Probabil v-a ajutat să vă instalați...

Fern clătină din cap.

— Nu, am...

Nu putu duce fraza până la capăt.

Sprâncenele lui Thurston se înălțară.

— Și de cât timp sunteți aici?

— De-o lună și ceva. Aproape cinci săptămâni.

Nu fu nevoie de mai mult pentru ca Thurston să înțeleagă de ce făcuse o gafă spunând că Robert acceptase

noul caz.

Buzele i se subțiară.

— Mă rog, întrucât eu am venit pentru câteva săptămâni, și probabil te-ai plictisit de compania tinerilor, ar exista vreun motiv ca să nu facem unele lucruri împreună, să schiem de pildă, și așa mai departe? Nu știu cât de avansată ești, dar eu m-am cam dezobișnuit și s-ar putea să am nevoie de câteva lecții. Dacă nu te deranjează compania unui chior slab, în curând am să-mi revin, și-atunci o să le-arătăm noi localnicilor ăstora de ce-s în stare britanicii când își pun mintea.

Îi zâmbea încurajator, iar Fern răspunse imediat, deși fără prea multă convingere:

— A, dar și eu sunt o schioare foarte slabă... Nu-s în stare să prind șpilul, cum reușește aproape toată lumea după o lecție, două. Și-apoi, mi-e frică de căzături, așa că am căzut de mai multe ori decât oricare alt elev al instructorului, de când am venit aici.

— Nervii sunt de vină, comentă Thurston. Și lipsa completă de încredere în forțele proprii.

Fern zâmbi amărâtă.

— Orice-ar fi, nu ajung foarte departe. Rosmarin și Étienne sunt minunați... Étienne mai ales. Va participa aproape sigur la câteva competiții, cât timp suntem aici. Rosmarin ar dori și ea, dar cred că încă nu s-a întremat suficient...

— Eu în locul tău n-aș răsfăța-o prea mult pe domnișoara asta, remarcă sec Thurston. Mie mi se pare că și-a revenit destul, iar când i-am cunoscut la Les Muguets, pe ea și fratele ei, mi-au făcut impresia că nu le-ar strica puțină disciplină.

Fern se înroși în obraji, dar sări imediat să ia apărarea tinerilor ei cumnați.

— Étienne nu e chiar atât de obraznic pe cât pare, iar Rosmarin a devenit mult mai drăguță decât când am cunoscut-o... Înainte, a fost prea mult sub influența lui Étienne. Amândoi sunt foarte sensibili și au nevoie de multă afecțiune și înțelegere, dar Robert nu avea posibilitatea să le-o asigure, până când m-am căsătorit cu el. Acum, desigur, lucrurile s-au schimbat...

— Pentru tine, sau pentru ei? se interesă Thurston, pe același ton sec.

Fern roși din nou, și mai intens.

— Pentru toată lumea, cred.

— Inclusiv pentru Robert?

Pentru a evita o situație care devenea tot mai jenantă, Thurston se ridică, arătând spre ferestre.

— Hai să mergem afară, propuse el, și să uităm de orice alte probleme, concentrându-te pentru a te ajuta să-țiții echilibrul pe schiuri.

Apoi continuă, cu o exclamație aproape băiețească:

— Când am plecat din Paris, nici nu bănuiam că mă aștepta ceva atât de plăcut! E adevărat că te-ai tuns, adăugă el clătinând din cap, dar te iert, dacă-mi promiți să-i dai cu tifla instructorului și, pe viitor, să mă ascuți numai pe mine.

Spre surprinderea ei, Fern constată că putea să râdă de glumele lui.

— Ar trebui să insist să accepți taxa pentru inițiere, replică ea, în timp ce ieșeau împreună din sala de mese. Dar cred că așa ceva ar fi mai prejos de demnitatea dumitale, nu?

Thurston nu mai slăbea din ochi capul blond-auriu aflat lângă umărul lui.

— Totuși, îmi place, murmură el.

Fern conchise că se referea la noua ei tunsoare.

Capitolul 13

În următoarele câteva zile au petrecut multe ore împreună, mai ales în aer liber. Vremea rămăsese perfectă pentru schi și, poate pentru că-i inspira o anumită încredere, Fern a constatat că Peter Thurston o ajuta să progreseze mult mai rapid decât oricare alt instructor de până atunci.

Étienne și Rosmarin n-au întârziat s-o aplaude pe Fern când a devenit evident că putea măcar să se țină pe schiuri. Ba chiar, Étienne a încurajat-o dându-i de înțeles că, dacă-și vedea serios de treabă, putea să intre în probele de preselecție.

— Dacă Monsieur Thurston își vede serios de treabă, vrei să spui, replică Fern, profitând de ocazie ca să se răstoarne într-o parte – așa cum făcuse de-atâtea ori în trecut – căzând grămadă la picioarele lui Peter Thurston.

Acesta o ridică la loc fără greutate și întrebă, în timp ce Rosmarin chicotea, Étienne râdea, iar Fern se înfuria pe sine însăși, de ce insista să-l numească „Monsieur Thurston”.

— Dacă mai continui, voi fi nevoit să-ți vorbesc cu „Madame Saint-Cère”, protestă el.

Fern, care niciodată nu-și spusese în sinea ei „Madame Saint-Cère”, făcu o mutră cam perplexă. Peter îi potrivi clăparul chiului stâng, asigurându-se că stătea bine în legături, apoi își scutură mâinile de zăpadă, zâmbindu-i.

— Deci, cum să fie? „Fern”, sau „Madame Saint-Cère”?

— Fern, desigur, răspunse ea, în obraji cu o roșeață care o făcea să arate și mai atrăgătoare în pantalonii negri și puloverul alb. De fapt, ori de câte ori mă numește cineva „Madame Saint-Cère”, mă întreb dacă nu face vreo confuzie.

Chipul lui Peter deveni de nepătruns, în timp ce-și privea mâinile bronzate.

— Deci, de-acum încolo suntem Fern și Peter, da?

Fern dădu din cap, simțindu-se încălzită de atitudinea lui prietenoasă, gata să consimtă la orice sugestie.

Apoi își dădură împreună drumul pe pârție, iar Rosmarin și Étienne rămaseră privindu-i până ajunseră într-o pădurice de brazi, unde se adăpostiră de lumina orbitoare a soarelui.

Când nu schiau împreună, stăteau pe terasa hotelului sau în saloane. Se uitau amândoi la patinaj și la alte sporturi de iarnă, iar seara dansau în sala de bal a hotelului.

Uneori, Fern se simțea cam neliniștită, ba chiar ușor oripilată de ușurința cu care se lăsase purtată de acel delicios iureș evazionist. Avea vaga bănuială că oamenii comentau... în special una sau două domnișoare bătrâne. Deși n-o văzuseră niciodată în compania unui soț, în general se subînțelegea că avea unul la Paris... un distins avocat francez, după cum le destăinuia o domnișoară bătrână celorlalte. Și, în orice caz, era Madame Saint-Cère, iar Peter Thurston părea un calibatar foarte eligibil.

Și nu era nevoie decât să le arunce o singură privire pentru a-și da seama că se îndrăgostite de ea până peste cap!

Rosmarin, cel puțin, așa credea, precum și Étienne. S-au sfătuit, dorindu-și ca lui Robert să-i vină ideea de a le face una dintre vizitele lui fugitive. Chiar și o vizită de câteva ore ar fi putut avea unele rezultate...

Deși Rosmarin, devenind tot mai stânjenită, tindea să aibă îndoieli.

* * *

Fern se schimbaseră atât de mult, devenind mult mai

sigură pe sine, mai plină de viață, mai îndrăgostită de viață. Pentru prima oară în viața ei, se simțea admirată – o stare tonică la care, de când era căsătorită, nici nu se mai gândise. Nu făcuse decât să privească în viitor, la o căsnicie care nu-i rezerva nicio surpriză...

Dar, din nefericire pentru Fern, Robert le-a făcut una dintre vizitele lui neanunțate... Numai că nu intenționa să fie o vizită fugitivă...

Rosmarin îl văzu prima, în holul hotelului, într-o seară după cină, când Peter Thurston se afla la hotel de aproape două săptămâni.

Scoase o exclamație de plăcere, dar și de îngrijorare acută, neașteptată. Robert venea spre ea și Étienne cu o expresie ușor întrebătoare, iar fata știu fără să i se spună că se întreba unde se afla soția lui și de ce nu erau toți trei împreună.

Rosmarin începu să gândească repede cum niciodată în viața ei n-o mai făcuse, dar nu găsi nimic de spus pentru a-l împiedica pe Robert să pornească în căutarea lui Fern, după ce avea să afle că nu era în camera ei.

— Salut! se opri el în fața lor, cu un zâmbet cam distrat; nici măcar n-o întrebă pe Rosmarin cum se mai simțea. Am impresia că sunteți singuri. Unde-i Fern? Am fost în camera ei, dar nu e nici acolo. O ajută pe vreo bătrână doamnă să-și depene lâna, sau ce face...?

În spatele lui, Fern, care tocmai intrase în hol, venind din sala de bal împreună cu Peter, scoase un mic sunet de nervozitate. Încercă să-și desprindă brațul din mâna lui Peter, care i-l ținea cu un gest posesiv, înainte ca Robert să-i vadă, dar degetele lungi ale englezului refuzară să-i dea drumul, iar când Robert se întoarse văzu că-i strâneau brațul ca și cum acolo ar fi fost locul lor firesc.

Pe chipul alert al lui Robert se succedară mai multe

expresii. În primul moment, făcu brusc ochii mari, apoi arătă plăcut surprins, la vederea lui Fern. După care, când își dădu seama că nu era singură, plăcerea se șterse, înlocuită de uimire. Recunoscându-l pe Thurston, uimirea fu înlocuită de stupefacție... și, în sfârșit, la vederea acelor degete care cuprindeau posesiv brațul soției lui, ștergerea totală a oricărei expresii îi disimulă complet sentimentele.

Ca și cum s-ar fi văzut doar cu câteva zile în urmă, i se adresă lui Fern pe cel mai firesc ton:

— Mi-e ușor să observ că te simți bine... Dar nu știam că ești și tu aici, Thurston!

Ochii lui străluceau rece ca zăpezile arctice.

— Ultima dată când ne-am întâlnit, nu mi-ai spus că aveai să-mi vezi în curând familia. Vă înțeleserăți dinainte, sau le-ai făcut o surpriză?

Thurston îl privi cu o expresie vicleană în ochii săi albaștri și se hotărî să recunoască adevărul.

— În niciun caz n-a fost un aranjament prealabil.

Fără tragere de inimă, eliberă brațul lui Fern.

— După cum știi, vin aici de ani de zile, și nici nu visasem să-ți găsesc aici soția, nici pe Rosmarin ori pe Étienne. N-am știut nimic despre boala surorii tale, dar trebuie să spun că ai făcut bine trimitând-o încoace... Pare să-și fi revenit complet, după părerea majorității oamenilor din hotel. Iar cât despre Étienne, el speră să strălucească la concursurile de schi...

— Nu zău? replică foarte încet Robert.

Inima lui Fern se strânse atât de tare, încât avu senzația că i se frângea în două, în timp ce-l privea. Părea obosit, cu gura crispată și ochii înfundați în cap. Schiță un mic gest impulsiv spre el, apoi se stăpâni și îi întinse mâna.

— Robert, se de nu ne-ai anunțat că urma să vii...? întrebă cacu o voce răgușită, îngrijorată, rugătoare.

Robert o privi un moment, rece, nepăsător.

— De ce? Ca să-ncepu să joci teatru pentru a-i duce de nas pe vizitatorii de-aici? Soția devotată care-și întâmpină soțul absent? Sunt sigur că ți-ar fi fost destul de greu să-ți joci foarte convingător rolul, când arăți mai mulțumită de viață decât te-am văzut vreodată!

Fern era îngrozită. Depart de a părea mulțumită de viață, arăta mai degrabă distrusă.

— Dar, Robert... începu ea, pe un ton de implorare.

Robert se întoarse în altă parte.

— Iertați-mă dacă vă părăsesc pentru a mă duce să mănânc ceva, spuse el. N-am pus nimic în gură, de la prânz, și mor de foame.

Și, întorcându-le spatele, porni spre ușile de sticlă ale restaurantului.

Capitolul 14

În seara aceea, Fern nu-l mai văzu pe Robert. După plecarea lui, privi în jur, cu o expresie neputincioasă și rugătoare, spre ceilalți trei, apoi o luă la fugă spre camera ei, orbită de durere.

A doua zi dimineată, Robert nu-și făcu apariția decât la mult timp după ce majoritatea celorlalți luaseră micul dejun și ieșiseră pe pârtiile de schi. Atunci li se alătură alor lui în cafeneaua unde-și beau cafeaua și uneori ceaiul de după-amiază, părând să se fi odihnit foarte bine peste noapte. Era mult mai calm, deși în niciun caz dispus să fie afabil.

Nu-i adresă comentarii semnificative decât lui Rosmarin, interesându-se despre sănătatea ei și părând satisfăcut de toate răspunsurile. Fern descoperi că nu avea intenția de a o privi în ochi și numai când ea făcea câte o remarcă oarecare îi răspundea indiferent, pentru ca apoi să schimbe deliberat subiectul.

După ce-și termină cafeaua, Robert ieși pe pârție și niciunul dintre ei nu-l mai văzu până seara.

În timp ce ieșea din mica și vesela cafenea, unde toți conversau voioși în afară de cei trei membri ai familiei Saint-Cère și Peter Thurston, acesta din urmă strânse mâna lui Fern, cu un aer pocăit.

— Îmi pare rău, spuse el, fără a-i privi fața nefericită. Nu mi-am dat seama că situația era... Sau, poate, îmi făcusem o impresie complet greșită!

* * *

După aceea, zilele au trecut conform unui program aproape neschimbat. Robert dormea până târziu, își făcea apariția în cafenea pe la orele unsprezece, apoi pleca să schieze. Era un schior mult mai bun decât oricare alt client al hotelului și în curând toată lumea vorbea că, dacă se înscria la concursuri, nimeni nu mai avea vreo șansă de a ocupa locul întâi. Silueta lui devenise familiară pe întinderile de zăpadă... îmbrăcat complet în negru - vorlagers și un hanorac încheiat până sub bărbie - și mlădios ca și cum n-ar fi avut niciun dram de grăsime în plus pe trup, cobora spectaculos pe pârție și aduna atât de mulți spectatori, încât instructorul de schi a început să se plângă că nu mai avea mușterii.

Fern, care era conștientă de privirile pe care i le aruncau ocazional oamenii, ca și cum s-ar fi întrebat de ce soțul ei stătea cu ea atât de puțin timp, era una dintre cele mai fidele spectatoare ale lui Robert. Ar fi dat orice ca să fi fost pregătită pentru sosirea lui la hotel și-și dădea seama că o evita numai din cauza impresiei greșite pe care și-o formase în seara venirii. Era adevărat că nu-i putuse pretinde să stea ca o floare ofilită în absența lui, dar era sigură că se așteptase din partea ei să nu uite că era Madame Saint-Cère! Și nu se îndoia că niciun moment nu

prevăzuse să-l găsească în același hotel pe Peter Thurston.

Își aminti, prea târziu, că Denise de Courville o prevenise, după weekendul la Les Muguets: lui Robert nu i-a plăcut deloc...!

Atunci, de ce-l mai invitase Robert pe Thurston la Les Muguets?

După un timp, se întâmplă lucrul de care se temuse. Sosi Denise, cu o mulțime de bagaje, iar Robert se umaniză peste noapte, devenind însoțitorul ei permanent. Probabil că Denise învățase să schieze încă dinainte de a ști să umble, căci era întru totul pe măsura lui Robert, imediat ce-și prindea schiurile la picioare. Era la fel de curajoasă ca el, la fel de neînfricată, și amândoi dădeau zilnic reprezentații superbe care adunau un public și mai numeros.

Denise, când nu schia, purta costume în culori vii, roșii și galbene, vizibile de la mare distanță, și era extrem de afabilă și prietenoasă cu Fern. Spre mirarea acesteia, chiar încercă să-l convingă pe Robert să manifeste puțin interes față de decizia soției lui de a renunța complet la schi, ceea ce însemna că nu mai avea nimic de făcut în timpul zilei, când ceilalți erau pe pârție.

Fern nu avea niciun chef să ajungă la mila lui Denise de Courville, oricât de binevoitor se purta cu ea. Cât despre Robert, când Denise îi propuse să-i dea el însuși câteva lecții, își privi soția ca și cum nu l-ar fi interesat mai mult decât Yvette și ridică din umeri, indiferent.

— Dacă Fern n-a învățat să schieze bine până acum, atunci nu cred că are prea mari aptitudini, spuse el. Las-o în pace. Nu mă îndoiesc că poate găsi alte lucruri cu care să se distreze.

Ochii căprui și strălucitori ai Denisei deveniră misterioși. Îi aruncă o privire lui Fern, zâmbindu-i. Apoi se

uită la Robert, stăruitor.

— Dar e atât de plicticos aici pentru ea, insistă. Cu siguranță, trebuie să se găsească vreun tânăr interesant care i-ar da cu plăcere lecții...?

Și privi vag în jur, ca și cum ar fi căutat un asemenea tânăr interesant.

— Am zis s-o lași în pace! se răsti tăios Robert. N-o să fie niciodată bună de nimic, așa că, pentru numele lui Dumnezeu, las-o-n pace! mai sunt și alte lucruri pe care poate să le facă - să croșeteze, că coasă, să-nvețe să-și dea pasiențe...!

Și plecă disprețuitor, cu pași mari, ca și cum Fern nici n-ar fi meritat să-și bată capul cu ea.

Cuvintele lui Robert o făcuseră pe Fern să se albească la față. În același timp, simțea cum îi creștea în suflet o furie surdă, neașteptată.

Denise îl luă pe Étienne deoparte și-i spuse câteva cuvinte, iar Étienne reveni ca să-i vorbească lui Fern.

— Nu-ți face griji, spuse el cam repezit. Voi avea eu grijă să-i faci o surpriză lui Robert!... Dar va trebui să cooperezi și să nu-ți mai fie frică! Ești dispusă să încerci?

Și adăugă mai încet, astfel încât să nu audă decât ea:

— Ca să-i faci o surpriză lui Robert...!

Fern se repezi să profite de ocazie. În câteva minute, singurul lucru de o importanță vitală pentru ea devenise acela de a fi o schioare expertă. Avea senzația că toți nervii sensibili din trup îi fuseseră biciuiți de disprețul din tonul soțului ei și de desconsiderația cu care o privise. O expediasse ca și cum ar fi fost complet neînsemnată, proastă, incapabilă, bună de nimic... Dar avea să-i arate ea! Cu ajutorul lui Étienne, avea să-i arate ea lui!

* * *

În comparație cu metodele blânde ale lui Peter

Thurston, Étienne era un instructor nemilos. În fiecare zi, când se întorceau la masă, Fern era atât de epuizată, lovită și tăvălită, încât rareori lua mai mult decât câteva înghițituri de cafea.

Robert o privea uneori nedumerit, comentând nu o dată despre înfățișarea ei răvășită, după ce se rostogolea pe zăpadă, iar Étienne trebuia s-o scuture cu ambele perechi de mănuși pentru a o face să arate cât de cât prezentabilă.

Când, cu o ocazie, Robert se interesă tăios ce făceau ea și Étienne, tânărul zâmbi și-i făcu lui Fern cu ochiul, spunând că asta era treaba lor.

După aceea, ca să nu mai fie luată la întrebări, Fern începu să mănânce în cameră și să stea cât mai mult culcată, pentru a-și reveni după eforturi și căzături.

Dar, în ciuda tuturor greutăților și neajunsurilor, Fern făcea progrese, chiar și Étienne recunoscând că, după câteva zile de încercări și greșeli repetate, începuse să-l mulțumească. Acest compliment a ambiționă și mai mult, făcând-o să nu mai precupețească niciun efort pentru a-i obține laudele.

Se hotărî să se antreneze asiduu în după-amiezile când Étienne și Rosmarin schiau împreună și alese o pârtie destul de periculoasă, pe care majoritatea schiorilor n-o frecventau.

Prima oară când încercă să coboare, i se desfăcu o legătură și, cu un singur schi în picior, se rostogoli pe pantă, până când se opri într-un troian de zăpadă. Reuși să se târască până la schiul desprins și să-l recupereze, prinzându-și-l de clăpar, după care își trase respirația și mai făcu o încercare.

Luă poziția cu mai multă atenție, amintindu-și toate sfaturile pe care i le dăduse Étienne, se asigură că n-avea

să se încurce cu bețele, ținându-le în unghiul corect, și tocmai se pregătea să se lanseze când un schior îmbrăcat în negru zbură din senin pe deasupra ei, aterizând pe la jumătatea părții.

Întoarse privirea spre ea, iar Fern văzu că gesticula și i se păru că striga ceva, dar nu putu înțelege ce anume. Îl recunoscuse din prima clipă pe Robert, iar atâta lucru îi fu suficient. Avea vaga idee că încerca s-o împiedice să facă tocmai lucrul pe care-l intenționa, dar în urechi nu auzea decât glasul lui disprețuitor, când îi recomandase să-și petreacă timpul croșetând și cosând. Îi revedea lucirea rece, disprețuitoare și ostilă din ochi și singurul lucru important pentru ea era acela de a-i dovedi că se înșela. Oricât de inteligent era ca avocat, uneori putea să facă și greșeli, iar acum greșise și în legătură cu soția lui...

Își impuse ca saltul să-i reușească și, chiar înainte de a porni, își spuse:

„Am să-i arăt eu lui! Și-am să-i arăt și Denisei! Și lui Étienne am să-i arăt!”

Și, în timp ce se avânta spre vale, simți acea însuflețire extraordinară crescându-i în piept și-i veni să râdă de bucurie că era atât de încrezătoare în sine, atât de stăpână pe situație.

Totul ar fi mers perfect, fără îndoială, dacă nu și-ar fi dat seamă dintr-odată că se îndrepta direct către un desiș de pini. Văzu copacii venind drept spre ea, trunchiuri drepte, cu zăpadă pe ramuri, ca niște creioane negre-albăstrii profilate pe întinderea albă. Foșnetul schiurilor pe zăpadă părea să sune tot mai puternic, ca un glas care-i ordona să evite, indiferent cum, dezastrul, și făcu un efort nebunesc să cotească la stânga.

Însă, chiar în timp ce încerca, își dădu seama că era peste puterile ei. Zbură pe deasupra capului lui Robert, îi

văzu chipul alb și încordat sub ea și vru să-i strige că nu avea nicio importanță... Făcuse saltul!

Închise ochii, în timp ce copacii i se repezeau în întâmpinare, și se pregăti pentru impact. Bănuia că nu avea să-l simtă... totul avea să se petreacă fulgerător și era foarte posibil ca acela să fie sfârșitul.

O, Robert... îl chemă ea în gând. Apoi: Dar, cel puțin, o are pe Denise!

Liziera era acum foarte aproape... întunecoasă, rece și sinistră. Deschise ochii o clipă, simți ceva cedând la piciorul stâng, iar celălalt i se ridică brusc în aer. Începu să se rostogolească pe pârtie... dar într-o parte, nu spre pădure!

Se rostogoli la nesfârșit, tot mai jos... Nu fu conștientă de momentul când se opri în fine, căci simțurile îi amorțiseră complet, iar când Robert ajunse la ea, văzu că genele i se desenau pe obraji nemișcate și fața-i era albă ca zăpada care o acoperea pe alocuri.

Robert o striga pe nume, iar și iar, ca un om scos din minți.

— Fern...! Iubito, iubita mea! Micuțo...! O, dragostea mea, eu sunt, Robert... Vorbește-mi! O, Fern, nu te-ai rănit grav, nu-i așa?

Îi simțea mâinile palpând-o pe tot trupul, în căutare de fracturi...

— Nu se poate să fii grav rănită!

În momentul în care deschise ochii, reuși să-și regăsească și graiul.

— Cred că nu sunt rănită deloc, spuse ea cu voce subțire, dar mă simt... cam amețită...!

— O, Fern!

Lui Robert îi scăpă un torent de expresii recunoscătoare în franceză. Fern auzise că latinii puteau fi

extrem de emotivi cu unele ocazii, dar nu și-l imaginase niciodată pe Robert ca pe un latin... În timp ce-l priveacu uimire, văzu că pe genele negre și dese îi luceau broboane scânteietoare...

— Iubitule... șopti ea încet. Te rog, nu fi supărat...

Robert o ridică din zăpada care, spre norocul ei, amortizase șocurile, scuturându-i părul și canadiana.

— Dacă ți se întâmpla ceva...

Își mută privirea, însă chiar și așa Fern observă că buzele îi tremurau.

— Când ai zburat pe deasupra capului meu și am știut că nu mai puteai face nimic, am simțit că viața mea nu mai avea niciun rost! Ești tot ce-mi doresc de la asta, și credeam că am să te pierd...!

— Dar, Robert, murmură ea întrebător, n-aș fi ghicit niciodată!

Privind-o, Robert clătină din cap.

— Fiindcă ești foarte neghioabă și foarte englezoaică! o dojeni el, cu vechea severitate revenindu-i parțial.

Apoi o strânse la piept, aproape cu disperare.

— O, micuța mea adorată, ești atât de dulce, și te-am iubit din clipa când ai devenit soția mea! Ba nu... încă dinainte, cum ți-am și spus... De când ai consimțit să ne logodim! Dar știam că nu te-aș fi putut convinge că un om poate începe într-o clipă să simtă o asemenea atracție, și voiam să-ți las timp să mă cunoști și să mă crezi că, atunci când îți spun ceva, nu e decât adevărul și numai adevărul!

— De-asta... de-asta stăteai la Paris pe perioade atât de îndelungate? întrebă ea cu sfială.

Robert gemu, deznăjăduit de naivitatea ei.

— Dacă ai ști de câte ori am fost cât pe ce să sar în mașină și să pornesc spre Les Muguets!... Dacă ai ști cât de des am vrut să-ți telefonez, să-ți scriu scrisori în care să-ți

spun cât de mult te ador, iar faptul că nu știam dacă m-ai iubi și tu sau nu mă scotea din minți!...

— Dar te iubesc, răspunse ea simplu.

Ochii negri și adânci ai lui Robert se învăpăiară ca două stele.

— O, dragostea mea, murmură el și, fiindcă lui Fern îi revenise culoarea în obraji și se vedea clar că n-avea să se dezintegreze, cedă dorinței violente care-l domina în acel moment și-i acoperi gura cu a lui. Cu o mică exclamație de extaz, Fern îi cuprinse gâtul cu brațele, iar sărutul se prelungi la nesfârșit...

— Cât de flămând am așteptat sărutarea asta...! mărturisi el într-un târziu.

— O, Robert! șopti Fern.

Se priviră în ochi.

— Și, uneori, am crezut că voi flămânzi toată viața...

— Dar la Crăciun, îi aminti ea, mângâindu-i obrazul cu degete nesigure, trebuie să fi înțeles că începusem să... Că te iubeam. Și-atunci, de ce-ai plecat după numai două zile, când ai fi putut să rămâi și să... fim fericiți?

Robert îi ridică bărbia cu degetele, privind-o în adâncul ochilor.

— Ești sigură că la Crăciun mă iubeai? o întrebă, parcă nevenindu-i să creadă.

Fern dădu din cap cu convingere, apoi se înroși în obraji și-și ascunse fața la pieptul lui.

— Acm pot să-ți spun adevărul, spuse ea, cu voce înfundată. La fel ca tine, te... te-am iubit din ziua nunții noastre! Când mi-ai pus inelul în deget, când l-ai sărutat...

— Fern, șopti el, de ce Dumnezeu nu ne-am spus-o unul altuia atunci...?

— Tu mi-ai spus, îi reaminti ea. În noaptea aceea, mi-ai spus că începeai să te îndrăgostești de mine...

— Dar n-a fost de-ajuns?

Fern clătină din cap, cu fața încă ascunsă lângă umărul lui.

— Nu tocmai... Înțelegi, bănuiam că exista... altcineva.

— Din cauza gafei pe care-o făcuse Étienne la prânz?

— Nu; dintotdeauna crezusem asta.

— Și ai crezut că brățara era un cadou pe care mi-l aruncase înapoi o amantă care mă refuzase, așa a fost? întrebă el brutal.

Fern avu senzația că nu numai toată fața, ci și fruntea și gâtul i se înroșiseră ca focul, când îndrăzni să-l privească din nou.

— Ei, și în... concluzia asta nu era niciun sâmbure de adevăr?

— Cât de mult din acest „adevăr” te-aștepți să-ți mărturisesc?

— Denise? întrebă ea cu voce șovăitoare. Denise de Courville? N-ai adus-o la Les Muguets, nu mi-ai cerut să fiu deosebit de drăguță cu ea...? Nu ei îi fusese destinată inițial brățara?

Buzele lui se strânseseră cu amărăciune. Refuză, totuși, să-i dea drumul din brațe.

— Denise și cu mine suntem vechi prieteni, recunosc el. Iar când spun „prieteni”, asta înseamnă: prieteni! Denise mi-a fost de mare folos o dată, și i-am cumpărat brățara în semn de mulțumire. Ea însă, aproape că mi-a aruncat-o înapoi în față! A fost foarte indignată și a spus că nu-și dorea niciun fel de recompensă... Apoi, când am descoperit cât de violent mă îndrăgostisem de tine, nevăzând nicio speranță ca și tu să te îndrăgostești de mine la fel de violent, mă tem că iar m-am folosit de Denise. Și, din fericire, a acceptat... Amândoi am fost de

părere că-ți puteam trezi puțină gelozie primitivă...

— Puțină gelozie? repetă Fern, rezemându-se de el ușurată. Dacă ai ști numai cum mă devora!

Îi puse mâinile pe piept, privindu-l cu o expresie rugătoare.

— Ești absolut, absolut sigur că n-o iubești niciun pic pe Denise...?

— Sunt absolut, absolut, absolut sigur! răspunse el solemn, deși în ochi i se zărea o licărire; apoi, aceiași ochi deveniră critici și duri. Dar tu, micuța mea? Frumoasa mea! Ce e cu Peter Thurston? Când am ajuns aici și am descoperit că devenise sclavul tău, mi-a venit să-l sfâșii în bucăți... Eu veneam pregătit să-ți declar în sfârșit iubirea mea, să-ți cer milă, și când colo am constatat că se ținea altul după tine! Aproape că a fost picătura care a umplut paharul, după atâtea săptămâni de așteptare!

Fern hotărî să-i spună adevărul.

— În niciun caz nu l-am ademenit să se țină după mine, declară ea, dar când a trecut o lună și am fost aproape sigură că mă abandonaseși, distrându-te la Paris cu Mademoiselle de Courville, m-am gândit că nu făceam nimic rău dacă mă distram și eu puțin! Și tot ce-am făcut a fost să dansez și să schiez cu Peter! Înainte de sosirea lui, mă simțisem ca... ca o Cenușăreasă nedorită de nimeni...!

Robert o luă în brațe, cu un amestec de ferocitate și tandrețe.

— O, dragostea mea, murmură el rugător, iartă-mă! Numai de-aș fi știut adevărul, aș fi venit aici cu câteva săptămâni mai devreme!

Prinzându-i bărbiamică și ascuțită, îi atinse fruntea cu a lui.

— Și, până acum, continuă el încet, abia auzit, am fi devenit soț și soție nu numai în acte, ci și în... „act”, îți dai

seama de asta?

Fern se răsuci în brațele lui, cu o mișcare plină de pasiune.

— O, Robert, mărturisi ea, te iubesc îngrozitor de mult... la disperare!

— Atunci, de ce-ai riscat adineaori să-ți pui capăt zilelor? întrebă el sever. De ce-ai încercat saltul ăla imposibil, când știai prea bine că n-avea cum să-ți reușească, iar eu făcusem tot posibilul să te împiedic?

— Fiindcă Étienne mi-a dat lecții... m-a instruit... și voiam să-ți fac o surpriză. Erai atât de disprețuitor față de nepriceperea mea la schi! Ai spus că trebuia să croșetez și să-mi dau pasiențe...

Robert refuză să arate amuzat.

— Iar pe viitor, asta ai să și faci! îi ordonă el. Între timp, dăruindu-i soțului tău cea mai deplină fericire!... Căci cred că niciun milion de lecții n-au să facă din tine o campioană la schi. Totuși, continuă el, coborându-și buzele spre ale ei pentru încă un sărut pătimaș, și începând să-i sărute peste tot fața, fruntea și gâtul, cu adorație trebuie să te duc cumva înapoi la hotel, așa că va trebui să te străduiești să faci întocmai ce-ți spun eu. Crezi că poți avea încredere în mine?

Ochii lui Fern străluciră ca două stele.

— Întotdeauna, Robert! șopti ea. Întotdeauna, întotdeauna!

Robert îi ridică din nou bărbia cu degetele.

— Într-o bună zi, am să-ți amintesc de asta, spuse el serios. Orice s-ar întâmpla în viitor, trebuie să ai întotdeauna încredere în mine, ai înțeles? Între noi nu trebuie să încapă nicio umbră de îndoială. Numai încredere totală și absolută!

— Înțeleg, șopti ea, ca și cum s-ar fi dedicat unei

cauze, iar Robert o sărută foarte blând pe gură.

Îi luă schiul desprins - legătura defectuoasă o salvase, oprind-o să intre în pădure ca o ghiulea - și începură să urce panta spre locul de unde Fern făcuse saltul. Soarele cobora rapid după o coamă a muntelui, iar lumina după-amiezii scădea, mai puțin aurie, nuanțată cu lucirea rozacee a asfințitului - splendida alpenrosa.

Când ajunseră în vârf, Fern se opri cu răsuflarea tăiată, iar soțul ei o cuprinse cu brațele, strâns. Erau singuri într-o lume albă, iar deasupra lor se înălțu piscuri enorme. O stea foarte palidă licărea pe albastrul-violaceu de gențiană al cerului.

Fern tremura, simțind trupul dur și musculos al lui Robert și brațele lui înconjurând-o posesiv. Îi auzi glasul șoptindu-i aproape de buze:

— Asta va fi noaptea nunții noastre, micuța mea iubire! Ți-e frică? Măine, la ora asta, vei fi cu adevărat a mea!

Fern avu senzația că se îneca în dorința din sărutul lui.

— Iar când plecă de-aici, ai să locuiești cu mine, la Paris! Vom merge în vizită la Les Muguets de câteva ori pe an și, desigur, întotdeauna când Rosmarin vine acasă de la școală!

— Deci, ai s-o trimiți la școală?

— Da. Va fi mai bine pentru ea, și pentru sănătatea ei. De fapt, am hotărât s-o înscriu la o școală de-aici, din Elveția, așa că nu cred să se plângă prea mult.

* * *

Mergeau împreună pe strada satului, în întunericul care se lăsa, iar luminile hotelului licăreau în față, așteptându-i. Și nu numai luminile. Rosmarin și Étienne le veneau în întâmpinare, cu pași grăbiți.

— Începuserăm să ne neliniștim, spuse Étienne.

Dar, la vederea celor două fețe și a mâinilor lor unite, știură că nu mai aveau niciun motiv de neliniștă. Étienne făcu un gest de salut spre cel mai înalt pisc din toate.

— Și au trăit fericiți, până la adânci bătrâneți, murmură el încet.

— Sfârșit